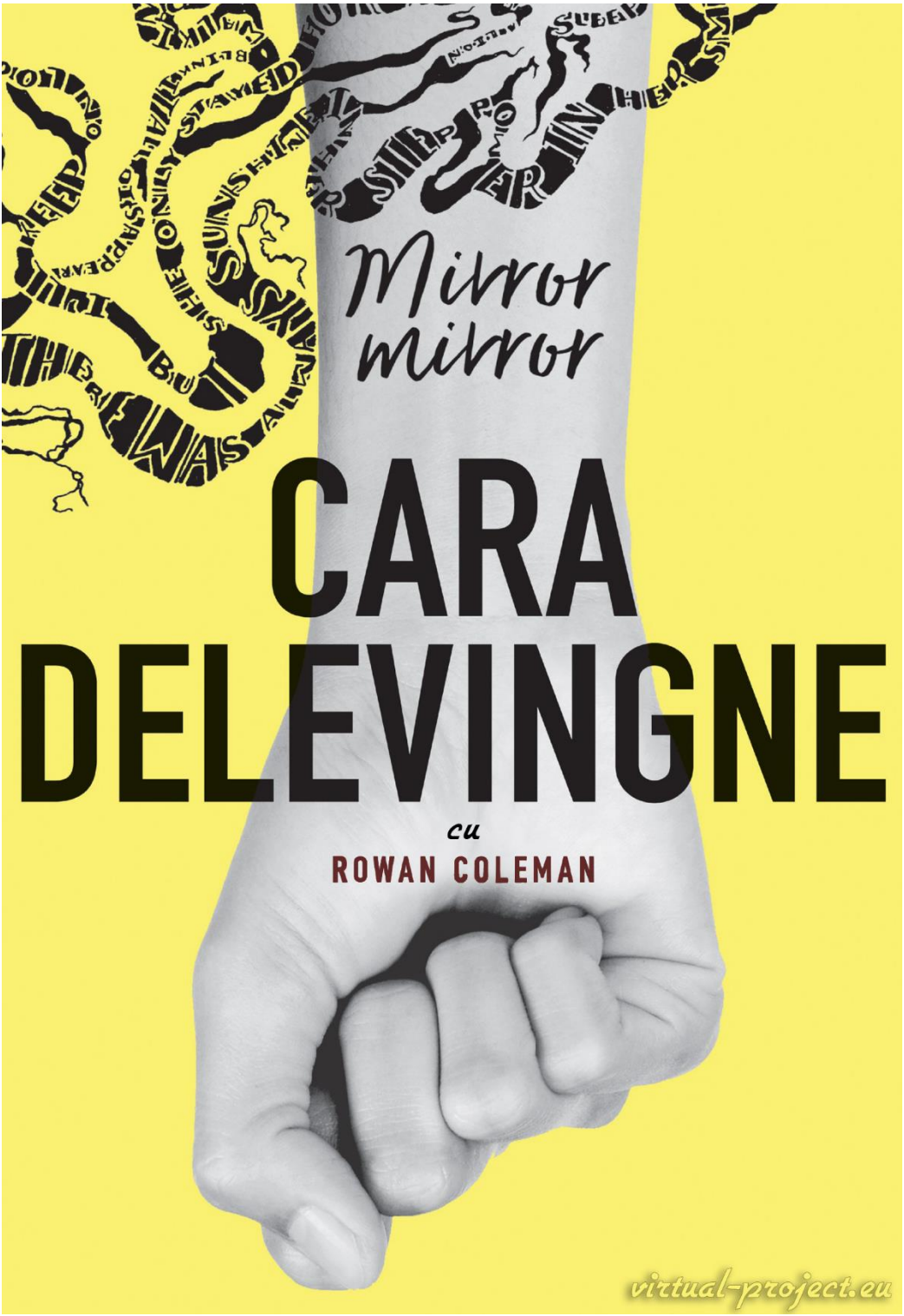

virtual-project.eu

CARA DELEVINGNE
CU
ROWAN COLEMAN

MIRROR, MIRROR

Original: *Mirror, Mirror* (2017)

Traducere din engleză și note de:
RALUCA FURTUNĂ

virtual-project.eu

3
TREI
2018

Introducere

Perioada de tranziție de la copilărie la viața de adult este una dintre cele mai interesante din viețile noastre: haosul, nebunia, hormonii, schimbările permanente și extremele. E o perioadă crucială și dramatică, plină de emoții puternice care ne modelează, transformându-ne în adulții ce suntem destinați să devenim.

Majoritatea oamenilor vorbesc despre anii adolescenței ca despre cea mai frumoasă perioadă a vieții, și e adevărat că sunt vremuri fără griji, pline de aventuri și bucurii. Dar poate fi și o perioadă foarte dificilă, plină de provocări, mai ales dacă ești genul de persoană care nu se integrează ușor.

În prezent, când rețelele sociale joacă un rol atât de important în viața noastră de zi cu zi, tinerilor le este mai greu decât oricând, cu atât mai mult cu cât se află sub presiunea de a părea mereu perfecți. E o lume în care oamenii se grăbesc să-i judece pe ceilalți fără să încerce să-i înțeleagă sau să ia în calcul greutățile prin care trec.

Când am început să scriu *Mirror, Minor,* am vrut să spun o poveste care să-i ofere cititorului o imagine realistă asupra anilor tulburi ai adolescenței și să creez personaje cu care poate empatiza oricine. Am vrut să fie o carte despre puterea prieteniei și despre ideea că, atunci când te înconjori de oameni pe care-i iubești și în care ai încredere, devii mai puternic.

Mai presus de orice, vreau să le spun cititorilor mei că e OK dacă nu știi încă cine ești. E OK dacă ești diferit și unic, pentru că ești deja o ființă perfectă. Atâta vreme cât descoperi ce anume te face fericit, câtă vreme îți urmezi inima, totul va fi OK. Fii tu însuți orice ce s-ar întâmpla. Descoperă-ți forțele și realizează că ai puterea să schimbi lumea.

Cu dragoste,
Cara

Cu opt săptămâni în urmă…

Soarele răsărea, iar noi ne întorceam acasă ținându-ne de braț, de-abia târându-ne în căldura verii care se ridica în aer. Capul lui Rose se odihnea pe umărul meu, iar brațul ei îmi cuprindea mijlocul. Îmi amintesc clar senzația, șoldul ei ciocnindu-se de mine din cauza nepotrivirii de ritm, pielea ei lipită de pielea mea, caldă, catifelată.

Era puțin înainte de ora cinci; lumina blândă a dimineții, intensă și aurie, lucea făcând ca fiecare stradă murdară să arate ca nouă. Văzuserăm răsăritul ăsta de multe ori în drum spre casă, după lungi nopți pierdute; ne prelungea fiecare moment petrecut împreună până când închideam ochii. Până în acea noapte, viața păruse să ne surâdă în sfârșit, să ne aparțină la fel cum noi îi aparțineam ei, umplându-ne fiecare secundă cu ceva nou, cu ceva care părea important.

Dar acea noapte era diferită.

Mă dureau ochii, aveam gura uscată, iar inima îmi bătea cu putere. Nu voiam să mergem acasă, dar ce puteam face? Nu aveam unde să mergem în altă parte.

— De ce acum? a întrebat Rose. Totul era în regulă, frate. Ea era bine, fericită. Deci de ce acum?

— Nu-i prima oară, nu? a spus Leo. De-aia nu le pasă porcilor. A mai făcut chestia asta. Bani, rucsac plin cu mâncare din frigider, chitara. Dispare câteva săptămâni. E stilul ei.

— Dar nu de când cu *Mirror, Mirror,* a continuat Rose. Nu de când cu noi, nu-i așa? Înainte, se tăia și făcea toate prostiile, fugea de-acasă. Dar nu de când cu trupa. Ea era… eram toți bine. Super bine.

Rose m-a privit ca să-i confirm spusele și a trebuit să fiu de acord, totul se schimbase în ultimul an pentru noi toți. Înainte de trupă, fiecare era pierdut în filmul lui, apoi, cumva, ne-am adunat. Iar împreună eram puternici și mișto, și hotărâți și enervant de tari. Cu toții credeam că și Naomi se simțea la fel, că nu mai avea nevoie să fugă de-acasă. Până noaptea trecută.

•

Toată noaptea aia, de la începutul și până la sfârșitul ei, ne-am petrecut-o scormonind orașul.

În fiecare loc în care fuseserăm vreodată cu ea, am fost acum din nou, fără ea.

În locurile despre care le spuseserăm părinților și în locurile despre care nu le spuseserăm.

În cluburile în care eram prea mici ca să intrăm, în care aerul fierbinte duhnea a transpirație și hormoni, făcându-ne loc cu greu prin masa compactă de dansatori, încercând s-o zărim.

Ne-am furișat în zonele întunecate, pe aleile din spatele cârciumilor unde puteai să faci rost de marfă, vorbind în șoaptă cu puști nervoși, cu cearcăne în loc de ochi, care ne ofereau punguțe de iarbă. În acea noapte, i-am refuzat.

Ne-am dus în locuri private, în care trebuie să știi pe cineva ca să poți intra. Subsoluri întunecate, în care oamenii fumează iarbă până când aerul devine un fum gros, iar muzica e atât de tare că-ți țiuie urechile, îți vibrează pieptul, iar podeaua tresaltă în ritmul muzicii sub tălpile tale.

Am fost în acele locuri și în toate celelalte. În parcul de pe proprietatea pe care mergem de obicei să ne facem de cap. Pe malul nefamiliar al râului către care dau apartamentele milionarilor. Pe podul Vauxhall, podul nostru, pe care l-am traversat atât de des, urlând ca să ne facem auziți în ciuda traficului, podul care e aproape ca un prieten, un fel de martor.

În cele din urmă, am fost în acea casă de pariuri abandonată, cu ușa spartă și cu salteaua din fundul camerei, unde se duc unii tineri când vor să fie singuri. Unii tineri, dar niciodată eu, pentru că unul dintre lucrurile pe care le urăsc e singurătatea.

Orele acelei nopți s-au scurs și, cu fiecare moment care trecea, eram mai siguri că o s-o găsim, că asistam doar la una din farsele ei, genul de lucru pe care îl făcea când suferea și avea nevoie de atenție. Eram convinși că Naomi, prietena noastră cea mai bună și colegă de trupă, era pe undeva, într-un loc pe care doar noi îl știam. Ne aștepta s-o găsim.

Pentru că nu puteai să exiști într-o zi și să dispari în următoarea. Nu avea niciun sens. Nimeni nu se dezintegrează în aer, fără să lase nicio urmă.

Asta ne-am spus în noaptea în care am căutat-o și în noaptea următoare și în toate nopțile care au urmat, până când părinții noștri ne-au zis că trebuie să ne oprim, că Naomi avea să se întoarcă acasă când va fi pregătită. Apoi, poliția a oprit căutările, pentru că mai fugise de-acasă de atâtea ori înainte.

Dar noi nu simțeam același lucru, nu ni se părea că e ca înainte, pentru că ea nu mai era la fel – dar nu ne asculta nimeni, ne priveau cu toții plictisiți, cu carnețelele lor goale în mâini. Ce puteau ei să știe?

Așa că am continuat să o căutăm, mult timp după ce toți ceilalți încetaseră. Am căutat-o peste tot.

Dar Naomi nu era nicăieri.

Tot ce am găsit erau doar locurile în care obișnuia să meargă înainte.

1.

Astăzi: viața merge înainte, așa zic toți.

Trebuie să continuăm să ne trezim dimineața, să mergem la școală, să ne întoarcem acasă, să ne gândim la tâmpenii cum ar fi examenele care se apropie. Și „să sperăm, să ne rugăm și să avem încredere”, și multe alte rahaturi pe care lumea continuă să ni le repete.

Viața merge mai departe, dar asta e o minciună, pentru că, în noaptea în care Naomi a dispărut, ea a apăsat un buton de pauză afurisit de mare. Zilele se scurg, la fel și săptămânile, și anotimpurile și toate rahaturile astea, dar nimic altceva. Nu cu adevărat. E ca și cum ne-am ține cu toții respirația de opt săptămâni încoace.

O să-ți spun ce nu mai zic ei; nu mai zic că ea o să se-ntoarcă acasă când o să fie pregătită. O văd pe sora ei mai mare, Ashira, la școală, cu capul plecat, închisă în ea ca și cum nu și-ar dori să se apropie nimeni. Iar maică-sa și taică-su rătăcesc prin supermarket, holbându-se la rafturi fără să le vadă cu adevărat. Deși Nai e cea care a dispărut, ei sunt cei care par pierduți.

Și da, pe vremuri ar fi fugit de-acasă ca să-i facă pe toți s-o caute, ar fi făcut asta pentru că, pe vremuri, credea că asemenea psihodrame sunt mare lucru. Dar n-a mai fugit de multă vreme, și n-a fugit niciodată în felul ăsta. Nu și-ar dori niciodată că ai ei să fie răvășiți de griji sau ca Ash să fie mereu încordată, în așteptarea veștilor proaste. Nai e complicată, dar își iubește familia, iar ei o iubesc pe ea, sunt toți ca un far care ne atrage pe noi ceilalți în jurul său, ca pe niște molii înfometate de dragoste. În familia lor, chiar le pasă unora de ceilalți.

Vezi tu, Naomi nu le-ar face așa ceva, și nici nouă. Dar nimeni nu vrea să audă asta, nici poliția, nici măcar mama ei, întrucât gândul că Naomi este o nenorocită e mai convenabil decât gândul că pur și simplu a murit.

Motiv pentru care, uneori, nu-mi mai doresc decât să-i găsească trupul.

Așa un grad de ticăloșie am atins. Uneori, aș vrea să fi murit doar ca să știu adevărul.

Dar nu. N-au găsit nimic. Și viața merge înainte.

Ceea ce înseamnă că azi e ziua în care avem audiții pentru un nou basist, care s-o înlocuiască pe Naomi.

Pentru o clipă, a părut că fără ea ne vom despărți. Restul trupei *Mirror, Mirror* – eu, Leo și Rose – ne-am întâlnit la repetiții și ne-am întrebat dacă e cazul să renunțăm, ba chiar am spus că așa ar trebui. Apoi, am rămas toți trei

acolo, în picioare, nimeni n-a plecat, nimeni nu și-a făcut bagajele și am știut, fără să mai trebuiască să rostim cu voce tare, că nu puteam renunța. Renunțarea la trupă însemna să renunțăm la cel mai bun lucru din viața noastră – și însemna să renunțăm la ea, pentru totdeauna.

Naomi înființase trupa – sau cel puțin ea era cea care o transformase dintr-un proiect școlar jalnic în ceva real, ceva care conta. Datorită lui Nai găsiserăm toți ceva la care eram buni, pentru că ea era atât de bună la ce făcea. Adică era o basistă grozavă, legendară; felul în care impunea ritmul te cutremura. Dar, mai mult decât atât, Naomi poate să compună cântece foarte tari. Nici eu nu stau rău la capitolul ăsta și împreună suntem chiar super, dar Nai are acel ceva special, care dă unui lucru greoi și cenușiu o strălucire specială. Înainte de *Mirror, Mirror,* habar n-avea că asta era superputerea ei, dar acum știe, pentru că i-am spus noi. Și, cu cât îi spuneam mai des, cu atât devenea mai bună. Și când ai o asemenea superputere, n-ai nevoie să fugi de acasă.

În ziua în care a fost cât pe ce să renunțăm la trupă, proful nostru de muzică, domnul Smith, a intrat în sala de repetiții. Eram în vacanța de vară, iar școala era aproape goală. Aveam voie înăuntru datorită lui, ne obținuse permisiunea și-și petrecuse vacanța stând și citind ziarele, în timp ce noi ne certam și cântam. De data asta însă, a venit și s-a așezat, a așteptat să ne oprim din vorbit și să-l privim. Am realizat cât de diferit arăta în clipa aia. Domnul Smith e genul de om care animă orice încăpere, nu doar pentru că e înalt și bine făcut – fiindcă se duce la sală –, ci și datorită felului său de-a fi; îi place viața, îi place de *noi,* copiii cărora le predă, și ăsta e un lucru rar. Te face să-ți dorești să faci chestii, să vrei să înveți, și totul datorită acestei energii pe care n-o vezi prea des la adulți; pare că-i pasă cu adevărat.

În acea zi însă, părea că cineva îl storsese de puteri, iar energia și optimismul care-l însoțeau de obicei dispăruseră. Mă înspăimânta să-l văd așa, pentru că e unul dintre oamenii care sunt mereu atât de puternici! M-a afectat într-un mod greu de explicat; m-a făcut să-l plac și mai mult. Conta mult să văd cât de tare îi păsa de dispariția lui Nai, îi păsa cu adevărat. În afara familiei și a noastră, părea a fi unul dintre puținii oameni care simțeau asta.

Nu știu cum s-au simțit ceilalți în ziua aia, dar în clipa în care l-am văzut, am vrut să-l ajut la fel de mult pe cât știam că vrea și el să ne ajute.

— Băieți, vă gândiți serios să renunțați? a spus el.

Ne-am uitat unii la alții și, pentru o secundă, m-am simțit ca înainte să devenim prieteni, un copil singur și stingher, iar ideea de a reveni în punctul ăla m-a îngrozit.

— Pare aiurea fără ea, am spus.

— Înțeleg asta, a zis el, trecându-și degetele prin păr, ridicându-și șuvițele blonde. Dar ascultați-mă când vă spun că, dacă vă despărțiți acum, o să regretați. Voi patru… voi trei… Sunt atât de mândru de voi și de tot ce faceți împreună. Nu vreau să pierdeți asta, nici pentru voi, nici pentru Nai. Nu puteți face mare lucru pentru Naomi acum, dar puteți să faceți ca numele ei să rămână viu în amintirea oamenilor până când o s-o găsească. Puteți să-i faceți să nu se oprească din căutat. Mi-a venit o idee – haideți să pregătim un concert aici, la școală. Să strângem bani ca să-i ajutăm familia să continue căutările, să mențină cazul ei în atenția publicului. Să-i facem pe toți să se uite la noi, la voi mai ales, și să vadă cât de mult ținem la ea. Asta vreau să fac, copii. Dar nu pot fără voi. Vă băgați?

Și da, normal, am zis că ne băgăm.

Era singurul lucru pe care-l puteam face.

•

Am continuat repetițiile, doar noi trei, toată vara, dar mai e foarte puțin până la concert și ne-am dat seama ce trebuie să facem. Trebuie să găsim un basist nou. La dracu'!

Naomi era… este… cel mai bun basist cu care am cântat, ceea ce e ciudat pentru că e fată, iar fetele în mod normal nu se pricep la rahaturi de-astea. Nu e sexist ce zic, e un fapt. E nevoie de un soi de voință nesecată să fii invizibil ca să cânți la bas, iar fetelor – adică fetelor obișnuite – le place să fie privite.

Dar ziua de azi merge înainte. Trebuie să mă adun. Mă târăsc afară din așternuturi și mă uit la mormanul de haine mototolite de pe jos.

Pentru Leo e simplu, tipul pur și simplu se dă jos din pat și arată super.

Își ia chitara și gata, poți să zici că-i Dumnezeu; fetele îl divinizează ca și când ar fi. Nu prea-i drept că Leo poate la șaișpe ani să fie atât de stăpân pe el, ca și când s-ar fi născut așa, musculos, înalt și cu vocea gravă.

Eu, în schimb, sunt încă în faza dubioasă. Trăiesc în faza dubioasă – *sunt* faza dubioasă. Dacă ar exista un emoticon pentru faze dubioase, ar arăta ca mine. Mă aștept să fiu tot în faza dubioasă și când o să am patrușcinci de ani și o să fiu cu un picior în groapă.

Vreau să arăt cool, dar cool în genul lui Leo; însă un tricou simplu alb, blugi, hanorac și converși înalți imaculați nu e genul de cool pe care-l pot adopta. Nu pot adopta niciun gen de cool, cu excepția celui care se ia de la Leo fiindcă suntem amici.

Și Rose e mare maestră în a arăta bine, dar ea e cu adevărat frumoasă, iar frumusețea nu trebuie să depună vreun efort. Păr șaten-închis, vopsit blond,

dar nu până la vârfuri; nu e super slabă ca alte fete, iar sânii și șoldurile ei îi înrobesc pe băieții de la Thames Comprehensive.

Dar asta nu e tot, Rose mai poartă și o tonă de machiaj, deși arată mai bine fără – sau poate tocmai din cauza asta. Își tapează părul și-și găurește intenționat ciorapii. Rose știe cum vrea să arate și obține lookul ăsta, electrizând aerul și provocând milioane de mici explozii în jurul ei, oriunde-ar merge.

Alte fete încearcă s-o copieze, dar nu mai e niciuna ca Rose pentru că, jur pe Dumnezeu, Rose e singura tipă pe care-o știu căreia i se rupe.

Iar când cântă… vibrează pereții. Se înverzesc ochii. Se scoală ce-i mai tare.

Din familia noastră minunată de inadaptați, Naomi era… *este* cea care-mi seamănă cel mai mult. Dacă Leo și Rose sunt regele și regina rahatului de banchet de la școală, eu și cu Nai suntem lorzii tocilarilor.

Și când mă gândesc la Naomi, la ochelarii ei cu rame groase care-i domină fața în formă de inimă și-i ascund ochii blânzi, căprui, îmi crește inima. Mi-amintesc de felul în care poartă ea cămășile, închise până la gât, și fustele plisate de o lungime nemaiîntâlnită. De pantofii ei practici, lustruiți, cu șireturi. În spatele tuturor lucrurilor astea, a nepotrivirilor voite și a alegerilor ciudate, Naomi e o fată originală care nu tolerează rahaturile și nu face compromisuri.

Uneori, Naomi și cu mine mergeam la bibliotecă, la prânz, ca să citim. Nu vorbeam, păstram liniștea. Totul era calm. Se întâmpla să se uite pe deasupra cărții și să-mi surprindă privirea, să ridice din sprânceană la mine în timp ce trecea vreun puști dintr-a noua care se lua mult prea în serios; ne zâmbeam reciproc, doi copii super tocilari și sceptici care-au avut bafta să ajungă pe primul loc.

Iar când cânta… era la fel de bună… de fapt, mai bună decât cei mai buni basiști din lume. Cu mine la tobe, eram inima trupei și sculptam ritmul cu o precizie rară.

N-am chef să mă gândesc la lookul meu de scenă, așa că… la dracu': cămașă în carouri, blugi, un tricou alb pe dedesubt, adică uniforma mea obișnuită. Lumbersexual profesionist, după cum mă descrie Rose.

Cel puțin nu mai trebuie să-mi bat capul cu freza de când m-am tuns aproape zero.

Morcoveață.

Roșcățel.

Cap-roșu.

Toate astea sunt poreclele care s-au lipit de mine pentru că am părul roșcat și nu, nu doar roșcat, ci și creț. Iisuse, am crescut cu înfățișarea asta care parcă-i

invită pe ceilalți să-mi spargă capul. Rose îmi tot spune că aș putea să rezolv cumva problema. Ar da orice să-mi aplice un pic de gel și să-mi îndrepte părul. Dar eu îi zic… ăăă… nu. Iar la fiecare trei zile, se oferă să mi-l vopsească negru, dar eu insist că nu, e roșcat, OK, obișnuiește-te cu asta.

În plus, dacă l-aș vopsi negru, nu mi-ar mai putea zice Red, iar porecla asta e cel mai *cool* lucru la mine.

Ce am făcut a fost să mă tund foarte scurt cu o zi înainte ca Nai să dispară. N-am spus nimănui, pur și simplu am intrat într-o frizerie, le-am zis că vreau să mi-l radă pe părți și să-l lase mai lung în creștet, suficient de lung cât să-mi intre în ochi, să pot da din cap și s-o iau razna când sunt la tobe. Maică-mea a urlat la mine o oră întreagă când m-a văzut. Pe bune, a zis că arăt de parcă tocmai am ieșit dintr-o închisoare de maximă siguranță.

Când s-a întors taică-meu de la una dintre „ședințele lui de consiliu nocturne", a urlat la el pentru că n-a urlat el la mine.

A fost mai rău decât atunci când mi-am făcut patru găuri în ureche, așa că, după faza asta, nu mă mai obosesc să le spun despre lucrurile care mă ajută să fiu eu. Nu merită bătaia de cap.

Și, mult înainte de episodul ăsta, realizasem că părinții mei n-aveau să fie cei care mă vor salva, repara sau ajuta. Sunt amândoi atât de prinși în propriul lor proces de autodistrugere, încât eu și cu soră-mea mai mică, Gracie, aproape că nu suntem altceva decât victime colaterale. Odată ce am realizat asta, viața mi s-a părut mai ușoară, dacă-ți vine să crezi.

Bineînțeles, e greu să ignor faptul că maică-mea mă urăște și că taică-meu e un derbedeu. Dar mă străduiesc.

Versuri *Minor, Mirror*

Unde s-a dus?

Pașii ei luminau mereu în cale,
Forța i se citea-n surâs
A trăit fără vreo remușcare
Dar n-a rămas prea mult.

Unde s-a dus fata pe care-o vreau?
Unde s-a dus fata la care mă gândesc?
Unde s-a dus? N-o mai găsesc.
Dar nu cedez, o caut până…

O-ntâlnesc.

2.

Rose face spectacol, tăindu-le elanul cu câte o privire ostilă rataților care credeau că pot învăța să cânte la bas într-o săptămână.

— Doamne, Toby, felul în care chinui tu basul sperie tipele pe viață, frățioare, îi spune Rose noii sale victime. Și pe iubita ta o chinui la fel cu degetu'?

— Îmi pare rău, frate, dă din umeri și Leo. Poate ar trebui să… nu mai cânți la nimic?

Toby pleacă cu obrajii arzând în timp ce eu intru pe coridor și văd coada. Există o coadă. Cândva, eram ciudățenia de serviciu care stătea mereu într-un colț și pe care ceilalți o ignorau, iar acum oamenii stau la coadă să intre în trupa mea. Mă simt bine și rău în același timp. Nai ne-a ajutat să înființăm trupa asta, e cea mai bună compozitoare dintre noi toți, sufletul trupei. Melodiile ei, versurile ei i-au făcut pe oameni să se oprească și să asculte. Iar acum, oamenii ăștia stau la coadă ca s-o înlocuiască.

Vreau trupa asta, am nevoie de ea. Cred că de-asta am atins gradu' ăsta de ticăloșie. Candidații pică unul după altul, iar eu îi urmăresc plecând, din spatele tobelor, până când rămân doar doi competitori.

O fată pe nume Emily, frumușică și cool. Nu atât de sexy, încât să te mănânce de viu, dar suficient cât să-ți vină s-o privești toată ziua, să scrii versuri despre părul ei și de-astea.

În clipa în care Emily intră pe ușă, văd limpede că Rose nici nu vrea s-audă de ea. Nu e nevoie s-o spună, aruncă suficiente fulgerele din privire. Ea este tipa bună din trupa noastră, nu e loc pentru două.

Și e păcat, pentru că, odată ce începe să cânte, îmi dau seama că Emily e bună la bas, simt cum îmi urmărește îndeaproape ritmul și cum se intercalează între două bătăi de-ale mele. Sună bine, foarte bine, intim. Mă trezesc privind-o în ochii albaștri și zâmbindu-i – doar când sunt la tobe pot să-i arăt unei tipe c-o plac fără să simt nevoia să-mi tai venele. Emily îmi zâmbește înapoi și, până să mă prind, unul dintre bețe îmi scapă din mână și aterizează zdrăngănind pe podea.

— Regret, iubito, spune Rose fără să-i arunce măcar o privire. Nu prea merge, nu-i așa? Măcar ai încercat.

Emily nu reacționează, dă din umeri relaxată și-mi zâmbește din nou înainte să plece.

— Mi-a plăcut de ea, spun eu. Nu pot s-o păstrez?

Rose îmi trage una tare în biceps, iar durerea-mi săgetează umărul. Fata asta știe să dea.

— Doamne, Rose! Jos armele!

— Nu sunt arme, mai degrabă pistoale cu apă, răspunde ea și scutură din cap. La dracu', Red, ține-ți-o în pantaloni. Nu e acum momentul să agăți orice curvă obosită care intră pe ușă.

— Emily nu e curvă, spune Leo. Mi-a plăcut de ea.

— Iisuse, sunteți proști ca noaptea. Pe bune, e suficient să aibă ceva țâțe și vă transformați imediat în oi.

Leo și cu mine ne privim scurt, ascunzându-ne zâmbetul.

— Nu cu astea conduci tu școala, practic? mormăie Leo, iar Rose îl apucă de ceafă.

Următorul candidat este Leckraj, un tip oarecare dintr-a nouă. Îmi amintește de mine la treișpe ani, când nu aveam nici cea mai vagă idee cum să mă descurc în jungla din Thames Comprehensive. Basul aproape că e mai mare decât el, dar măcar poate să cânte gama pentatonică. Nu la fel de bine ca Emily, nici pe departe așa cum cânta Naomi, dar merge. Va trebui să meargă, pentru că doar el a rămas.

— Fii atent, Leckraj, îți arăt cum sună linia de bas pentru „Head Fuck", OK? Pe urmă…

— Copii, puteți să vă opriți puțin?

Domnul Smith a apărut brusc în mijlocul camerei și arată de parcă un curent electric l-ar fi țintuit de podea, forțându-l să rămână drept. Nu l-am mai văzut niciodată așa, parcă tocmai a aflat că vine sfârșitul lumii. Mă sperie. Mi s-a strâns stomacul. E de rău, o să fie rău.

Nimeni nu spune nimic.

Nici nu e nevoie.

Aerul din jurul nostru pare să se îngroașe, forțând timpul să stea în loc. Îl simt, lipicios, în plămâni. Nu pot să respir.

Știm cu toții ce-a venit să ne spună.

— Au găsit-o?

Șoapta iese din mine, deși pare un sunet aflat la ani-lumină distanță.

Domnul Smith face semn că da, incapabil să ne privească în ochi.

— E…? întreabă Leo de data asta, cu privirea aspră fixată asupra lui Smith, așteptând să cadă ghilotina.

— E…

Domnul Smith pare să se înece o clipă, apoi clatină din cap că nu. În sfârșit, se uită la noi cu ochii în lacrimi, cu gura arcuită și îmi ia ceva timp să realizez…

…că zâmbește.
— E-n viață, spune el.

3.

Lumea îmi fuge de sub picioare. Pentru o clipă, îi zăresc fața, așa cum arăta ultima oară când am văzut-o, zâmbind, cu ochii strălucind și tot ce-mi doresc e să fiu lângă ea.

— Atunci unde e? se repede Rose. Trebuie să mergem s-o vedem acum, *în clipa asta.* Unde e? E-acasă? Aici? E aici?

— La Sfântul Thomas, răspunde domnul Smith.

— Rahat, clatină Rose din cap.

— La spital? Ce-a pățit? întreb eu.

— A atacat-o cineva? continuă Leo, cu maxilarul încleștat. Cine dracu' a atacat-o?

— Ascultați-mă…

Domnul Smith își ridică palmele ca și când ar încerca să liniștească o sală plină de puști scandalagii.

— Știu că sunt multe de digerat dintr-odată, de-aia am vrut să mă asigur că vă spun eu. Am vorbit cu părinții voștri și au fost de acord să vă duc acum acolo, ca să aflați mai multe. Dar mai trebuie să știți ceva.

— Unde-a fost? intervine Rose, înainte ca Smith să apuce să mai zică ceva. Trebuie să fi spus pe unde a fost.

— A spus de ce? întreabă Leo cu vocea joasă, mustind de furie. A spus de ce-a fugit?

— Ce-a pățit? revin eu. A povestit ce s-a întâmplat?

Umerii domnului Smith se prăbușesc în timp ce se lasă pe colțul scenei, holbându-se la podea. Îl văd frământându-se să găsească un mod de a ne spune, încercând să înțeleagă el însuși totul, cu fiecare cuvânt, ales cu grijă. Încearcă să ne protejeze. Asta e de rău.

— S-a întâmplat… S-a întâmplat ceva cu ea în ultimele ore. Niște barcagii au găsit-o prinsă în frânghiile folosite pentru acostarea vapoarelor turistice de-a lungul podului Westminster. În apă. Era inconștientă, abia respira. Frânghia i-a menținut capul la suprafață… dar e rănită grav. Are o rană la cap și… încă nu știe nimeni cât e de rău.

— Ce înseamnă asta?

Rose face doi pași spre el, atât de repede, încât pentru o clipă am senzația că o să-l lovească. El își ridică încet ochii către ea, susținându-i privirea.

— Înseamnă că e foarte posibil să nu reziste.

De la bucurie la disperare, într-o clipă. Îi zăresc din nou fața și mă întreb cum e posibil să regăsești pe cineva și să-l pierzi în același moment.

•

Când aveam zece ani, am ajuns la spital de atâtea ori, încât asistența socială a venit acasă să verifice dacă e totul în regulă. Prima dată, mi-am rupt încheietura mâinii în timp ce mă jucam cu cățelușul vecinilor; a sărit la mine, eu am căzut pe spate și, în cădere, am dat cu mâna peste un ghiveci de piatră. Trosc; sunetul ăla m-a făcut să vomit. Apoi mi-am aranjat glezna la fotbal, când Kevin Monk a intrat în mine cu amândouă picioarele. A durut ca dracu'. Și, în sfârșit, mi-am luxat câteva coaste când am căzut din copac într-o întrecere de genul cine ajunge cel mai sus, cel mai repede. Am câștigat.

Mai ciudat e că-mi plăceau drumurile astea la Urgențe. Îmi plăceau așteptările lungi, pentru că asta însemna că mama sau tata erau lângă mine și rămâneau acolo oricâte ore ar fi durat. Chiar dacă taică-meu rata mereu ceva important din cauza asta, iar maică-mea, care era însărcinată cu Gracie, se simțea mereu indispusă și obosită, atâta vreme cât stăteam acolo, erau doar ai mei. Mă ascultau cu atenție, vorbeam, râdeam și mă lăsau să mă joc pe telefonul lor. Când am căzut din copac, a trebuit să rămân la spital peste noapte, pentru că îi îngrijora lovitura la cap. Mama a închiriat un televizor pentru noi și a stat lângă mine toată noaptea, legănând o pungă uriașă de Doritos pe burtica ei umflată și ținându-mă de mână.

Când a venit asistenta socială în vizită, ne-am dus să vorbim în bucătărie, iar maică-mea s-a așezat pe marginea scaunului, rozându-și unghiile. Nu-mi dădeam seama de ce era îngrijorată, dar nu voiam s-o văd așa, nu-mi plăcea expresia de pe figura ei. Voiam să treacă totul. Așa că i-am povestit femeii despre fiecare accident, unul după altul, în detaliu; câine, fotbal, copac. Apoi a trebuit să-i povestesc din nou, și încă o dată când mama nu era în cameră, abia apoi a plecat.

— Cu cine-oi semăna tu, a spus maică-mea, întorcându-se în casă și trecându-și mâna prin părul meu. Micul meu cascador.

Mi-a făcut o ciocolată caldă cu bezele și-mi amintesc că stăteam la masă, întrebându-mă ce făcusem bine.

•

Ultima oară am fost aici când s-a născut Gracie. Tata ne-a condus printr-un labirint de coridoare către o cameră plină cu draperii în care se afla mama, pe marginea unui pat cu roți, ținând în brațe boțul roșu de soră-mea, care urla din toți rărunchii. Când mă cuprinde tristețea, mă gândesc la ziua asta, la noi patru în jurul patului, uniți. O familie, mirosul părului lui Gracie, zâmbetul de pe fața

lui taică-meu. Felul în care arăta mama – atât de obosită și de fericită! Mă gândesc mereu la ziua aia, pentru că a fost ultima dată în care mi-amintesc să ne fi simțit că o familie.

Mda, aia a fost ultima oară.

În timp ce-l urmăm pe domnul Smith prin spital, podelele lucioase și coridoarele lungi alunecă prin fața mea ca o imagine de realitate virtuală veche, depășită. Aerul e îmbibat cu un miros ascuțit, care mă împiedică să respir. Liniștea din lift, sunetul tălpilor noastre de cauciuc, luminile care pâlpâie deasupra.

Urmează un salon și știm toți că acolo se află prietena noastră. Și că poate e pe moarte.

În fața salonului îi văd pe părinții lui Nai, îmbrățișați, fiecare cu fața îngropată în gâtul celuilalt. Mama ei, agățată cu toată puterea de tricoul soțului, ca și când i-ar fi teamă că dacă-i dă drumul o să se înece.

— Doamnă Demir?

Rose e cea care face un pas înainte, desprinzându-se de lângă domnul Smith, aflat lângă lift. De obicei, îi strigăm Max și Jackie, dar ăsta nu pare un moment potrivit.

În clipa în care o vede pe Rose, mama lui Nai o trage în îmbrățișarea lor. Urmează Leo, apoi eu, îi strângem în brațe pe cei care ne-au primit mereu cu bucurie în casa lor, la orice oră.

Pentru o clipă, mă pierd în bezna și căldura îmbrățișării, strângând din pleoape sub amenințarea lacrimilor, ca să nu las pe nimeni să-mi vadă teama. Apoi momentul se destramă și ne eliberăm, iar eu clipesc din nou sub luminile de neon.

— Cum e? întreabă domnul Smith, care rămăsese la câțiva pași de noi cinci, privindu-ne.

Jackie clatină din cap, iar Max se întoarce spre fereastră, privind printre lamelele jaluzelelor către persoana care zace nemișcată pe pat. Sunt obișnuit să-l văd pe Max râzând cu poftă, cu ochii lui întunecați strălucind, cu burta tremurând și cu o glumă proastă mereu pe țeavă. Mi-e greu să-l privesc acum, slăbit și cu atâtea umbre pe față.

Simt c-ar trebui să mă apropii și să rămân lângă el, dar nu pot, mi-e frică. Frică de ce aș vedea.

O rană la cap, ce înseamnă asta? O să arate altfel, o să văd sânge? Când eram doar noi, Nai și cu mine căutam pe Netflix cele mai sângeroase filme horror, criminali care ucid cu drujba, demoni răzbunători; cu cât mai înfiorător, cu atât mai bine. Dar asta e real. *Asta* e horror. Și mor de frică.

Continui s-o privesc pe Jackie, cu părul ei vopsit blond și rădăcinile închise, brațele lungi, fine, picioarele skinny în blugi skinny, îmbrăcată ca o puștoaică cu douăzeci de ani mai tânără, lucru care o scotea din minți pe Nai. Maică-mea o consideră pe Jackie o boarfă, dar ea nici despre mine n-are o părere mai bună.

— A vorbit?

Rose o ține de mână pe Jackie.

— S-a trezit?

— Max, îi șoptește Jackie soțului ei care clatină din cap, oprind un medic aflat în trecere.

— Doamna doctor?

O femeie în halat alb se oprește și se încruntă la noi.

— Ei sunt prietenii fiicei mele, familia ei, practic. Le explicați și lor ce se întâmplă, vă rog? Eu tot nu sunt sigur că am înțeles prea bine.

Doctorița strânge ușor din buze, nerăbdătoare, dar își împreunează mâinile și începe să vorbească.

— Naomi a fost găsită lângă un remorcher pe Tamisa, prinsă între niște frânghii pentru acostare… La câteva minute de casă.

Rose se uită la Leo.

— Era aproape de casă. A căzut?

— Nu știm cum a ajuns în apă, ci doar că frânghiile în care s-a prins au salvat-o probabil de la înec, fiindcă rana de la cap a făcut-o să-și piardă cunoștința. Asta și temperatura foarte scăzută a apei pe timpul nopții sunt factorii care au contribuit la supraviețuirea ei. Acum o încălzim treptat, foarte încet, și o ținem în comă indusă în timp ce-i monitorizăm creierul pentru eventuale umflături și sângerări. Vom ști mai multe mâine.

Cu fiecare clipă care trece, mă aștept să pricep, să înțeleg că ce se întâmplă e real, dar clipa aia nu mai vine și totul mi se pare o închipuire.

— Adică e rău, dar o să fie bine, nu? Vreau să zic, ea o să fie OK? întreabă Leo cu o scânteie de furie în glas.

Doctorița ezită, temându-se poate să fie sinceră ca să nu-l supere pe puștiul ăsta bine făcut, de peste unu optzeci. Leo poate să te sperie uneori.

— Nu știm… răspunde încet. E un miracol că a supraviețuit în apă, că lovitura de la cap n-a ucis-o pe loc. E o luptătoare, trebuie să fie, de-aia e încă aici. Are parte de cea mai bună îngrijire cu putință.

— Putem s-o vedem? întreabă Rose. Vă rog, vreau s-o văd.

Doctorița se uită la Max, care încuviințează.

Ea ne studiază fețele, iar eu sper să ne refuze. Dar n-o face.

— Bine, câte unul, trei minute fiecare. Nu mai mult.

— Ar trebui să vorbim cu ea, nu? îl întreabă Rose pe Max, care îi deschide ușa. Pentru că asta ar putea s-o trezească. La TV spun că, dacă ești în comă, poți să-i auzi pe cei care-ți vorbesc.

— Asta e o comă indusă artificial.

— O ce? se încruntă Rose.

— Am sedat-o și am intubat-o ca să-i dăm corpului ei șansa să se vindece și să-și revină. N-o să se trezească dacă vorbești cu ea, dar există o șansă să te audă, așa că… de ce nu?

Doctorița zâmbește scurt. Rose își îndreaptă spatele și intră în salon, închizând încet ușa după ea.

— Trebuie să dăm câteva telefoane, vă descurcați, copii? întreabă Jackie cu blândețe. Rimelul i-a pătruns în ridurile din jurul ochilor, lăsându-i urme negre de-a lungul fetei. Încuviințez.

— Voi vă descurcați? o întreb.

— Sincer, Red, începe ea cu ochii în lacrimi, încercând să zâmbească de dragul meu. Nu știu.

În timp ce așteptăm, domnul Smith se desprinde în sfârșit de lângă lift și se apropie de fereastra care dă în salonul lui Nai. Se uită prin crăpăturile jaluzelelor, iar soarele amiezii îi desenează dungi de umbre pe față. Încă nu am curaj să mă uit la Nai, așa că mă uit la el. E o figură familiară, un spațiu de siguranță.

— Arată rău? întreb.

— Știi că nu-mi mint niciodată elevii, Red. Așa-i? spune el.

— Arată rău, răspunde arătând în direcția lui Naomi. Cred… Cred că Rose are nevoie de tine.

Când îmi fac curaj în sfârșit să mă uit pe fereastră, o văd pe Rose cu pumnii încleștați în dreptul feței și ochii mari; cu trupul tremurând vizibil în timp ce se holbează la silueta din pat. Mă trezesc intrând în salon și apucând-o de încheieturi, trăgând-o spre ușă.

— Nu, nu, nu, se luptă ea cu mine, trăgându-și mâna. Nu. Nu putem s-o lăsăm aici, singură. N-o las singură. Uită-te la ea, Red. Nu poate să rămână singură.

— Rose, haide. N-o ajutăm cu nimic dacă intrăm în panică.

— Uită-te la ea! îmi cere Rose.

Mă uit. Îi văd fața umflată, un amestec de purpuriu cu gri. Și nu-mi mai pot lua ochii de la ea, pentru că e atât de diferită de fața pe care i-o știu! Nu-mi vine să cred că e aceeași persoană. Capul îi e bandajat, iar părul ei lung, negru, a dispărut. Un alt bandaj, îmbibat de roșu, îi traversează fața în diagonală. Acolo

unde se vede, pielea e vânătă sau decolorată, un ochi e umflat, celălalt ascuns de pansamente; ochii ei negri, strălucitori par acoperiți pentru totdeauna. Văd aparatele, tubul gros, supărător care îi iese din gură, zâmbetul dulce pe care-l știu, strâmbat acum într-un strigăt înghețat. Firele ies din corpul ei ca și când ar fi pe jumătate robot, și înțeleg. Înțeleg de ce Rose vrea să rămână acolo și să urle. E îngrozitor.

— Haide, îi spun și o trag afară din salon. Trebuie să ne-adunăm. Trebuie să fim puternici.

O trag pe Rose, închid ușa după noi, apoi o strâng tare în brațe.

— Cum e? întreabă Leo.

Nu e nevoie să-i răspundem.

— Dacă aflu cine a făcut asta… Leo își încleștează pumnii.

— Dacă și-a făcut-o cu mâna ei? zice Ashira, sora lui Nai, care pare să fi apărut de nicăieri.

— Ash!

Rose se desprinde de mine și-o îmbrățișează pe sora vitregă mai mare a lui Nai, care stă ca o stană de piatră, lăsând-o pe Rose să plângă pe umărul ei câteva clipe. Mă uit la Ash, e-atât de calmă, de adunată! Pe dinafară, cel puțin.

— Doar nu crezi… Adică n-ar fi încercat să-și facă rău, spun eu. Nai era fericită, super fericită. Era în al nouălea cer înainte să dispară. Nu e ca pe vremuri, când fugea fiindcă era hărțuită. Lucrurile s-au schimbat de când cu trupa, și ne avea pe noi. Nimeni nu se mai lua de ea. N-are niciun sens.

— Nu.

Ash se îndepărtează de Rose și mă surprinde cât de mult seamănă de fapt cu Nai – același nas lung, drept, și aceiași obraji, părul negru-abanos cu o lucire rubinie, ca o oglindă. Spre deosebire de Nai, Ash nu se machiază, nu-și îndreaptă părul, ea e așa cum e. În timp ce Naomi găsește de fiecare dată cele mai trăsnite haine, Ash poartă mereu același lucru: pantaloni militari, tricou, șapcă de baseball. Pe orice vreme. Mi-a plăcut mereu asta la ea, că i se rupea de lumea din afara minții ei. Dar acum sora ei e la terapie intensivă, iar ea e forțată să coboare-n lumea asta, cu noi. Pare s-o doară.

— Nu, poate că n-are sens. Nimic n-are sens. Trebuie să dau de tata și de Jackie, știi unde s-au dus?

— Să dea niște telefoane, îi răspund și fac un pas spre ea. Ash, ești OK?

Ea face un pas în spate.

— Sunt… zice și ridică din umeri. Ne vedem mai încolo.

•

— Ce rahat! spune Leo încet. E de rahat ce a pățit. Asta nu trebuia să se întâmple, frate. Dacă era doar una din farsele lu' Nai, sigur nu s-ar fi ajuns aici. A pățit ceva, pun pariu. N-ar fi încercat ea să se omoare.

— Asta zic oamenii?

Mă uit la domnul Smith ca să lămuresc lucrurile, să separ adevărul de minciuni. Dar el ne privește la fel de pierdut.

— Zic că a vrut să se sinucidă?

— Nu știu, dă el din umeri. Aș vrea să-ți pot spune. N-am vorbit cu poliția, doar cu părinții lui Nai, dar bănuiesc că nu e exclus să fi încercat să…

— Nu. E-o aberație.

— Lui Nai îi era frică de apă, intervine Rose. Prefera să-i vină ciclul la fiecare lecție de înot, doar ca să scape. Dacă ar fi fost atât de distrusă, am fi știut. Am fi salvat-o, spune Rose cu vocea sugrumată de lacrimi și se ascunde în brațele lui Leo.

— Credeam că dacă o găsim, o să fie mai bine, spun eu. Dar acum nu știu ce să mai fac.

Domnul Smith îmi pune o mână pe umăr, iar eu mă sprijin de el.

— Nu știu ce să fac, repet eu, căutându-i privirea. Vreau să-mi spună c-o să fie bine. Dacă o spune, o să-l cred.

— Uite ce e: a fost o zi grea pentru voi toți, foarte grea. Cred c-ar trebui să vă duc acasă acum. Să-i lăsăm pe părinții lui Naomi să-și revină după tot ce s-a întâmplat, să le oferim puțină intimitate, iar părinții voștri să se ocupe de voi.

— Eu mă duc pe jos, spune Leo repede.

— Și eu.

Mă uit la Rose, care-și ridică ochii în timp ce se întoarce spre domnul Smith.

— Dumneavoastră o să fiți OK?

— Eu? Sigur că da…

Zâmbetul lui obosit e liniștitor.

— Uite ce e, așa cum a spus doctorița, Naomi e o luptătoare, totul o să fie bine până la urmă, o să vedeți.

În timp ce ne îndepărtăm, el rămâne acolo și privește printre jaluzele, în salon.

Domnul Smith e mai mult decât un prof. bun, e singurul adult din viața mea care nu m-a dezamăgit niciodată. Asta e valabil pentru mulți puști de la Thames Comprehensive. Nu ne minte niciodată, nu ne vinde rahaturi, ne tratează ca pe oameni, nu ca pe vite. E genul de prof. cu care poți vorbi despre orice, care te ascultă pe bune și încearcă să te ajute. Pe mine m-a ajutat când lucrurile au

început să meargă prost acasă. M-a făcut să înțeleg că sunt OK așa cum sunt, că nu-s ca părinții mei. E un om bun, un om blând.

— Părinții ei nu s-au întors, spun eu. Nu putem să plecăm până nu se întorc.

— Du-te tu, spune el. Mai rămân eu puțin până vin.

Rose încuviințează și îmi întinde o mână. Cu cealaltă se agață de brațul lui Leo și ne conduce către lift.

— Ce varză, spune Rose în timp ce ușile liftului se închid. Deci ar trebui să ne facem și noi varză.

Cu un an în urmă…

— Atenție la mine!

Domnul Smith a trebuit să strige ca să se facă auzit în clasă; era prima zi de școală după vacanța de vară și majoritatea puștilor aveau multe de discutat. Cine se vedea cu cine, cine ce-i făcuse cui, cine era cu cine.

Rose – o străină pentru mine pe vremea aia, genul de ființă mitică, uluitoare, la care nu puteam decât să mă uit de la distanță – era în centrul atenției într-un colț, așezată cu fundul pe bancă. Cel puțin jumate din clasă era întoarsă spre ea, absorbită de poveștile ei, pe care le ilustra cu gesturi largi.

Singurii care nu erau acolo eram eu, care preferasem colțul din spate și mă scufundasem în scaun cu mâinile încrucișate, Naomi Demir, îmbrăcată din cap până-n picioare ca un personaj *anime*[1], machiată la greu și cu gene false, lovind nerăbdătoare cu pixul în bancă, și Leo, care vorbea la telefon.

— ASCULTAȚI! a strigat Smith și clasa s-a mai potolit puțin. Nu vreau să vă pedepsesc pe toți reținându-vă după cursuri, dar o s-o fac dacă nu vă așezați la locurile voastre în secunda asta. Ne-am înțeles?

S-a lăsat cu oftaturi, gemete, ochi dați peste cap. Rose a râs și a rămas cocoțată pe bancă, picior peste picior, lovind cu bocancii în cadrul de metal al băncii, poc, poc, poc.

Dar domnul Smith e inteligent. Nu încerca s-o controleze, cum făceau alți profi. Pur și simplu o ignora, descurajând-o suficient cât să facă restul clasei să se așeze în bănci. Mi-aduc aminte că-mi plăcea asta și-mi spuneam: vezi, dacă ignori suficient de mult persoana de care-ți place, până la urmă o să se-ndrăgostească de tine.

Ce prostii aveam în cap!

Smith ne-a anunțat că urma să ne împartă pe grupuri și că tema noastră era să scriem și să interpretăm trei piese împreună. A început să strige nume, în timp ce eu stăteam în spate și simțeam că mă cuprinde treptat angoasa existențială. Chestia e că, pe vremea aia, nimeni nu vorbea cu mine, iar eu țineam ca lucrurile să rămână așa.

Nu eram un copil hărțuit. Cu un an în urmă, nu eram copilul ăsta scund, bine făcut și roșcat care cântă la tobe într-o trupă, ci doar ființa scundă și slăbănoagă – mult prea slăbănoagă – care trecea total neobservată. Nu-mi păsa, voiam doar

[1] Animație provenind din Japonia, asemănătoare ca stil benzilor desenate manga (N.r.).

să mă ascund în propriul corp, să nu mă mai vadă nimeni. Eram mai în siguranță așa. Nu voiam să fiu într-un grup. Nu voiam să colaborez. Uram să colaborez. Și știam cu siguranță că eram ultimul copil pe lista de preferințe a oricui. Toată împărțirea clasei în grupuri de câte trei și patru a fost un coșmar; grupurile erau trimise apoi să discute ce fel de muzică aveau să cânte și să înceapă să repete.

— Red, Naomi, Leo și… Rose.

Domnul Smith ne-a făcut semn fiecăruia și-mi aduc aminte c-am închis ochii un moment prelung și mi-am dorit să fie doar un vis, un vis lung, întortocheat, care se încheie cu mine pe punctul de-a desface nasturii bluzei lui Rose, apoi să mă trezesc înainte să se întâmple ceva bun, ca de obicei.

— Ăăă… exclus, ce dracu', a ridicat Leo tonul, făcându-mă să deschid ochii brusc.

— Care-i problema, Leo?

Domnul Smith nu era nici furios, nici sarcastic. Leo stătea în picioare lângă fereastră, cu telefonul în mână.

— Nu fac niciun rahat de trupă cu ratații ăștia. Îmi bag picioarele.

— De ce crezi că e un rahat? a întrebat domnul Smith.

— Nici măcar nu vreau să fiu aici.

Leo a ajuns din doi pași în dreptul lui Smith. E la fel de înalt și s-a oprit la câțiva centimetri de fața lui, privindu-l direct în ochi. Dacă ar fi început bătaia, nu știu cine ar fi câștigat-o.

— Mi se rupe de școală.

— Atunci pleacă, i-a răspuns Smith, ridicând din umeri. Du-te! Chiulește! Maică-ta o să primească *iar* vizita poliției și probabil că de data asta o să fii exmatriculat. O să caute să te bage la școala de corecție, ca o ultimă încercare de a te aduce pe drumul cel bun, dar o să te descotorosești tu și de rahatul ăla și, până să te dezmeticești, o s-ajungi la zdup, lângă frate-tău. Fă asta! E un plan grozav.

Toată clasa amuțise în sfârșit, acaparată de furia care curgea prin venele lui Leo cu atâta forță, încât desena o aură aproape vizibilă în jurul lui, gata să lovească în orice moment. Cu toții văzuserăm furia asta în acțiune, când fusese săltat de copoi după ce lovise un profesor. Dar Smith a rămas pe poziție și nici n-a clipit.

— Tu crezi că te urăsc, dar nu te urăsc. Te-am auzit cântând, Leo, și ești mai bun decât toți elevii mei. Ai un talent înnăscut. Nu-i da cu piciorul, ești mai valoros decât crezi. Valorezi mai mult decât atitudinea asta.

— N-am nevoie să aud asta, a mârâit Leo. Știu cine sunt.

— Bun, a încuviințat Smith. Deci, pleci?

Leo a rămas locului o clipă, apoi s-a îndreptat încet spre ușă și a deschis-o. S-a întors și s-a uitat la Rose, la Nai și la mine.

— Păi, vă mișcați sau nu?

Sincer? Mi-era prea frică să nu merg.

L-am urmat pe coridor până la una din sălile de repetiții, iar Naomi, care nu schimbase o vorbă cu mine în cei trei ani de școală, s-a apropiat și mi-a spus:

— Doamne, când o să-nceapă împușcăturile în școală din cauza lui, noi o s-o mierlim întâi.

Și atunci mi-am dat seama că-mi plăcea de ea.

La prima repetiție, am încercat ceva de la AC/DC.

— Ce să cântăm? a întrebat Leo, uitându-se la noi. Ce piesă știm toți?

Mi-a aruncat o privire și mai că m-am scăpat pe mine.

— *Tu* ce știi?

Părea să creadă că nu știu nimic. În clipa aia, nici nu mai știam.

— Ceva de la AC/DC? am propus eu, pentru că habar n-aveam ce știau ei să cânte, dar toată lumea cunoștea piesa asta. *You shook me all night long?*

Leo s-a încruntat spre Nai care, pe post de răspuns, a început să cânte riful la bas. Rose a dat din umeri.

— Nu prea e genu' meu, dar o să-ncerc.

— În regulă, ia uite, a spus Leo și a-nceput să cânte tare, scandalos, ca o-njurătură, și mi-a plăcut la nebunie.

— Drăguț, a dat și Rose din cap și am observat că încerca să nu pară prea impresionată.

M-am uitat la Nai, cu recunoștință că nu era genul vorbăreț și-am început să bat la tobe în timp ce ea a intrat cu basul, după ce a numărat pentru amândoi.

— Trei, patru…

Și da, prima oară a fost incredibil. Ca prima tură de montagne russe sau ca primul sărut; a fost perfect, cu fluturași în stomac, așa cum visam mereu atunci când băteam la tobe acasă. Eu și Nai nu vorbiserăm niciodată, iar acum eram acolo, lângă ea, acompaniindu-l pe Leo până când acordurile noastre au început să sune ca piesa pe care o știam toți, chiar dacă habar n-aveam c-o știam.

Rose ni s-a alăturat la refren, cu capul plecat și părul acoperindu-i fața. Ne-am uitat toți la ea, surprinși de vocea ei gravă și guturală, de om care fumează un pachet pe zi, ceea ce probabil că și făcea. Nu-mi imaginasem c-ar putea să mă atragă și mai tare, dar putea.

Nu știa versurile, așa că a-nceput să improvizeze, râzând și cântând în același timp. Și-a ridicat capul și a luat microfonul, apoi a rânjit la Naomi.

„Ea era o fată *Anime*

Cu părul prins în coadă.

Nu accepta rahaturi de la băieții de pe stradă”.

Nai a rânjit, apoi Rose s-a întors spre Leo.

„Era un tip înalt și sexy.

Ce avea în cap bine știa.

Ar fi putut să fie rock star, la iarbă dacă renunța”.

Doamne, cât îmi doream să facă versuri despre mine și, în același timp, era ultimul lucru pe care-l voiam. Când și-a ridicat ochii spre mine, mi-a trebuit toată forța să continui să bat la tobe.

„Aplauze pentru Red

Un personaj c-o minte bizară.

Merge ca un zombi de câte ori iese pe-afară”.

OK, n-a zis că sunt sexy, dar nici n-a adus vorba de înălțime sau de culoarea părului meu așa că, din punctul meu de vedere, era practic o scrisoare de dragoste.

Sub comanda lui Leo, ne-am dezlănțuit, consumând toată furia pe care o revărsa în chitară, tăind aerul din jurul lui pe ritm; m-am scufundat în piesă, trăgând-o pe Nai după mine. Rose rupea microfonul, cântând atât de brutal, atât de bine încât, atunci când s-a terminat piesa, am luat-o toți de la capăt fără să schimbăm o vorbă, de data asta și mai bine și, la final, șiroind de transpirație, mi-am ridicat ochii spre ușa deschisă a sălii – vreo douăzeci de colegi ne urmăreau. Au aplaudat, au fluierat și-au urlat.

— Valea de-aici! le-a strigat Leo, după care s-a întors spre mine și mi-a zâmbit. O să iasă mișto, frate!

Pentru prima oară în viața mea, m-am simțit cineva.

4.

Lăsăm spitalul mult în urmă și o luăm încet spre parc, în timp ce seara cuprinde orașul. Același parc în care ne jucam când eram mici, deși nu împreună. Parcul e gol, copiii care au ieșit de la școală au fost și-au plecat. Ne așezăm sub tobogan, fără să scoatem un cuvânt. E bună liniștea asta a noastră, e bine că putem veni aici și că nu trebuie să spunem nimic, știm doar că vrem să fim împreună. Ăsta a fost câștigul ultimului an; ne-a dat fiecăruia un motiv, fiindcă înainte n-aveam niciunul. Motivul nostru sunt ceilalți.

Separați, eram haotici, ne învârteam în gol pierduți, așteptând ca etapa asta a vieții să se încheie ca să ne putem trăi în sfârșit viața, să fim liberi. Apoi a apărut *Mirror, Mirror,* nume găsit de Rose pentru că, spunea ea, împreună eram cei mai mișto.

Și, odată cu *Mirror, Mirror,* ne-am unit; împreună eram mai puternici. Cel puțin așa credeam, dar trebuie să fi fost o verigă slabă undeva, ceva care să explice de ce Naomi s-a îndepărtat de noi aproape fără să ne dăm seama. Nu putem vorbi și n-am vorbit niciodată despre ce anume s-a putut întâmpla care să ducă la așa ceva.

E cea mai bună prietenă a noastră și niciunul dintre noi nu știe de ce a fugit sau de ce ar fi vrut să… nu-mi vine niciun motiv în minte pentru care să vrea să se arunce de pe pod în apele alea întunecate de care îi era atât de frică.

Așa că stăm fără să zicem nimic, numai ca să nu mergem acasă. Fiecare are motivele lui. Al meu e că mama deja a ajuns probabil la a treia ei vodcă cu cola, iar taică-meu e probabil absorbit de ultima lui fufă.

Leo rupe primul tăcerea.

— La dracu', hai să facem ceva, spune el.

— Dar chiar *facem* ceva, răspunde Rose, lăsând capul pe spate și sprijinindu-se de scara de metal vopsit, scrijelită cu nume și înjurături, lăsându-și tot gâtul la vedere. Ne irosim tinerețea într-un parc. Ca niște adolescenți adevărați.

— Nu la asta mă refer, răspunde Leo. Să facem ceva mișto. Niște pastile și-un club. Ar trebui să ne facem varză, cum a zis Rose.

— Sunt lefteră, a căscat Rose. Ai pastile la tine? Hai să ne prăjim aici.

— Lunea?

Am zis asta cu voce tare? Măcar am făcut-o să râdă.

— Doamne, Red, ce tocilar ești, spune ea și zâmbetul i se lărgește cu fiecare cuvânt. Ce-ar vrea Naomi să facem? Ea e acolo, se luptă să trăiască, iar noi suntem aici, ca niște ratați. Ce ne-ar spune să facem?

— Lui Nai i-ar plăcea un film sau un club de carte sau alt rahat d-ăsta, spune Leo strâmbând din nas. Sau vreun film *anime* super macabru… ce-i mai plac tâmpeniile alea!

— Hai să facem asta!

Mă agăț de șansa de a face ceva ce nu implică droguri sau mahmureală și îi trag după mine acasă, pentru un maraton *Black Butler*[2]. Nu că nu m-aș droga niciodată, dar am văzut ce fac alcoolul și pastilele din oameni. Și nu vreau să pățesc asta.

În plus, *Black Butler* e unul dintre preferatele mele și ale lui Nai, plin de gotic victorian, macabru japonez și o tonă de travestiuri. Conspiraserăm să ne îmbrăcăm în personajele din film la următorul eveniment *Comic Con,* dar nu le spuseserăm nimic lui Leo și Rose. Deși nu și-ar fi schimbat părerea despre noi, ne-ar fi tachinat până la sfârșitul vieții. Ne schițaserăm costumele și îmi cumpărasem o perucă din Camden, dar apoi… mda, lumea s-a dat peste cap.

•

Patul meu. Camera mea.

În vara în care Nai a dispărut, mi-am zugrăvit pereții în negru. Când a văzut maică-mea, și-a dat ochii peste cap și-a zis: „Mă dau bătută”.

I-am răspuns: „Te-ai dat bătută de mult”.

Îmi place negrul, mă face să mă simt în siguranță. Dar cel mai mișto lucru e setul de tobe, care ocupă jumate din cameră; e singurul obiect la care țin cu adevărat. Mi-a luat doi ani să strâng bani pentru el, iar maică-mea a fost de acord doar pentru că și-a imaginat c-o să mă răzgândesc până strâng banii. Dar n-am făcut-o. Am plimbat câini, am spălat mașini și-am aranjat vitrine și rafturi până când am adunat suficient, și atunci n-au mai putut să spună nu, așa că acum setul e așezat în colțul camerei, iar eu ador felul în care stă acolo. Gata să facă zgomot și să trezească tot cartierul. Cel puțin atunci când apuc să scot amortizoarele de sunet.

În clipa asta, Leo și Rose zac pe patul meu, el cu ochii întredeschiși, somnoros, fără chef, iar Rose cu mâna pe după gâtul meu și cu obrazul lipit de umărul meu, cât să-i simt respirația caldă pe gât. Miroase a lămâie și fum de țigară, ceea ce e ciudat pentru că, în ciuda impresiei pe care mi-a lăsat-o când

[2] Serial japonez de animație manga, difuzat prima oară în 2006, care spune povestea unui băiat de treisprezece ani din Londra epocii victoriene, ce trebuie să rezolve cazuri de crimă din lumea interlopă (N.t.).

am auzit-o cântând prima dată, Rose nu fumează. Se pare că ține prea mult la vocea ei.

Când i-am chemat la mine, am uitat pentru o clipă că maică-mea a luat-o razna de tot în ultimele luni. N-o condamn că suferă, taică-meu nici măcar nu se mai obosește să-și ascundă porcăriile de ea. Dar o condamn că dă vina pe mine. Încerc s-o evit cât mai mult și aproape că mi-am scos cu totul din minte faptul că trăiește și ea în casă. Cum i-a văzut pe Leo și Rose, a făcut chestia aia groaznică: adoptă masca de clovn psihopat și rânjește, se oferă să ne-aducă sucuri și sandvișuri și „să încălzesc o pizza sau să vă fac popcorn?" PNM[3]. Cu părul prins în coc și șorț de bucătărie, ca și când ar fi un *chef* de la TV, doar că se fâțâie și gesticulează prea mult, râde prea tare în timp ce Gracie stă acolo, mâncând *nuggets* de pui și uitându-se la Scooby Doo în buclă. Știu că, imediat ce plecăm, o să se prăbușească la loc în scaun și-o să-și mai toarne un pahar. Velma[4] o să demaște răufăcătorul, iar Gracie o să mestece în continuare.

Mâna lui Rose, cu unghiile roase și degetele dolofane acoperite cu inele de argint, se strecoară într-a mea. Mi-e cald și somn, și-i am alături pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei; văd că Leo observă mâna lui Rose într-a mea și strâmbă dezaprobator din gură.

Se aude o bătaie în ușă. Apare taică-meu, sau cel puțin capul lui. El nu intră aproape niciodată în camera asta, ceea ce înseamnă că vrea ceva.

— Sunteți bine, copii? întreabă el. Am auzit de Naomi, cum e?

— Doctorii nu știu încă, îi răspund. E incredibil c-a supraviețuit.

— Sigur… zice taică-meu și întârzie în cadrul ușii. Ce-au spus c-a pățit?

— N-am chef să vorbesc despre asta acum, îi zic. Probabil că e și la știri.

— Da… bine, să nu faceți ceva ce n-aș face și eu!

Îh, tată, ține-ți fleanca!

— Ăștia doi nu mi-ar face față, domnule Saunders, rânjește Rose la tata, iar el se înroșește, în timp ce ea îmi dă drumul la mână. Am nevoie de un bărbat adevărat.

— În regulă, să dați stingerea după episodul ăsta, da?

Taică-meu mai face un pas în cameră și se uită la picioarele lui Rose.

— Vrem să mai vedem un film după ăsta, spun în timp ce mă ridic de pe pat și o iau spre ușă, aproape împingându-l afară din cameră.

— Deci eu ies, așa că ne vedem mâine-dimineață.

---

[3] Pe chat, abreviere pentru „Pana mea?" (N.r.).

[4] Velma „Velm" Dace Dinkley este un personaj fictiv al desenelor animate americane Scooby Doo. Deși este cea mai tânără din grup, Velma este cea mai inteligentă, perspicace și capabilă să facă planuri pentru a prinde răufăcătorii (N.t.).

— Ieși? mă holbez eu la el. Abia te-ai întors și e trecut de zece.

— Cine ești tu, maică-mea?

Râde cu ochii la Rose, privind-o peste umărul meu.

— Știi cum e slujba asta, juma din ea e socializare. N-am de ales.

— N-aveam nici cea mai vagă idee că e atât de pasionant să fii consilier, spun eu.

— N-am ce-i face, asta-i munca, repetă el și, cum stăm așa și ne uităm unul la altul, știm amândoi că minte.

Am senzația că ar trebui să-mi pese de iubitele lui taică-meu, de faptul că maică-mea bea, că familia mea care era cândva normală și respectabilă e gata să implodeze, păstrând aparențele în tot timpul ăsta. Dar nu-mi pasă, mi se rupe de toți, în afară de Gracie.

Câteva minute mai târziu, Rose își sprijină capul pe umărul meu. Un minut mai încolo, sforăie, iar eu și cu Leo izbucnim în râs.

— Tăceți dracu' din gură, murmură ea, apoi adoarme la loc.

Rose și Red, conversație 108 zile

Rose
Mersi pentru noaptea asta, după tot ce s-a întâmplat azi, m-am distrat.

Red
Te-ai distrat așa de tare, încât ai adormit!

Rose
Mmmdeah, așa părea, dar pe dinăuntru eram 100% ninja.

Red
Și acum ce faci?
Rose
Îi ascult pe taică-meu și pe vacă cum și-o trag. Scârbos.

Link video. Click aici să vizualizezi: Doi porci făcând sex

Red
Faptul că taică-meu a dispărut are și un avantaj, nu geme nimeni acasă. În schimb, se-aude mereu maică-mea cum vomită.

Rose
Bleeeaaahhhhhhh

Red
Ești OK? A fost naspa s-o vedem așa pe Nai. Tot nu-mi vine să cred.

Rose
Mergem iar, mn după școală?

Red
Dap (deci ești OK?

Rose
M-am matolit cu whiskey de la taică-meu, deci da.

Red
Nu face mișto de mine!

Rose
Nu fac mișto, vb serios.

Red
Ei bine, nu te îneca cu propria-ți vomă, K?

Rose
KK

Red
Rose, despre mâine…

Rose

…

Rose

…

Rose

…

5.

Bătăi puternice de inimă, acid în gât, ceafa udă leoarcă. E trei dimineața.

Mă ridic, pielea mă furnică și știu c-am visat urât, deși nu-mi amintesc ce. Gustul din gură seamănă cu apa murdară de râu. Mă târăsc afară din pat și trag pe mine pantalonii scurți și tricoul. Deschid ușa și pândesc zgomote; maică-mea e de obicei trează la ora asta, sau cel puțin nu e în pat. O mai găsesc uneori leșinată, sprijinită de masa din bucătărie sau cu fața în jos pe canapea, cu o baltă de salivă sub gura căscată. E ultimul lucru de care am nevoie acum, matoală și furioasă, căutând pe cineva să se răzbune.

E liniște și mi-e sete, așa că risc.

Taică-meu e în bucătărie, a fumat și miroase a băutură. El nu bea ca maică-mea. Ea bea așa cum respiră, viața ei depinde de vodcă, corpul ei, pe vremuri pufos, e uscat și ațos acum, are fața mereu roșie, plină de umbre. Tata nu e la fel de rău, dar și lui îi place să mai bea; spune că-l liniștește. Unde-a fumat și-a băut până la trei dimineața?

— Ești bine, colega? întreabă el, părând c-a fost prins asupra faptului.

— Mi-e sete.

Sunt în picioarele goale și pășesc fără zgomot pe linoleum în drum spre chiuvetă; las apa să-mi curgă printre degete până când se răcește foarte tare.

Îl aud în spatele meu cum se leagănă de pe un picior pe altul. Tușește și strănută; fumatul nu-i face bine.

— Deci ce crede lumea despre Naomi, c-a-ncercat să se sinucidă?

— Nu știe nimeni nimic, spun eu, frecându-mă la ochi. Tată, e trei dimineața, chiar vrei să vorbești despre asta acuma?

— Știu, dar nu pot să dorm. Poate îi sun pe Jackie și Max de dimineață, pe ea o știu mai bine de când am ajutat-o cu Premiul Duke of Edinburgh. Simt că trebuie să le zic ceva, să văd dacă pot să-i ajut cu ceva.

— Ce-ai putea să faci? Lucrezi la consiliul local, nu la guvern.

— E bine să le-arăți oamenilor că-ți pasă, spune el.

— Atunci ai putea să-i arăți mamei că-ți pasă, răspund eu. Așa poate o ia mai încet cu vodca.

— Nu vorbi așa cu mine, mă avertizează tata, dar fără prea mult elan.

Știe că am dreptate. E de-a dreptul ridicol.

Nu știu cum se-așteaptă să reacționez, dar îl ignor și el se-așază iar pe scaun, cu umerii căzuți. Era o vreme când voiam să fiu în locul lui, când credeam că e

cel mai puternic, cel mai mișto tată din lume. Acum mă face doar să mă crispez de silă pe dinăuntru. Prietena mea e în comă, la câțiva kilometri distanță, cu părți din cap lipsă; după miros, pare că maică-mea a vărsat în hol. Iar taică-meu… bănuiesc că ultima lui bucățică fumează din când în când. Cât despre mine, eu vreau doar să mă-ntorc în camera mea. Vreau să mă ascund, să dorm și să uit totul încă vreo două ore.

Dar nu pot. Pentru că nu sunt doar eu. Mai e și Gracie. Așa că trag aer în piept și încerc să-mi amintesc vremurile când credeam că mama e cea mai blândă persoană din lume, că tata e cel mai curajos, și mai încerc o dată.

— Tată… mama bea. E din ce în ce mai rău.

El se răsucește puțin pe scaun ca să-mi evite privirea.

— Nu prea ești pe-acasă ca să observi și nu prea ai de-a face cu chestia asta…

— Cine crezi c-o să curețe mizeria de-acolo? răbufnește el, de parc-ar trebui să simt recunoștință.

— Așa, și?

Mă doare că trebuie să-mi găsesc cuvintele să-i spun lucrurile astea, mă doare fizic, ca și când am o rană în piept, neagră și vineție.

— Nu crezi că e grav, ca atunci…

A fost o perioadă, imediat după ce s-a născut Gracie, când maică-mea bea mult, asta a fost prima oară de care mi-aduc aminte deși, dacă stau să mă gândesc, probabil c-au mai fost alte dăți și înainte. Pe vremea aia, tata era prezent aproape tot timpul. Încerca să se descurce cu Gracie, s-o ajute pe maică-mea să-și revină și-mi spunea mereu ce copil bun, curajos și puternic sunt. Și cât de recunoscător e că nu mă plâng și că-mi văd de treabă. Cam atunci am început să mă îngraș, nu pentru că mi-era foame, ci pentru că aveam nevoie de ceva cu care să umplu golul lăsat de ea. Atunci am început să-mi fac rezerve de mâncare sub pat și, în timp ce tata era ocupat cu mama sau cu Gracie, încercam să umplu durerea dinăuntru cu mâncare. Mâneam așa de mult, că pe urmă adormeam imediat. La zece ani, era cel mai bun mod de evadare pe care-l știam. Mai târziu, la treisprezece, făceam invers: să nu mănânc era modul în care încercam să-mi controlez viața. Dar la zece ani mi-era mereu foame, încercam mereu să mă satur și nu reușeam niciodată.

— E foarte stresată, știi cum e, spune tata fără sens.

— Dac-ai sta mai mult pe-acasă, dac-ai sta cu ea mai mult, încerc eu din nou. Poate nu s-ar deprima așa. Poate nu s-ar mai simți așa de singură.

Se foiește stânjenit, întorcându-se pe jumate cu spatele la mine și-l văd exact așa cum e acum. Nu uriașul, nu zeul, nu bărbatul pe care-l admiram ca pe cel

mai mare, mai deștept și mai puternic om din lume, ci puștiul răsfățat, plictisit de jucăriile lui, care vrea ceva nou. Și, în clipa aia, îl urăsc.

— Atunci las-o baltă și mută-te cu ultima ta curvă.

Îmi iau paharul și ies din bucătărie, ocolind petele de mizerie de pe gresia din hol.

— Mișcă-te înapoi în clipa asta, șuieră taică-meu și de data asta pare furios, dar nu mă-ntorc, nu-mi mai pasă ce crede despre mine.

Nici nu-mi mai aduc aminte când a făcut ultima oară ceva de care merită să-mi pese.

Înapoi în camera mea, închid încet ușa după mine și mă uit pe fereastră, așteptând răsăritul. E ceva care face ca momentul ăsta al zilei să fie atât de liniștitor. Totul e cufundat în întuneric și liniște. Șirurile de case cu ferestre întunecate mă duc cu gândul la toate visele care plutesc pe cer, umplând ultimele ore ale nopții. Sunt alți oameni în alte case, unde nu li se întâmplă nimic din toate astea. Nu știu de ce, dar gândul ăsta mă face să mă simt mai bine; ca și cum, dacă toată treaba asta e atât de măruntă, încât să mă rănească doar pe mine, atunci nu poate să fie așa de rău.

Uneori, mintea mea e cuprinsă de întuneric, de ceață. Mă împiedică să văd lucrurile bune, să simt lucrurile bune. Tot ce e în afara mea mă face să mă doară. Dar asta e valabil doar pentru mine, doar acum. Și poate că într-o zi o să fie valabil pentru altcineva. Cineva pe care eu nu-l știu și de care nu-mi pasă; altcineva care să se uite pe fereastră așteptând răsăritul, în timp ce eu umplu cerul de vise.

Trebuie să adorm. Dacă nu dorm, mâine o să-mi bubuie capul și-o să am ochii tulburi. Trebuie să dorm.

Mă întind, închid ochii și mă gândesc la lucruri frumoase. La Gracie mimând cântatul la chitară în timp ce eu repet la tobe. La Rose râzând cu atâta poftă, încât îi simt corpul zguduindu-se când se sprijină de mine. Leo, la chitară, arătând ca un gladiator. Naomi ridicând o sprânceană și spunând o stupizenie cu un aer foarte serios, de râdem cu lacrimi. Vreau să mă gândesc la ea așa, nu cu capul bandajat.

•

După câteva ore, mă trezesc gâfâind și de data asta îmi amintesc. Apa întunecată, murdară, rece ca gheața, inundându-mi nasul și gura, și plămânii, și încă ceva, ceva rece și nemilos care mă trage adânc în apă până când îmi dau seama că n-o să mai ajung la suprafață nicicând.

Pagina fanilor

Știri despre trupa *Mirror, Mirror!*

’neața, prieteni, vă așteptăm pe toți la concertul nostru caritabil. Am repetat o grămadă și suntem în formă. Am pregătit patru piese noi, doar pentru voi. Strângem fonduri pentru colega noastră de trupă Naomi Demir, așa că luați ceva cash la voi!

La concert, ni se alătură la bas muzicianul Leckraj Chamane! L-am întrebat pe Leckraj care e lucrul pe care-l așteaptă cel mai mult la concert și a răspuns: miile de fani care-mi scandează numele! (Nu chiar.)

Click aici să vezi clipul pe care l-am făcut pentru *You’re in With Me.*

Click aici să vezi cum își încălzește Rose Carter vocea.

Click aici pentru înregistrarea ultimei repetiții.

Click aici pentru galeria *Mirror, Mirror.*

6.

N-are niciun rost să încerc să adorm la loc, așa că rămân cu privirea în ecranul laptopului, până când vine ora de trezire.

Avem o mulțime de vizualizări pe pagina noastră de Tumblr luna asta: 874. Patru sute dintre ele sunt probabil ale lui Rose, care a tot intrat să vadă comentariile la clipul ei, dar chiar și așa. Pentru patru puști de șaisprezece ani, nu e deloc rău. Avem 1.385 de *followeri* pe Twitter și am aplicat pentru bifa albastră, vreau foarte tare s-avem una. O bifă albastră înseamnă că suntem autentici.

Ultimul clip al trupei pe care l-am urcat pe YouTube era cu noi în parc, a fost super. L-am filmat pentru piesa *Roundabout.* Nai și cu mine am scris-o, e despre doi puști care se plac, dar nu reușesc niciodată să se cupleze. Deci da, parcul. Am adus o boxă de telefon și am făcut *playback.* Arătam ca niște retardați, erau o grămadă de puști care ne urmăreau și cel puțin jumate dintre ei credeau că suntem niște pierde-vară. Dar știam c-o să iasă bine. Lui Leo i-a fost cel mai greu. El urăște toate prostiile astea, îl interesează doar să cânte, dar l-a convins Rose; i-a dat puțină băutură și ceva de fumat până când a încetat să-și mai facă atâtea griji că n-o să arate ca un dur și s-a urcat în vârful toboganului, dând ce-avea mai bun. Rose era întinsă pe scrânciob, mimând versurile ca Madonna anilor ’80, ireal de sexy. Iar Naomi se plimba în cerc, ocolind încet caruselul, fără să schițeze un zâmbet. Am înregistrat cea mai mare parte pe telefonul lui Nai, care-avea carcasă cu *The Legened of Zelda: Tri Force;* am filmat toată piesa pentru fiecare membru în parte, ca să pot să montez mai târziu, până când a venit rândul meu să bat la tobe pe bancă. Atunci a preluat Rose filmarea. Aveam ochelari de soare și mănuși de piele fără degete. Videoul a ajuns la 924 de vizualizări. A fost o mare bucurie. Avem 2.300 de *like*-uri pe pagina de Facebook. Pe Instagram, 760 de *followeri.* Și-o să fac un cont pe Spotify într-una din zilele astea.

Pentru că, vezi tu, îmi place de mine în lumea asta, în lumea pe care o vezi pe rețelele sociale. Acolo par o persoană care știe ce fac ceilalți, ce vor și încotro se îndreaptă. Pare că sunt pe fază. Arăt mereu bine, mereu în largul meu; când am bețele în mâini, fiecare bucățică din mine funcționează cum trebuie, fiecare mușchi, fiecare reflex, fiecare bătaie a inimii, fiecare neuron. Reflexia mea din spatele ecranului e cea care primește *like*-urile și inimioarele, și mesajele. Zâmbete piezișe de la fete care-și spun că, la urma urmei, chiar dacă n-ar fi zis

niciodată asta, ar *putea* să mă placă așa cum sunt, pentru că, chiar dacă-s o piticanie numai pielea și osul, mă descurc la tobele-alea. Varianta asta de Red e chiar sexy.

Dar mi-a luat ceva timp să gândesc așa și despre eul ăstălalt. Eul din lumea reală, nu din spatele unui ecran.

Nu-mi plăcea deloc eul ăsta făcut din sânge, oase, nervi și sinapse. Pe vremea când mă ascundeam în pliurile de grăsime, corpul meu părea o închisoare impenetrabilă, pentru că ăsta era eul în care-mi bătea inima; o închisoare din carne și oase pe care-o uram și de care aveam nevoie în același timp.

Apoi s-a întâmplat ceva care m-a făcut să nu mai mănânc.

Într-o zi, m-am văzut în oglinzile din vestiarul școlii. Ca dintr-un unghi ciudat care-mi etala reflexia într-un fel pe care nu-l recunoșteam; am văzut o persoană străină. O persoană pe care o uram, o disprețuiam, de care mi-era milă.

Așa că anul următor am muncit din greu să fac persoana aia invizibilă, s-o subțiez până la aproape nimic, fără să vomit, ci doar mâncând foarte puțin. Mâncatul compulsiv era treabă de copil, un copil mic care-a pierdut controlul. Să nu mai mănânc se potrivea noului meu eu, cel care deținea controlul total, și aveam convingerea că ai mei o să observe; și au observat. Doar cât să-mi spună că arătam mult mai bine. Chiar și când oasele șoldurilor păreau că o să-mi străpungă pielea, chiar și când mi-era frig într-o zi caniculară. Am explodat ca un balon din cauza lor, am devenit un schelet și nu s-a schimbat nimic, în afară de mine.

Trupa – Leo, Nai și Rose –, ei au fost singurii care m-au salvat pentru că m-au văzut, nu așa cum eram, ci așa cum aș fi putut fi. Și când ei au văzut acea versiune, am văzut-o și eu. Mi-am dat seama că dacă n-aveam să-mi iau viața în propriile mâini, o s-ajung foarte curând într-un loc din care n-o să mă mai pot întoarce. Nu voiam să fiu eu următorul membru al familiei care-o dă în bară, în niciun caz n-aveam să fiu eu acela.

Așa că, încet-încet, în anul în care m-am așezat la tobe, cântând și stând cu oamenii care mi-au devenit tovarăși, n-am mai avut timp să mă gândesc la ce mănânc. Era înspăimântător, mi-era frică, dar simțeam și entuziasm pentru că aveam prieteni, muzica, dansul, râsetele, ieșirile până dimineața, mersul din club în club, din bar în bar și urlatul la lună.

Nu sună ca un regim de fitness, nu-i așa, însă era. Cu cât cântam mai mult, cu atât corpul meu devenea mai puternic și mai bine făcut. Am încetat să mă mai gândesc la mâncare, așa rămâneam când voiam și cât aveam nevoie. Și, cu cât îmi dădeam voie mai mult să fiu eu în interiorul meu, cu atât eram mai bine și pe dinafară.

Nu era o cură de sănătate, era o cură de fericire; îmi dădeam seama că, oricât de mult aș fi *dorit,* n-aveam *nevoie* ca maică-mea și taică-meu să aibă grijă de mine. Puteam s-o fac eu. Chiar am grijă de mine și de Gracie. Mă pricep la chestia asta mai bine decât s-au priceput ei vreodată.

Iisuse, mă obsedează așa de tare propria persoană, că mă plictisesc!

Cândva aveam prea multe kilograme, pe urmă am avut prea puține. Acum sunt întruchiparea sănătății. Treci peste asta, Red, sunt alte lucruri mai importante acum.

Tot ce vreau e s-o văd din nou pe Nai.

•

Leo mă așteaptă la colț.

Leo și niște amici de-ai lui, cu care era tovarăș înainte de trupă și cu care mai iese din când în când, ceea ce e OK pentru că ei n-au nimic cu mine, iar eu n-am nimic cu ei.

Problema e când sunt fete în jur, atunci mă pierd. Nu mai știu nici să merg. Ce să zic ca să nu-nșir doar prostii? Am umor? Sunt prea naspa? Toate gândurile astea aleargă prin capul meu. Trebuie să-mi controlez până și mersul când sunt în preajmă fete care-mi plac. Trebuie să-mi spun: astea-s picioarele tale, loază, se pun unul în fața celuilalt.

Și pe urmă mi-am amintit când Leo și tipii ăștia mă speriau de moarte, mai ales când fratele lui Leo, Aaron, era încă în școală. Mă-ntrebam dacă el și tovarășii lui au arme în ghiozdane și mi se părea că mestecă gumă ca niște bătăuși adevărați și că probabil omorâseră deja câțiva oameni ai străzii și-i aruncaseră în râu. Nu mă ajuta nici faptul că Aaron fusese închis pentru că înjunghiase un tip într-o rotiserie, rănindu-l destul de grav.

Dar Leo nu e ca Aaron. Iar acum merg la școală cu ei și… știi ce? Nu suntem prea diferiți. Doar că ei sunt mai înalți. Dar, la dracu', toată lumea e mai înaltă ca mine.

— Salut, spune Leo în timp ce mă apropii.

— Salut, dau și eu din cap și ne salutăm toți în timp ce merg la pas cu ei, eu, un personaj scund și slab ca David Bowie cu o grămadă de gorile după mine, cum îmi place să-mi imaginez.

Simt soarele încălzindu-mi ceafa și până și gazele de eșapament miros cumva bine azi, iar în fundal se aude zgomotul meu urban preferat – trafic, frâne, motoare ambalate, bicicliști înjurând, radiouri date tare.

— Top trei chitariști? mă întreabă Leo.

— Păi, Hendrix evident, pe urmă May, pe urmă Slash.

— Bleah, rahat, clatină Leo din cap. Hendrix, da! Dar căcăciosul de May? Și căcăciosul de Slash?

— Da, căcăcioșii de May și Slash! Căcăciosul de Brian May e cel mai bun chitarist din toate timpurile.

— Ești pe dinafară, frate. Mai rămâne să zici că rahatul cu ochi numit Phil Collins e cel mai bun toboșar…

— Ei bine… Ce-ai făcut aseară? îl întreb.

— Cu voi, frate.

— Nu, vreau să zic după aia, online. Eu și cu Rose am mai stat un pic pe chat.

— Ah, a trebuit să vorbesc cu maică-mea.

— Nașpa.

— Mdeah.

Leo face o pauză. E genul de tip căruia-i poți citi gândurile pe față, iar ce citesc acum nu e de bine.

— Taman când ziceam că nu poa' să fie mai rău de-atât.

— Ce?

— Aaron iese.

Leo nu spune mai multe, dar nu e nevoie.

— Rahat!

Mergem în liniște, lăsând zgomotul orașului să vorbească în locul nostru. Înainte ca Aaron să intre la zdup, Leo petrecea mult timp cu el, îl admira, îl urma pas cu pas în orice direcție, și erau direcții cumplite. Lui Aaron nu-i păsa deloc de prostiile pe care le făcea, tocmai de-asta era așa fioros. Bănuiesc că la un moment dat, demult, a fost și el doar un băiețel, dar s-a încurcat cu niște puști mai mari din zonă care l-au învățat să fumeze iarbă, iar asta i-a prăjit creierul. Unii pot să fumeze fără să pățească mare lucru, dar alții, ca Aaron, se duc pe copcă. Se afundă atât de tare, încât nu mai pot vedea niciodată lumea ca înainte. Sunt distruși. Aaron a fost târât într-o fundătură și o vreme l-a târât și pe Leo cu el.

Versiunea aia a lui Leo, cu care am cântat prima dată acum un an, era ostilă și întunecată. Era înspăimântător, sau cel puțin așa mi se părea. Mereu pe muchie de cuțit: cu găștile cu care o ardea Aaron, cu drogurile pe care le vindea, cu favorurile pe care le făcea pentru niște mărunțiș. Lucruri despre care Leo știa că te pot scufunda așa de repede și așa de adânc, încât nu-ți dai seama că te înec decât atunci când e prea târziu. Plecarea lui Aaron fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase lui Leo. Pentru prima oară în viață, avea ocazia să descopere cine e, fără să-i spună frate-său. Cu Aaron în preajmă, Leo n-ar fi rămas în veci în trupă, mimând cântatul la chitară pe un tobogan. Exclus!

Aaron în libertate înseamnă că Aaron o să facă din nou legea. Sau că măcar o să-ncerce.

— Și… ce-a zis maică-ta?

Nu-mi vine-n minte o replică mai bună decât prostia asta.

— A zis că nu-l vrea înapoi acasă, dar că e fiu-său. A zis că n-am voie să pierd vremea cu el și să uit de școală, ca înainte. Să nu-l las să mă bage-n belea, ca și când el ar fi bau-bau iar eu sunt băiatu' de aur.

— Deci ești OK cu toată povestea asta?

Am grijă să nu mă uit la el.

— Da, e frate-meu, sigur că sunt, spune Leo, dar ezită puțin și asta mă pune pe gânduri.

— Hei! se năpustește Rose asupra noastră din spate.

Are ochelari de soare și părul vâlvoi.

— Ești mahmură după whisky-ul lu' taică-tău? o întreb.

— Ce să fac dacă am gusturi mature? rânjește ea. Aveam nevoie să beau ceva. Încă nu-mi vine să cred. Câtă vreme a lipsit Nai, puteam să mă prefac că e OK. Dar acum… sinistru.

— M-am gândit toată noaptea la Nai, spune Leo. N-avea sens să-și facă rău singură, nu? Vă amintiți sfârșitul semestrului trecut? Se schimbase, lăsase baltă hainele și machiajul *anime* și toate tâmpeniile alea. Părea… senină. Cu o zi înainte să dispară, nu-i așa că părea veselă? Nu inventez eu, nu?

— Nu, așa e, confirm eu. La sfârșitul anului trecut era în culmea fericirii, scria non-stop super cântece, mai multe decât puteam înregistra. Nu era nimic care ar fi putut s-o facă să… știți voi.

— Deci, spune Rose, înseamnă că s-a întâmplat ceva rău, ceva oribil cât a lipsit. Doar așa are sens, nu? Ceva atât de oribil, încât n-a putut suporta.

Ne-am oprit fără să ne dăm seama, tot încercând să ne imaginăm ce s-ar fi putut întâmpla.

— Bună!

Vocea seamănă atât de tare cu a lui Naomi, încât tresărim toți. E Ashira. Amicii lui Leo se îndepărtează.

Ne uităm unii la alții; ne-o fi auzit vorbind?

— Hei, Ash, spune Rose și zâmbește stânjenită, mușcându-și buzele și neștiind ce să mai zică.

— Uite, știu că e cam ciudat, dar Jackie se gândea că poate vreți să veniți la noi diseară, după ce o vizitați pe Nai. La cină? N-are ce să facă la spital și are nevoie să-și distragă atenția.

Cumva, Ash reușește să-și încheie fraza cu o urmă de zâmbet. Pare să fie un efort pentru ea.

— Cred că e o idee tâmpită, dar asta e Jackie, își imaginează că totul se rezolvă cu o masă bună. Și cred c-o faceți să se simtă mai bine. Să simtă c-o să fie totul OK din nou, știți?

— Sigur, spun după ce ezit un pic, uitându-mă mai întâi la Leo, pe urmă la Rose, care încuviințează din cap.

— Știu c-o să fie ciudat… și groaznic, oftează ea cu bărbia căzută și privirea abătută. Jackie zice că e prea multă liniște-n casă. Iar eu n-aduc amici pe la mine. Nici n-am. Nimeni nu știe ce să-mi zică.

— Ce rahat, îmi pare rău, Ash.

Rose se apropie s-o atingă, dar mâna îi alunecă pe lângă corp înainte să ajungă la ea. Ash nu lasă niciodată impresia că ar vrea să fie atinsă.

— Nu e vina voastră, dă din umeri Ashira ridicându-și privirea către mine și, pentru o clipă, am senzația că ar vrea să-mi mai zică ceva doar mie. Oricum, nu m-am omorât niciodată după oameni, continuă ea.

— Noi am fost cam nașpa, zice Leo și clatină din cap. Ar fi trebuit să-ți fim alături. Nu știu, am cam luat-o și noi razna.

— În fine, concertul vostru e o treabă bună. Aveți ceva la care să vă gândiți, se chinuie Ash să zâmbească. Iar eu mă descurc în felul meu. În orice caz, Jackie s-ar bucura mult să vă vadă și să vă îndoape. Dacă suportați.

— Sigur, spun. Mi-e dor de mâncarea lui Jackie.

— Dar tu?

Rose trece în sfârșit granița invizibilă din jurul lui Ash și-o apucă de mână în felul ei tipic, dărâmând bariere fără să-i fie teamă de ce-ar putea s-o aștepte.

— Sunt OK, spune Ash și se eliberează încet din strânsoare. Taică-meu a fost la spital toată noaptea cu ea, s-a întors de dimineață, Nai e într-o stare stabilă așa că… Ne vedem la spital, probabil.

Stăm toți trei și-o urmărim pe Ash îndepărtându-se cu capul plecat și părul unduindu-se în spate sub forța impulsului de-a fugi undeva să plângă, undeva unde n-o vede nimeni.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mergem pe la ei, spune Rose în timp ce sună clopoțelul și ne dăm seama c-am rămas ultimii afară. Și nici să văd ce face Ash.

— Niciunul dintre noi nu ne-am gândit.

Leo își lasă brațul pe umerii ei, iar Rose se întoarce spre el, odihnindu-și fruntea la pieptul lui doar o clipă. El o sărută pe creștetul capului, apoi îi dă drumul ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, și, într-un fel, nici nu s-a întâmplat,

doar că eu, ca să fac gestul ăsta, ar trebui să cresc treizeci de centimetri, iar faptul că văd cum se apleacă spre el îmi smulge ceva din piept.

— Hei, copii! Vreau să vorbesc ceva cu voi.

Domnul Smith traversează în fugă curtea asfaltată și vine spre noi.

— Mergeți la spital mai târziu?

— Da, spune Rose. Sigur, dumneavoastră?

— Nu, nu cred c-ajung. Mă țineți la curent, da, Rose?

— Sigur, zâmbește ea.

— Treaba e că uitasem că, înainte să se întâmple toate astea, stabilisem cu niște tipi de la radioul local să vină să înregistreze repetițiile voastre ca promo pentru concert. Dar acum trebuie să vorbesc cu părinții lui Naomi, poate ar trebui să amânăm.

— Nu, spune Rose și-i pune mâna pe braț, pe post de alinare. Nu, tocmai am vorbit cu Ash și zicea că-s OK cu concertul. N-ar trebui să amânăm.

— Deci faceți interviurile, atunci? întreabă el.

— Păi, da, răspund.

Leo încuviințează din cap.

— În regulă, mergeți la ore. Dați vina pe mine dacă întârziați, OK?

— Da, dom' profesor, zâmbește Rose, lăsându-și capul într-o parte. Iar dumneavoastră dați vina pe mine dacă întârziați, K?

— Și… Rose, nu uita să mă cauți mai târziu să vorbim despre cor, strigă el în timp ce traversează curtea.

Super flirturile lui Rose trec pe lângă Smith cum alunecă apa pe penele raței, dar ea radiază în continuare.

— De ce faci asta? o întreabă Leo în timp ce intrăm în clădire. Și… corul?

— Se pare că au nevoie de o solistă *super hot* pentru nu știu ce competiție.

Râsul lui Rose sclipește, iar ea se apropie de Leo, plecându-și genele.

— Na, ce să fac dacă-s așa atrăgătoare și bărbații pur și simplu nu-mi rezistă?

— Mai degrabă nu reziști tu la bărbați, i-o trântește Leo și o lasă-n urmă, îndreptându-se către locul în care se face prezența.

— Ce l-a apucat? se uită Rose la mine și ne oprim pe coridor.

Zumzetul și trăncăneala copiilor care intră la ore se reduce treptat la uși care se-nchid, apoi se lasă liniștea, semn clar că, oficial, am întârziat.

Ce l-a apucat ești tu, îmi spun eu, dar nu zic tare.

— Aaron iese de la închisoare.

— La dracu'!

Rose se încruntă și lasă ghiozdanul să-i cadă de pe umăr pe podea cu un zgomot care răsună între pereți.

— Aaron e un nenorocit, iar Leo crede că soarele răsare din fundul lui.

— Știu, spun și-mi frec ceafa tunsă zero. Îmi fac griji, dar ce să facem? Ce să zicem? Îl adoră pe Aaron.

— O să fie bine, zice Rose și își ridică ghiozdanul. Nu mai pierdem pe nimeni. Nu atâta timp cât eu am grijă de asta.

Îi zâmbesc și mă imaginez ca unul dintre personajele de desene animate din ochii cărora ies rapid nenumărate inimioare.

— Ce? mă întreabă Rose înclinându-și capul într-o parte și uitându-se la mine în timp ce pornim în sfârșit spre sălile de curs. Ce este?

— Nimic.

Îmi place la nebunie cum trăiește ea fiecare clipă la maximum, până-n vârful degetelor, cum testează și provoacă absolut orice, cu chef de ceartă la fiecare cinci minute.

— OK, n-am timp s-aștept să te-aduni tu. Ne vedem mai încolo, frate!

Îmi arată degetul mijlociu în timp ce avansează pe coridor și, când ajunge aproape de capăt, se întoarce și urlă cât o ține vocea.

— Te iubesc, Red!

— Știu, spun.

Când ajung în sfârșit în clasă, rânjesc cu gura până la urechi.

Istoric chat

Rose acum o lună, conversație de 109 zile

Leo acum 1 oră, conversație de 43 de zile

Kasha acum 6 ore, conversație de 6 zile

Parminder, conversație de 3 zile

Luca, acum 4 zile

Sam, acum 5 zile

Naomi, 27 iulie (Naomi este offline)

7.

La dracu'!

Credeam că o să simt ceva când o să se întoarcă ea. Fericire sau tristețe sau *ceva*. În schimb, stăm toți trei lângă patul ei, nu zicem nimic și nu simțim… nimic. Stăm în vid.

— Ați ajuns, a spus Jackie și a zâmbit când ne-a văzut.

Măcar cu asta ne alegem, știm că am făcut-o să se simtă mai bine.

— Are nevoie de copii de vârsta ei în jur, nu de baba de maică-sa care s-o plictisească.

Vorbea de parcă Nai stătea în pat dându-și ochii peste cap și făcând comentarii sarcastice ca de obicei.

— E-n regulă, iubire, au venit prietenii tăi, OK?

Jackie mi-a mângâiat obrazul, iar eu i-am zâmbit.

— Rămâneți voi cu ea, eu mă duc acasă să gătesc. Abia aștept, mă bucur că am ceva de făcut. Max o să stea cu ea cât mâncăm noi, apoi facem schimb din nou. Nu mai vreau s-o las singură, mă-nțelegeți, a fost singură în apă și… spune Jackie și vocea începe să-i tremure.

— În regulă, doamnă Demir, rostește Leo serios și solemn, punându-i o mână pe umăr, protejând-o cu statura lui. Avem noi grijă de ea, bine? Mergeți și gătiți, sunteți cea mai bună bucătăreasă, dar să nu mă spuneți maică-mii.

Jackie încuviințează dând din cap, îl pupă pe obraz, apoi trage greoi aer în piept și o sărută pe Nai pe singura bucățică de piele, maronie și ea, care nu e acoperită de bandaje.

— Mă-ntorc mai târziu, puiule, nu te obosi prea mult cu trăncăneala, îi șoptește ea.

— Mi se pare că arată mai bine, spuse Rose după ce plecă Jackie. Nu ți se pare că arată mai bine? Mai puțin… rece.

Culoarea pielii arăta mai bine, e adevărat, dacă te concentrai la singura bucată de piele nerănită și la ochiul închis pe care-l înconjura, arătând de parcă ar fi dormit foarte adânc. Dacă nu te uitai la nimic altceva.

— Ce facem? Îi povestim ce s-a mai întâmplat? întreabă Leo cu mâinile îndesate în buzunare. Trebuie să vorbim cu ea sau ce să facem? E ciudat.

Leo ajunge din doi pași la ușă și se sprijină de ea, părând c-ar vrea să fie de partea cealaltă.

— Ce să-i spunem? izbucnește Rose. Că Parminder e tot o vacă sinistră și că școala e la fel de naspa?

Pentru o clipă, nu auzim decât zgomotul aparatelor și propria noastră respirație.

— Muzică, spun eu, făcând semn cu capul către telefonul lui Rose. Intră pe Toonifie. Nai și-a făcut publice play-listurile, hai să găsim unul.

— Da, muzică, bună idee.

Rose își bagă nasul în telefon, deschizând aplicația pe care-o folosim cu toții ca să împărtășim piesele preferate.

— O să caut în play-listul ei… Le dădea numai titluri idioate, v-aduceți aminte vreunul?

— *„No Apologies", Sum 41,* zic eu. A avut-o pe-asta pe *repeat* toată vara. Play-listul se numea „FU A-Hole".

Rose caută, iar eu mă aștept să înceapă muzica, în schimb o văd holbându-se la telefon încruntată.

— Ce dubios…

— Ce?

— Deschide aplicația și caută play-listul. *Userul* ei e Naysay01.

Fac ce-mi zice și văd și eu: apar două play-listuri cu titlul ăsta. Unul e al lui Nai, creat în iulie anul trecut. Și mai e unul cu același titlu creat în august; aceleași cântece, dar un *user* diferit. Îi arăt lui Leo care ridică din umeri și-mi dă telefonul înapoi.

— Deci cine naiba e DarkMoon? întreabă Rose. Uite, dacă dai căutare după userul lui Nai, vezi că DarkMoon i-a donat toate play-listurile. Pe toate. Ce-nseamnă asta?

Căscăm ochii la telefon ca și când holbându-ne ne-am putea explica misterul.

— Nimic, nu-nseamnă nimic, zice Leo și clatină din cap. O fi vreun retardat din școală care-a făcut asta după ce a dispărut ea. O fi vrut să facă pe interesantul sau ceva de genul ăsta. Oamenii sunt idioți, știți asta.

— Dacă aflu cine e, jur că… mârâie Rose către telefon.

— Hai, pune muzica, spune Leo și, în câteva clipe, salonul mic și tăcut se umple de chitare supărate; e mult mai bine decât zgomotul aparatelor sau tăcerea noastră.

Sunt curios, așa că mă uit prin play-listurile lui DarkMoon. Sunt și altele în afară de cele copiate de la Nai. Apoi îmi dau seama. Sunt play-listuri cu piesele noastre, chestii pe care le-ascultă poate unșpe oameni în toată lumea. Mda, Leo are dreptate, probabil că e cineva de la școală, un fan al trupei. Ciudatul naibii!

Ridic ochii din telefon și văd că Rose și Leo sunt cu privirea lipită de ale lor; Rose stă în picioare cu fața spre fereastră, iar Leo e așezat pe scaun, cu picioarele lui deșirate îndoite în unghiuri nefirești.

Îmi strecor telefonul în buzunar și-mi fac curaj să mă uit la Nai.

Prietenia noastră se desfășoară online cel puțin 50% din timp, suntem atât de obișnuiți cu chatul, încât uneori uităm că-n spatele avatarului e o persoană în carne și oase.

Îmi dau seama că pletele ei negre și drepte i-au fost rase la tâmple, iar vânătaia care iese de sub bandaje a-nceput să se întindă și s-a îngălbenit. E dureros să-i privesc fața, e greu s-o văd atât de distrusă pe fata cu care-mi petreceam fiecare zi. Nu atât de greu cât e să fii în pielea ei, presupun. Oare ce știe despre camera în care se află, ce visează dincolo de pleoapele coborâte?

Mă concentrez la ochiul care i se vede și încerc să-mi imaginez ce s-a putut întâmpla oare de când am văzut-o ultima dată – acum opt săptămâni, când renunțase la machiajul *anime* și purta o rochie de vară galbenă, care-i lăsa picioarele goale și bronzate la vedere – și până acum. Încerc din nou și din nou, dar nu găsesc nimic care să facă legătura între fata care râdea și dansa în picioarele goale în parc și cea de-aici, cu fața învinețită și însângerată.

Cineva i-a aranjat cu grijă brațele pe lângă corp, deasupra cearșafurilor. Și pe ele sunt vânătăi, deși mai mici decât cele de pe față și decât cele de la cap, bănuiesc. Urmăresc modelul pe care-l desenează juliturile pe brațul ei drept până la încheietură, și-atunci mă apropii. A mai observat cineva urmele care arată ca niște amprente purpurii, ovale, ca niște gheare? Ca și când cineva a apucat-o de încheieturi cu atâta putere, încât i-a zdrobit oasele?

Gândul că cineva i-a făcut asta îmi dă fiori reci pe șira spinării. Încep să tremur.

Arunc un ochi spre fereastră și-o văd afară pe doctorița Halat Alb, vorbind cu asistentele, cu o mină serioasă și absorbită. Nu pare genul de persoană care să fi trecut cu vederea ceva important.

Vreau să zic, au văzut și ei, cu siguranță, nu-i așa? Nu le-a scăpat ceva atât de evident și nu se așteaptă să le-arăt eu, nu? De parcă aș putea să le spun eu cum să-și facă meseria. Pe de altă parte, Nai e fără cunoștință de când au găsit-o. N-ar putea să le zică dacă ar durea-o încheieturile. Mă trezesc întinzând mâna către a ei, dar mă opresc.

Asta era chestia cu mine și cu Nai, că stăteam *foarte mult timp* împreună.

De-asta, după ce a dispărut, poliția ne-a întrebat dacă poate să ne verifice telefoanele și laptopurile și au luat totul la puricat, căutând indicii privind locul în care putea să dispară. Le-am zis atunci că, dacă aș fi știut ceva, le-aș fi spus

dracului, dar ei au insistat că e mai bine să verifice, așa că le-am permis s-o facă. N-au găsit nimic, pentru că noi nu știam nimic.

Poliția credea că eu știu totul despre ea, pentru că asta spuneau oamenii, familia ei, prietenii. Chiar și maică-mea. Spuneau că dacă e cineva care știe unde e Nai, eu sunt acea persoană. Pentru că ne plăceau aceleași lucruri, pentru că râdeam mult împreună. Ne completam propozițiile reciproc. Credeau că e ceva între mine și Nai. Fiindcă scriseserăm majoritatea cântecelor împreună, și erau cântece de dragoste.

Dar acele cântece nu erau niciodată despre noi.

Nai nu m-a întrebat niciodată la cine mă gândeam când compuneam versurile, și nici eu n-am întrebat-o. Se înțelegea de la sine că fiecare dintre noi iubea pe cineva care nu era disponibil. Unul dintre lucrurile care ne plăceau la relația noastră era că nu trebuia să ne știm secretele. Era suficient faptul că ne cunoșteam. Era singura fată cu care-mi petrecusem timpul și pe care nu mă gândisem s-o sărut. Pur și simplu, asta n-avea legătură cu noi.

Acum, când stau aici și aș vrea s-o iau de mână, ezit. Până nu demult, aș fi luat-o de mână fără să-mi pese ce zice lumea, pentru că eu și Nai știam ce e între noi. Acum însă, nu știu cine a mai strâns-o de mână sau cine a rănit-o. Acum e o străină și abia acum, când s-a întors, mi-e foarte dor de ea.

Îmi întind degetele către ale ei foarte încet, cu mare grijă. Pielea ei e caldă și-i simt pulsul regulat. Arunc o privire către Leo și Rose și-i văd în continuare cu nasul în ecrane, așa că-i ridic mâna foarte, foarte încet la gură și-i șoptesc pe piele:

— Revino-ți, Nai, da? Revino-ți, am nevoie de tine.

Și-atunci, îl observ. Doar o părticică din el la început, ca o semilună. Nu-l văzusem înainte, dar acum era acolo, nou-nouț. Clar și obraznic.

— Băga-mi-aș spun eu tare, iar Rose și Leo se uită la mine.

— Ce e? se apropie Rose de mine.

— Un tatuaj, le spun. Naomi și-a făcut un tatuaj cât a fost dispărută.

8.

Asta-i treaba cu tatuajele. Eu am trei despre care nu știe nimeni în afară de mine. Nici măcar Rose și Leo. Nici măcar Nai. Presupun c-o să vină momentul în care o să se afle și-atunci să te ții urlete și dezamăgiri, dar încă nu s-a întâmplat, iar ăsta e unul dintre avantajele că, practic, părinții tăi te ignoră.

Nu am încă vârsta legală pentru tatuaje, dar pe primul mi l-am făcut eu, cu un kit pentru acasă – un ac și o cutie de cerneală. M-am uitat la un clip pe YouTube și mi l-am bătut pe curbura tălpii. A durut ca dracu' și e oribil.

Ar fi trebuit să fie simbolul infinitului, dar a ieșit mai degrabă ca un opt turtit. Nici măcar nu știu de ce mi l-am făcut, doar că îmi dădea ceva de făcut și-mi plăcea durerea, în ziua aia, mă durea oricum tot corpul, ca și când ar fi fost o rană mare pe dinafară și pe dinăuntru. Voiam să simt și altceva în afară de acea durere apăsătoare din piept.

Al doilea tatuaj mi l-am făcut în aceeași zi în care m-am ras pe jumătate de cap. Nu știam c-o să mi-l fac, dar aveam o imagine despre mine și, deși corpul meu se schimba în direcția pe care-o voiam, „lookul" meu nu.

Apoi m-am trezit într-o dimineață și mi-am zis: unde e dreptatea? Corpul meu a trecut prin atâtea și nimănui, nimănui nu i-a păsat. Dar dacă-mi fac un piercing sau mă rad în cap, începe al Treilea Război Mondial. Îmi bag picioarele, mi-am spus. Dacă am voie să controlez ceva în viața asta, ar trebui să fie felul cum arăt.

După ce m-am ras în cap, m-am holbat la reflexia mea și mi s-a părut… în fine, am avut senzația că abia ne-am cunoscut. Nu voiam încă să mă duc acasă. Voiam să petrec puțin timp cu mine, să amân un pic agonia care avea să urmeze pentru că nu eram copilul cuminte din clasa de mijloc pe care-l voiau părinții mei. Așa că m-am oprit în fața unui salon de tatuaje și m-am uitat la modele. Aveam bani puși deoparte din weekendurile lucrate în supermarket, suficienți cât să-mi fac unul mișto. Și mi-am zis, la dracu', arăt de unșpe ani, o să mă dea ăștia afară-n șuturi.

Poate că a contat noua mea tunsoare. Dar nu mi-au cerut cartea de identitate și nici nu m-au dat afară-n șuturi. Un tip masiv cu barbă căruntă, lungă până la brâu, mi-a dat albume peste albume cu modele și a așteptat să mă uit. Am dat peste un model cu un rechin-ciocan făcut din simboluri tribale și l-am întrebat ce înseamnă.

— E simbolul puterii, al protectorului, al războinicului, a zis el. Genul de persoană care ar face orice pentru cei pe care-i iubește.

— Pe-ăsta-l vreau, am răspuns și m-am înroșit în timp ce-mi dădeam seama că exista un singur loc în care mi-l puteam face fără să mi-l vadă nimeni. Pe fund.

M-a privit lung și probabil că se-ntreba ce anume din creatura asta rasă în cap și roșcovană semăna cu un războinic protector, dar a ridicat din umeri și mi-a răspuns:

— O să te doară acolo.

— Rezist, am zis eu.

— E pielea ta, frate.

Nu mă mințise. M-a durut al dracului de tare. Simțeam pistolul vibrând de parcă era fixat direct pe oase, pielea mea urla, nervii se contorsionau și șuierau la fiecare atingere a acului și mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când am acceptat durerea ca parte din mine, din fiecare respirație. Când s-a oprit în sfârșit și a pus acul jos, m-am dezlipit de masă și m-am dus la oglindă. Culorile rechinului prinseseră viață, albastrul și verdele se unduiau pe piele și pe mușchi și-atunci am avut o senzație de căldură și de liniște. Și m-am simțit bine cu mine. M-am relaxat că sunt cine sunt și m-am simțit bine în pielea mea colorată, pătată de cerneală. Și-atunci am știut că făcusem ce trebuie, pentru că e întotdeauna în regulă să-ți arăți adevărata față. Trebuie să fie.

Sigur, m-a durut un secol după aia, zile în șir, dar nu mi-a păsat. Îmi plăcea. Îmi plăcea durerea și-mi plăcea rechinul meu, chiar dacă nu puteam să-l văd, dar știam că e acolo și însemna că nimeni nu mă cunoștea cu adevărat, nici oamenii cei mai apropiați; îmi plăcea asta.

Ultimul tatuaj mi l-am făcut sub braț, aproape de inimă. Imediat după ce Nai a dispărut, sufeream groaznic și aveam nevoie de ceva care să anuleze acea senzație. Durerea ultimului tatuaj se diminuase și mi-am dat seama că-mi lipsea genul ăsta de distragere a atenției. Așa că m-am întors la salon, iar tipul cu barbă mi-a făcut încă un tatuaj: un val care se sparge de stânci, cu apa care se mișcă, se adună, se transformă, își adună forțele. Sunt un val, mi-am spus: sunt un om puternic chiar și când mă sparg de un obstacol.

Mi-aduc aminte că voiam să-i spun lui Nai despre asta pentru că mi se părea un vers bun pentru un cântec, dar ea nu era lângă mine. Era în locul în care i s-a întâmplat *asta.*

Tatuajul ăsta.

Și asta mă bagă-n sperieți.

Naomi nu și-ar face în veci un tatuaj. Ura tatuajele.

Obișnuiam să ne uităm împreună la *Tattoo Fixers*[5] și nu făcea decât să turuie despre cât de idiot trebuie să fii ca să te faci muci și pe urmă să te tatuezi și cât de oribil o să arate tatuajele când îmbătrânești și o să-ți atârne pielea. Zicea că tatuajele țin de vanitate și de lipsa identității.

Fata cu care mi-am pierdut timpul cu o zi înainte să dispară, în rochia ei galbenă și cu picioarele goale, nu și-ar fi făcut niciodată un tatuaj. Nici în ruptul capului.

— Fir-ar să fie!

Lângă mine, Rose se apleacă să examineze modelul ciudat, bătut în albastru-închis.

— La dracu', spune Leo aflat în spatele nostru, în picioare.

E un semicerc destul de mic, nu mai mare de o monedă de cincizeci de bani, umplut cu un model abstract de linii subțiri, care aparent n-are niciun sens. Curbe, unghiuri drepte, puncte și linii, straturi peste straturi de detalii fără sens care-l fac să pară aproape solid – până când îl privești cu atenție, și-atunci vezi fețe, animale, adâncimi și umbre. Clipești și dispar toate.

— Cine i l-a făcut se pricepe bine, sunt multe detalii pe o suprafață mică. E clar conturat, nu s-a scurs cerneala. Nu e ceva ce și-a făcut ea singură sau ce i-a făcut cineva într-o dugheană, undeva, pe fugă. E treabă de profesionist. Trebuie să anunțăm poliția, zic eu.

— De unde dracu' știi tu atâtea despre tatuaje, așa, din senin? întreabă Leo. Și în niciun caz nu le zicem copoilor. Ce contează că are tatuaj?

— Pentru că nu-l avea când a plecat, iar acum îl are. Chestia asta s-a-ntâmplat cât a lipsit. Poate că au șansa să-i ia urma, să afle unde-a fost făcut? Să afle cu cine era, cum a plătit pentru el…

Mă uit la Rose.

— Trebuie să le zicem, nu?

Rose încuviințează, dar Leo clatină din cap.

— De ce te-ataci așa? îl întreabă Rose, iar el își lasă privirea în jos.

— Nu mă atac, doar că… a fost cam nasol pentru mine după ce-a fugit Naomi sau ați uitat treaba asta? Nu vreau să am din nou de-a face cu polițiștii, mai ales acum.

Nu minte. Când poliția află că stai în cartierul lui Leo, te consideră din start vinovat. Sunt o grămadă de oameni OK care trăiesc acolo, ca Leo și maică-sa, dar nu despre ei aude lumea, ci despre criminali, despre traficanți și găști. În clipa în care au aflat că Naomi era prietenă cu un băiat care stă acolo, al cărui

[5] Reality show britanic difuzat începând din 2015 în care oameni obișnuiți sunt ajutați să-și acopere unele dintre cele mai groaznice și nereușite tatuaje (N.t.).

frate mai mare era închis pentru vătămare corporală gravă, poliția s-a năpustit asupra lui Leo. Au stat cu el mult mai mult decât cu noi; deși ne-au luat tuturor telefoanele și laptopurile la verificat, pe-al lui Leo l-au ținut cel mai mult. L-au întrebat despre toate, de la site-urile porno din browserul lui și până la acuzațiile la adresa lui frate-său. A fost foarte afectat și furios, iar puțina încredere pe care o mai avea în ei s-a dus.

E de înțeles că vrea să se țină cât mai departe de orice tip în uniformă.

— Cred că putem să renunțăm la poliție, spun eu șovăind.

— Ba trebuie să le spunem, intervine Rose, ridicând din umeri către Leo. E vorba de dovezi, nu?

— Nu-nțelegi, spune Leo. O puștoaică fuge de-acasă și-și face un tatuaj… mare brânză! Nu-nseamnă nimic, Rose.

Rose se uită la mine, iar eu ridic din umeri, Leo are dreptate.

— Chestia e că noi știm că e super ciudat, dar lor n-o să li se pară așa. O să li se rupă. Trebuie să aflăm unde și-a făcut tatuajul, pentru că lor n-o să le pese.

— Bine, o să le spunem lui Jackie și Max, pentru că ei o știu bine pe Nai, știu că nu și-ar face în veci așa ceva, spune Rose, apărându-se. Urăște să n-aibă dreptate.

Cu toții suntem de acord cu asta.

— Am nevoie de niște aer, spune Leo, scuturând din cap. Locul ăsta…

Iese, cu fruntea plecată și cu mâinile în buzunare.

•

— Cum de n-am văzut până acum?

Jackie își ține fiica de încheietură și se uită fix la tatuaj, în timp ce Max stă în spatele ei, cu o cută accentuată între sprâncene. Ash privește de lângă fereastră, complet inexpresivă, cu soarele amiezii aprinzându-i șuvițele roșietice ca niște flăcărui. O privesc și mă-ntreb ce se petrece dincolo de ochii ei căprui.

— Se vede că e nou, pielea e încă umflată. Și puțin roșie. Cum de n-am văzut? întreabă Jackie, uitându-se la doctoriță.

— Când a fost adusă, s-au făcut multe manevre pentru a-i salva viața, răspunde doctorița Halat Alb – sau Patterson, cum scrie pe ecusonul ei –, iar asta n-a fost o prioritate. În plus, nu știam ce tatuaje ar fi trebuit sau nu să aibă; e menționat totuși în notițe…

Deschide mapa pe care o ține în mână, iar Jackie se întoarce către fiica ei.

— Credeam că n-am voie s-o ating, spune Jackie privindu-mă. Credeam că i-aș putea face rău dacă o mișc. Nici măcar n-am luat-o de mână. Dacă n-ai fi făcut-o tu, Red, n-am fi aflat niciodată.

E ciudat că spune asta, dar cred că totul i se pare ciudat acum, mai ales de când fiica ei i-a fost înapoiată arătând ca o străină, marcată cu semnul unui străin.

— Max, crezi c-ar trebui să anunțăm poliția? Pentru că Naomi ura tatuajele, zicea mereu că sunt ștampile pentru târfe. Fata noastră nu și-ar face așa ceva…

— Nu știu, zice Max și-i masează umerii. Nai pe care credeam c-o știm n-ar face asta, dar copiii fac chestii la care nu te-aștepți, iubire. O să-i sun să le zic, OK?

— Sigur înseamnă ceva, mormăie Jackie pentru sine și-o văd pe Ash schimbându-se la față un pic.

Și Ash crede același lucru, nu mă-ndoiesc de asta.

Max are dreptate. Părinții mei nu știu nimic despre mine, nimic important. Poate că Nai pur și simplu s-a făcut muci și și-a luat tălpășița. Poate s-a îmbătat și s-a drogat și s-a tatuat și poate că pe urmă s-a urât atât de tare din cauza asta, încât i s-a părut o idee bună să se arunce de pe pod… sau poate că doar a căzut.

Și totuși.

— Dar ce e cu vânătăile? întreb, privind-o pe doctoriță. Vânătăile de pe încheieturi.

— Probabil că s-a rănit în apă, spune doctorița Patterson și privește spre ușă, dornică să fie în altă parte. S-a lovit și și-a pierdut cunoștința, a fost izbită în apă…

— Nu și aici…

Iau mâna lui Naomi și o ridic cu grijă.

— Astea arată ca niște urme de degete, ca și când cineva a strâns-o de braț cu putere.

Mama lui Nai își acoperă gura cu amândouă mâinile, înăbușindu-și țipătul.

— Nu cred c-o ajuți prea mult pe mama prietenei tale, spune doctorița și ia mâna lui Nai dintr-a mea, cu grijă.

— E imposibil de stabilit ce anume i-a provocat vânătăile. Naomi are vânătăi pe tot corpul, spune doctorița și se ridică, dominând încăperea. Naomi e într-o stare foarte fragilă. Încă nu știm care va fi deznodământul. O să dureze și are nevoie de liniște și de odihnă. Vă sugerez să vă duceți cu toții acasă acum. Întoarceți-vă mâine, poate o să aflăm mai multe până atunci.

Îmi întorc privirea către Ash și o surprind holbându-se la mine, cu ochii strălucind de furie înăbușită. Iar eu știu ce simte. Oamenii ăștia care n-o cunosc pe Nai sunt gata să creadă ce e mai rău despre ea. De parcă n-ar însemna nimic; un gunoi care și-a provocat singur toate astea. Ei n-o cunosc pe fata dulce, amuzantă și talentată pe care-o știm noi. N-o văd deloc așa cum este.

— Vreau să rămân cu ea, îi spune Jackie doctoriței, pe un ton scăzut.

Un avertisment.

— Sigur că puteți, spune doctorița Patterson. Dar ea nu știe că sunteți aici. E puternic sedată. În plus, aveți toți nevoie de o pauză, de odihnă. Întoarceți-vă după ce vă odihniți.

— Odihniți? pufnește Rose, dând din cap în direcția mea.

— Ar fi bine să mergem.

Max o ia pe Jackie pe după umeri.

— Haideți, copii, a rămas că veniți la cină, da?

Leo ne așteaptă afară.

— Deci? Ce-au spus? întreabă el.

— Nu li se pare că are vreo semnificație, răspunde Rose. Ei cred că e doar un copil cu probleme, care a fugit de-acasă, și-a făcut un tatuaj și probabil a încercat să-și ia viața. Pare că nici măcar nu vor să analizeze problema, e prea complicat. Tatuajul nu-i face deloc să-și schimbe părerea despre ce s-a întâmplat.

— Dar se înșală, spun eu, vorbind pentru mine. Știu că se înșală.

9.

Revenirea în casa lui Naomi a fost ca o serbare de întoarcere acasă, doar că una imperfectă, pentru că ea nu era acolo. Adevărul e că toți ne simțeam mai degrabă acasă acolo, la ea, decât cu ai noștri. Jackie și Max se bucurau mereu să ne vadă, să ne dea de mâncare, să ne lase să stăm la ei și să dormim peste noapte oricând voiam. Casa lui Nai era un spațiu sigur, dar, chiar și așa, n-o putea proteja de bătăușii care-i făceau viața un coșmar la școală. Înainte de noi, înainte să aibă trupa care s-o izoleze, fugea mereu de-acasă. Jackie și Max încercau s-o ajute, școala încerca s-o ajute, dar cei care-o hărțuiau nu renunțau ușor. Nai îmi zicea că erau zile când nu mai suporta gândul că trebuie să meargă la școală și simțea nevoia să dispară un pic, doar cât să-și adune forțele, dar se întorcea mereu. Am întrebat-o de ce nu se mută la altă școală și mi-a zis că asta ar fi însemnat să-i lase să câștige.

— Oricât de speriată eram, n-aveam de gând să-i las să câștige, a spus ea.

Și mi-a zâmbit.

— Și uite-te la mine acum, frate, eu fac legea-n școală!

Mama lui Nai gătește cel mai bine dintre mamele noastre, dar nu te duci să-i spui așa ceva mamei lui Leo, dacă vrei să apuci șaptesprezece ani. Toate trei, Ash, Naomi și Jackie, găteau mereu împreună, era chestia lor. Nu știu cum să explic exact, dar bucătăria aia mică era atât de plină de dragoste! De abur, arome și gusturi și dragoste. Jackie ne povestea din nou și din nou viața ei, de fiecare dată un pic altfel, fără să devină vreodată plictisitoare. Max era turc, rămăsese văduv de tânăr și, de mai bine de un an, se chinuia singur cu micuța Ashira când a întâlnit-o pe Jackie într-un autobuz spre Soho, unde era atelierul de croitorie la care lucra. Jackie era gălăgioasă și înaltă – mai înaltă decât el –, subțire și blondă și nu-i tăcea gura. Mergeau zi de zi împreună în autobuz, iar Jackie turuia ca o moară stricată de fiecare dată, în timp ce Max asculta, zâmbea și râdea. În fiecare zi, o săptămână, Max a lăsat-o pe Ashira la mătușa ei, în drum spre muncă. Apoi, în vinerea aia, a invitat-o pe Jackie în oraș. S-au căsătorit trei luni mai târziu.

— N-avea rost să așteptăm, ne repeta Jackie de fiecare dată. Când ești sigur, ești sigur.

Iar eu încercam să-mi amintesc dacă ai mei îmi povestiseră vreodată cu aceeași bucurie și iubire despre cum se cunoscuseră, și-mi dădeam seama că n-o făcuseră niciodată. La mine acasă totul era ordonat, respectabil, tradițional,

rece și trist. Acasă la Nai, dragostea era constantă, ca apa de la robinet. La mine trebuia să cauți mult ca s-o observi și trebuia să ai șase ani ca s-o simți – sau ca să-ți imaginezi c-o simți, în orice caz.

Înainte de toată povestea asta, obișnuiam să stau la masă în timp ce Leo și Rose trăncăneau și le urmăream pe Nai și mama ei. Felul în care li se întâlneau privirile când vorbeau sau când își pasau câte o farfurie ori altceva. Vedeam câtă înțelegere și dragoste era între ele și arătam cam ca puștiul ăla din filme, cu nasul turtit de o vitrină cu dulciuri, mort de poftă. E penibil că, la vârsta mea, tot ce vreau e o îmbrățișare de la maică-mea – nu c-aș spune vreodată cuiva asta.

În fine, o parte din mine aștepta cu nerăbdare să se întoarcă acolo, în acea bucătărie mică, plină de dragoste. Credeam că o să fie OK, asta până când am ajuns la treptele care urcau spre locuința lor socială modernă, la jumatea drumului dintre casa mea și cartierul lui Leo. Era o căsuță îngrijită, respectabilă, dar departe de strălucirea și eleganța casei lui Rose, și chiar de spoiala cu trandafiri la intrare a duplexului meu tipic clasei de mijloc. Când am ajuns în fața casei și m-am uitat în sus, la fereastra ei, și-am văzut că lumina era stinsă, atunci am avut o revelație.

Ființa aia distrusă din spital și prietena mea Naomi erau una și aceeași persoană. Nu mă mai puteam amăgi.

Ne dăm jos din mașină fără să scoatem o vorbă.

Jackie și Max o iau înainte, îmbrățișați; ea merge cu capul pe umărul lui și cu degetele înfipte în spatele lui, cu disperare. Ash merge puțin mai în spate, cu pași mărunți, domoli. Întind mâna spre Rose, simțind brusc nevoia de a mă agăța de cineva care mă iubește. Dar ea nu mă vede și continuă să meargă, iar eu îmi strâng degetele în pumnul gol, unul câte unul.

— Nu știu dacă pot să fac asta, vorbește Leo primul, cu voce scăzută. Mă termină.

— Nu putem să nu intrăm, spun eu. Ne-au invitat, vor să ne vadă, au nevoie de noi.

— Înțeleg ce zici, îi spune Rose lui Leo, nu mie, iar vocea ei e blândă și caldă. Dar Red are dreptate, trebuie să intrăm. Pentru Nai.

O urmăresc pe Rose cum pune mâna pe brațul lui Leo, iar el se apleacă spre ea, doar un pic, ca și când o forță invizibilă i-ar trage mai aproape. Doar un pic, dar suficient cât să mi se strângă stomacul.

•

Împingem ușa de la intrare și o vedem pe Ash așezată pe ultima treaptă a scărilor. Expresia de pe fața ei e tristă, ca și când gravitatea suferinței ar trage-o încet către pământ.

— Te descurci? o întreb în timp ce Rose și Leo se iau după aroma mirodeniilor turcești, către bucătărie.

— Nu, spune ea, uitându-se în ochii mei. Sunt super furioasă. Tu?

— La fel.

Dau din cap, uitându-mă spre bucătărie. Nu vreau să mai audă nimeni ce o să spun.

— Încep să cred că lui Nai i s-a întâmplat ceva nasol, foarte nasol. Ceva la care nu se aștepta.

Ash se ridică și ne mai despart doar câțiva milimetri, iar gura ei e fix lângă urechea mea.

— Cred că ai dreptate, șoptește ea, apoi se-ntoarce pe călcâie și o ia spre bucătărie.

•

— Doamne, ce zi, copii!

Jackie își deschide brațele în clipa în care intrăm în bucătăria mică și pătrățoasă, cu dulapuri din pin negru pe fiecare perete și o măsuță rotundă în mijloc. Ochii i se umplu de lacrimi în timp ce ne îmbrățișează pe rând, inundându-ne cu parfumul dulce cu care-i place să-și dea și cu gustul sărat de lacrimi încă pe obraji. O cuprind cu brațele și o îmbrățișez la rândul meu, cât de strâns pot. A trecut mult de când nu m-a mai ținut nimeni în brațe. Mă simt ridicol să recunosc asta, dar uneori am nevoie de o îmbrățișare și-mi place felul în care ea îmi ia fața în palme și mă sărută pe frunte.

— Ce mă bucur că vă văd, mi-era dor de voi și de tot zgomotul și vorbăraia voastră și să-i zic lui Naomi să vă mai potoliți!

Zâmbetul lui Jackie pare genul de zâmbet care necesită efort, în timp ce ne zice unde să ne așezăm, ne toarnă cola în pahare și ne servește fel după fel de mâncare gătită în casă: chebap și frigăruie, pui marinat, lipie caldă, orez aromat. Îmi lasă gura apă. Nu numai după mâncarea bună, ci și după amintirile care vin odată cu ea, toate frumoase. În timp ce mâncăm, Jackie se tot plimbă în jurul mesei, punându-și mâinile pe umerii sau pe obrajii noștri. Max nu vorbește prea mult, dar zâmbește cu lacrimi în ochi și ne privește pe fiecare. Ash stă cu noi, fără să mănânce și fără să vorbească. Cu capul plecat și părul ca o cortină întunecată ce o protejează de ochii noștri, ca și când episodul de mai devreme, de pe hol, nu s-ar fi întâmplat. Vreau să mai vorbesc cu ea despre asta, dar nu știu cum să fac. Pare că n-ai voie niciodată s-o abordezi, doar să aștepți să vină ea la tine.

În sfârșit, aproape că am terminat de mâncat și, încet-încet, începem să vorbim. Apoi se face liniște și toate lucrurile pe care le-am evitat de când ne-am întors de la spital atârnă deasupra noastră ca niște umbre.

Leo tușește și-și dă scaunul în spate dar, până să se ridice, Jackie vorbește din nou.

— Apropo de ce zicea Max mai devreme, că n-o știm cu adevărat pe Nai, eu sunt convinsă că știu și cel mai mărunt lucru despre ea, dar e-adevărat că se schimbase în ultimele săptămâni. Renunțase la machiaj și la peruci. Începuse să arate… normal. Și părea atât de fericită, de iubitoare! Dar *voi o* știți mai bine ca mine, cred. *Voi* de ce credeți c-a fugit? Credeți că era atât de nefericită, încât să… să…

Închid ochii o clipă, încercând să găsesc ceva util de spus.

— Dacă știam ceva, am fi zis, îi răspunde Rose cu mult înainte să mă adun eu. Dacă Nai a pus la cale treaba asta, n-a spus nimănui. Nici măcar lui Red.

Mă forțez s-o privesc pe Jackie în ochi.

— Nai ura tatuajele, zic. Adora trupa și se străduia să facă față la școală. N-a fugit pentru că era nefericită, nu era nefericită. S-a întâmplat ceva. Nu știu ce, dar știu că a pățit ceva. Când o să se trezească, o să ne spună.

— Doar că… spune Ash cu voce aspră și tăioasă. Doar că nu știm dacă o să se mai trezească și, dacă totuși o s-o facă, s-ar putea să aibă leziuni pe creier și să nu aflăm niciodată. S-ar putea ca secretul ăsta să rămână pentru totdeauna nedescoperit.

— Trebuie să sperăm la tot ce e mai bine, Ash, spune Jackie. Trebuie să credem în puterea iubirii și…

— De parcă asta o să-i vindece rana de la cap, da, sigur, aproape că țipă Ash, împingându-și scaunul în spate cu atâta forță, încât acesta se clatină, se răstoarnă și se izbește de gresie.

Auzim pașii ei pe scări.

Max îi ia mâna lui Jackie și o lipește de obrazul lui, iar ea se întoarce cu fața într-o parte; mă simt ca un intrus care urmărește durerea lor ca pe un spectacol de bâlci.

— Ar trebui să mergem, spune Leo, simțindu-se poate la fel. Trebuie să mă întorc acasă, chestii de familie.

— Dar ne vedem mâine la spital din nou, imediat după școală, spun eu.

— Da, în fine, cât de repede o să reușim s-ajungem, adaugă Rose și-mi ridic ochii spre ea, dar ea nu se uită la mine.

— Și concertul o să se țină așa cum am stabilit, spun eu. O să vină o grămadă de oameni s-o susțină pe Nai și pe voi.

— Mulțumim, Red, îmi zâmbește Jackie. Copii, puteți să-mi faceți o favoare?

— Da, sigur, spun eu.

— Duceți-vă la ea în cameră, vedeți dacă găsiți niște poze, poate niște postere. Ceva ce credeți că i-ar plăcea și i-ar înviora salonul. Știu că doctorița spune că Nai nu știe ce se-ntâmplă în jurul ei, și poate că așa e, dar cred c-o să se trezească, și atunci vreau să-și vadă lucrurile, să știe că e-n siguranță. Duceți-vă și alegeți câte ceva, poate le aduceți la spital mâine?

— Sigur, spune Leo, iar noi dăm din cap, deși cred că toți ne dorim să ne-nghită pământul mai degrabă decât să alegem lucruri pe care prietena noastră în comă nu poate să le vadă.

•

Camera lui Naomi a fost dintotdeauna ordonată. Mică, abia dacă e loc pentru altceva decât patul de-o persoană și dulap, cu postere *anime* pe pereți și o colecție de peruci viu colorate atârnând în cârligul pe care taică-său l-a fixat deasupra patului. Pe noptieră zac o mulțime de farduri, mai multe decât am văzut oriunde altundeva, și colorate atât de intens, atât de asemănătoare cu Nai, încât parcă și ea ar fi aici, undeva în mijlocul haosului ăsta și al genelor false și, dacă am ști cum, am putea s-o asamblăm la loc.

Stăm toți trei pe patul ei, cu Rose în mijloc și coapsele atingându-ni-se.

Rose își deschide ghiozdanul și scoate o sticlă de vin, îi desface capacul și ia o gură zdravănă.

— Când dracu' ai făcut rost de băutură? o întreb eu.

— Am și eu relațiile mele, îmi zâmbește ea de sus și-mi pasează sticla.

Eu i-o pasez lui Leo.

— Ce naiba, Red, ești culmea uneori, spune ea cu vocea pițigăiată de nervi.

Așa e Rose, fata care ascunde ce simte cu adevărat în spatele unei măști ostile. Complicată și dificilă ca platoșa de nestrăpuns care o protejează.

— Nu-mi place băutura, spun eu privind-o în ochi. Face din oameni neoameni.

— Săracu' de tine, am uitat că maică-ta se scaldă-n gin.

Rose îi smulge sticla lui Leo înainte ca el să fi apucat să bea.

— Nu te-mbeți dintr-o gură. Ia doar o-nghițitură, pentru Naomi.

— Rose, spune Leo și-i ia sticla din mâini. Înțelegem că ești supărată, dar nu fi vacă, bine? Red nu bea. Las-o baltă!

Leo bea mult, mult, mult mai mult decât ar face-o de obicei și știu și de ce. Cu cât bea el mai mult, cu atât îi rămâne mai puțin lui Rose. Cam ca atunci când îi golesc eu maică-mii jumate din sticla de vodcă în chiuvetă și i-o înlocuiesc cu apă. E modul lui Leo de a o proteja, chiar dacă e stupid.

Rose îl urmărește aproape golind sticla. Pentru o clipă, mi se pare că o să-și piardă mințile, dar n-o face. Tristețea și furia dispar încet de pe figura ei, iar așa, Rose arată diferit. Aproape urâtă, aproape frumoasă. Nu știu care dintre ele și nici nu contează pentru că, oricare ar fi, nu mă pot opri s-o privesc. O privesc până când mă doare.

— Bun, hai să terminăm repede povestea asta.

Rose se șterge la gură cu dosul palmei.

— Ce ziceți de posterele astea *anime*?

Eu încuviințez din cap și mă uit în jur, iar ea se apucă să le desprindă de pe peretele de deasupra patului.

— Și figurina Lego personalizată cu Link din *Zelda,* spun eu.

— Îhî, mă aprobă Leo.

O ridică și o inspectează, apoi o bagă în buzunar. O tachinam toți pe Nai pentru fixurile ei, iar ei i se rupea total de ce credeam noi.

— Suportul ei de încărcat telefonul, spun eu și ridic încărcătorul și boxa. Unde e telefonul, cred că are toate play-listurile pe el, l-am putea seta să-i cânte mereu.

— Nu i-a găsit nimeni telefonul, ai uitat? spune Ash, apărând în cadrul ușii.

Brusc, nu ne mai atingem de nimic, de parcă am fi niște hoți prinși asupra faptului.

— L-am căutat, poliția l-a căutat peste tot când a dispărut. Dar era închis din noaptea în care a plecat și nimeni nu știe unde e.

— Ah, da, uitasem, spun eu. Acum mi-aduc aminte că m-am gândit atunci că e dubios că Nai a plecat fără telefon. La cum o știu, mai degrabă pleca fără mâna dreaptă decât fără telefon.

— Pe-aici pe undeva e un iPod Nano vechi care se potrivește cu suportul. Uită-te în sertarele de la noptieră.

Mă las în genunchi pe covor și deschid sertarul. Deși știu că poliția a căutat peste tot, a luat tot și pe urmă a pus înapoi, tot mi se pare greșit ce fac. Intruziv. Dacă cineva, chiar și prietenii mei, s-ar uita prin lucrurile mele, aș vrea să mor instantaneu. Ar fi ca și când mi-ar tăia o felie din creștetul capului și s-ar uita la toate gândurile mele secrete. Le-ar mai plăcea de mine dacă ar ști totul despre mine, tot ce gândesc, tot ce vreau? Nu prea cred.

— Uite-l!

Găsesc un iPod subțire și negru, cu sigla Apple transformată într-un craniu cu carioca și i-l întind lui Leo. Atunci observ carnețelul, îngrămădit cu alte hârtii pe care sunt scrise versuri. Îl iau și-l deschid, pipăind cu degetul scrisul ei. Aici e tot

ce a notat după ce am început să ne compunem singuri cântecele. Sunt și niște partituri, ca și când ar fi încercat să pună versurile pe muzică.

— Cântece, spun ridicând carnetul spre Ash. V-ați uitat la astea?

Ash dă din cap că nu.

— Ia-le tu dacă vrei. Poate reușești să faci ceva cu ele. Să termini vreun cântec. Ar fi o treabă care ar impresiona-o, dacă i-a rămas suficient creier ca s-o mai impresioneze ceva.

— Are o grămadă de chestii pe-aici, zice Leo ridicând un borcan plin cu pene de chitară în toate culorile, un curcubeu de plastic.

Naomi le colecționa, le lua de la concertele la care mergeam; ne duceam în față la final și așteptam până pleca toată lumea, pe urmă luam partiturile, penele și sticlele de apă. Am întrebat-o la un moment dat de ce. Nu voia niciodată să le ia cu autograf sau să le vândă pe ebay. În clipa în care le scotea din sală, deveneau doar niște chestii de aruncat.

— Aici este viața, mi-a zis ea. În lucrurile care rămân în urmă.

— Nai, n-are sens ce zici, am răspuns eu.

— Dar ar fi un vers mișto, nu?

A rânjit la mine, parcă o văd și acum. Felul în care lumina îi clocotea în ochii plini de râsete chiar și când era serioasă. Și felul în care strălucea când îi venea câte-o idee nouă în timp ce scriam versuri împreună, ca și când gândurile ei făceau aerul din jur să scânteieze.

În acea după-amiază, am stat pe patul ăsta de-o persoană cu chitara ei acustică și-am scris unul dintre cele mai bune cântece ale noastre.

Naomi era singura persoană pe care o știam care încă scria de mână, cu pix, pe hârtie; lua mereu notițe, mâzgălea idei pe orice găsea, pe urmă le băga într-o cutie ca să le citească mai târziu.

— De ce ești încă pe modul analog, frate? o întrebam.

— Pentru că încă nu s-a inventat un hacker de hârtii, mi-a zis ea. De-aia îmi țin cele mai ascunse și mai întunecate secrete aici – arată ea spre frunte – sau scrise pe hârtie, ca pe vremuri.

Iar acum, ideile ei aveau sens mai mult ca oricând. Undeva în camera asta existau mici părți din ea, mici extrase și pasaje din fata care era, amprentele și ADN-ul ei prinse în buclele și vârtejurile scrisului ei de mână.

Nu se poate ca acea fată să dispară, trebuie să mai fie încă pe undeva prin capul ei rănit, plin de vânătăi.

10.

Rose și Leo sunt deja afară, nu și eu. Mă duc la toaletă și las apa rece de la robinet să-mi curgă în palmele făcute căuș, apoi îmi stropesc tâmplele rase și simt cum mi se scurge printre omoplați.

Când ies, dau cu ochii de Ash care stă la biroul ei, înconjurată, ca de un zid de apărare, de trei monitoare și un laptop deschis. Asta e felia ei, tehnologia. E genul de fată care se distrează scriind linii de cod. Genul de fată care mă sperie de moarte. Asta poate fi șansa mea să vorbesc cu ea din nou, să aflu ce crede despre Nai și dacă vedem lucrurile la fel. Dar cum, cum începi o conversație cu cineva atât de introvertit?

Ridic din umeri și dau ce am mai bun.

— Ce faci? o întreb, iar ea tresare, înjurând printre dinți.

Ce am eu mai bun e cam de rahat.

— La dracu', Red. Frate!

— Scuze, voiam doar să știu ce faci.

— Intră și închide ușa, se rățoiește ea, iar eu o ascult fiindcă am senzația că n-am alte opțiuni.

Odată închisă ușa, îmi face semn spre ecranul din mijloc.

— E camera de supraveghere a traficului din Westminster, spune ea, întorcând laptopul spre mine.

— Adică, pe YouTube sau cum? o întreb.

Ash e cam ciudățică. Poate așa se relaxează ea.

— Din noaptea dinainte ca Nai să fie găsită și până în clipa în care a fost scoasă cu remorcherul. Datele sunt stocate în *cloud,* ceea ce ar trebui să știe toată lumea deja că e o idee tare tâmpită.

— Stai așa… ce?

Mă apropii cu un pas și mă holbez la imagine, peste umărul ei.

— Păi, teoria poliției e că Nai a fugit, că s-a băgat în *ceva* și, într-un fel sau altul, s-a aruncat, nu?

Ash crede că o întreb de probe, nu de activitatea ei super ilegală din dormitor.

— Ei bine, dacă a sărit, asta ar fi trebuit să se întâmple destul de aproape de locul în care a fost găsită și nu cu mult timp înainte, pentru că dacă s-ar fi aruncat din orice alt loc, s-ar fi înecat, iar dacă ar fi făcut-o mai devreme, ar fi

murit înghețată. Așa că m-am gândit s-o caut. Nu cred că le-a trecut prin minte s-o caute aici.

— Ash…

Aproape că nu vreau să știu.

— Ai spart sistemul primăriei?

— Doar partea cu camere de supraveghere, rânjește Ash. Și doar bucățica asta. Dar, dacă visezi să resetezi la zero chiria alor tăi, acum e momentul să-mi zici.

— Suntem proprietarii casei.

— De vis, mă înțeapă Ash.

— La dracu', zic eu privind-o la treabă.

— Mda.

Redevine atentă la monitor. În timp ce trece de la un ecran la altul, observ ceva diferit la ea. Nu e chiar fericire, dar pare să se simtă confortabil, în largul ei. S-ar putea să fie prima oară când o văd așa.

— Chiar sunt tare la asta. Faza e, continuă ea, că am urmărit înregistrarea asta – ore întregi din ea – de mai multe ori deja, și Naomi nu apare nicăieri în cele șase ore dinainte să fie găsită. Și nu e nici urmă de ea în zona din care, dacă s-ar fi aruncat, ar fi putut să supraviețuiască. Pur și simplu, nu e acolo. Deci asta înseamnă…

— Că teoria e greșită, spun eu și mă așez lângă ea, la capul patului.

— Da.

Ochii întunecați ai lui Ash îi caută pe-ai mei.

— Pot să am încredere în tine?

— Da, zic eu. Cred că da.

— M-am uitat și la înregistrarea camerei de când a fost văzută ultima dată. Mergea spre stația de metrou de la Vauxhall, la trei dimineața. O ia pe sub podul de cale ferată și nu mai apare decât pe jumătate moartă, opt săptămâni mai târziu.

— E absurd, zic. Dar știm deja toate astea.

— Singura explicație e c-a intrat într-o mașină, spune Ash. E singurul lucru care are sens.

— Dar poliția a verificat toate mașinile care au intrat și au ieșit din tunel în ambele sensuri. Au fost doar zece, iar una dintre ele era mașină de poliție. Între momentul ăla și ora de vârf de dimineață, a fost verificat fiecare șofer, îi amintesc eu.

— N-are cum să fie așa.

Ash se întoarce și se uită la imaginea surorii ei, înghețată pe ecran. Nai, în rochie de vară și converși înalți, nimic altceva, mergând calmă și singură spre tunelul întunecos de sub calea ferată.

— N-are cum să fie așa, pentru că nu există altă explicație. Unul dintre șoferii ăia minte.

— Sau poate a folosit un culoar de acces din tunel, una dintre ușile de sub pod fusese vandalizată și nu era încuiată, mai ții minte? Sau poate a mers pe cealaltă parte a străzii, acolo unde camera nu ajunge să filmeze, sau pe unde era foarte întuneric. Ar putea fi o mie de explicații pentru care n-am mai văzut-o după imaginea asta. E totuși poliția, Ash. Vreau să zic, sunt niște nenorociți, dar cred că se pricep la rahaturile-astea de investigații.

— Pe bune, chiar crezi? își ridică Ash privirea către mine. Dar n-au observat tatuajul de pe încheietura mâinii, nu-i așa? Și nici vânătăile care arată ca niște amprente.

— Poate mă-nșel, spun eu. Probabil că văd eu chestii acolo unde nu sunt.

— Și dacă nu e așa?

Ash se apropie atât de tare de mine, încât îi simt respirația, dulce și picantă.

— Dacă nu e așa, Red? Dacă tu și cu mine avem dreptate și nimeni nu ne-ascultă?

— Nu văd ce-am putea face. Suntem niște copii!

— Putem face o grămadă de lucruri. Aveam nevoie doar de un punct din care să-ncep să caut, iar tu l-ai descoperit. Tatuajul. Dacă reușim să aflăm cine i l-a făcut, găsim o pistă foarte importantă. I-ai făcut poză?

— Nu, dau eu din umeri, simțindu-mă aiurea că nu mi-a trecut prin cap. Nu părea momentul potrivit.

— Fir-ar să fie! lovește Ash biroul, iar eu mă ridic brusc.

— O să fac una mâine, când mergem în vizită.

— Nu, pierdem timp până atunci. Mă duc acum.

Ash e super furioasă pe mine pentru că n-am fotografiat tatuajul.

— N-o să te lase înăuntru. Doctorița a zis că nu mai primește vizitatori până mâine.

— Găsesc eu o soluție, spune ea. E felia mea.

— O s-o pățești, faptul că ai spart site-ul e o infracțiune serioasă…

— M-am uitat, spune ea trăgându-și hanoracul peste blugi și închizând fermoarul. N-am spart nimic. Spart înseamnă să furi, să minți sau să fraudezi. Eu doar am verificat dacă era vreo cale de acces, și era. Și m-am uitat. Asta-i tot.

— Dar dacă te descoperă, te gândești la taică-tău și la Jackie? I-ar distruge!

— Crezi că nu știu asta? spune Ash cu glasul tăios. Știu asta. Dar am nevoie să aflu ce s-a întâmplat cu soră-mea. Am nevoie să aflu în caz că…

— În caz că ce? o întreb.

— În caz că nu-și revine, iar cine i-a făcut asta scapă nepedepsit.

<Ashira, Red

Ashira
Red, vorbesc serios. Nu vorbi cu nimeni despre treaba asta.

Red
Sigur că nu. Dar, Ash, merită? Dacă te prinde cineva, o să ai probleme. Ar fi rău, frate. Părinții tăi…

Ashira
Trebuie să aflu. E singurul lucru pe care pot să-l fac. Trebuie să aflu.

Red
OK. OK. Te ajut dacă pot.

Ashira
Și-ți ții gura?

Red
N-am zis deja asta?

Ashira
Bine. Am încredere. Dacă mă tragi pe sfoară, intru în toate conturile tale de pe net în mai puțin de cinci minute.

Red
Nu e nevoie de amenințări, dar OK!

Ashira
Așteaptă vești de la mine. Și scrie-mi doar pe forumul ăsta. E criptat

Red
Înțeles. Terminat.

11.

— În sfârșit, spune Rose când ies din casă de la Nai. Ce-ai pus la cale?

— Ash voia să vorbim, răspund și-mi frec ceafa.

Mă simt prost să țin un secret față de cei doi, dar și mai prost să vorbesc despre Ash.

— Cum se simte? întreabă Leo.

Dau din umeri. Mă bucur că niciunul dintre ei nu insistă cu întrebările.

În timp ce coborâm spre fluviu, căldura de septembrie îmi încălzește treptat pielea, iar soarele scânteiază pe apă. Privesc cum se întinde orașul de-a lungul malului râului și zâmbesc; parcă fiecare turn și fiecare clădire înaltă sunt acolo de mii de ani. Iubesc locul ăsta. E greu să nu fii fericit când vezi toată viața care pulsează, toate posibilitățile, toată larma de idei. Îmi scot din minte tot ce mi-a zis Ash, încep să alerg și mă aplec peste parapetul care mă desparte de malul înnoroiat de dedesubt, cu picioarele atârnându-mi în gol și fața în bătaia brizei ce vine tocmai de deasupra mării. Leo și Rose mă ajung din urmă în câteva clipe; Leo se urcă și se așază pe parapet și, o vreme, privim locul în care trăim. N-am călătorit prea mult, dar nu-i nevoie s-o facem ca să știu că Londra e cel mai mișto loc din lume și, privind acum, simt că fac parte din armata sa invincibilă.

La Ash în cameră, teoriile și ideile ei păreau atât de reale! Dar acum, în plin soare, cu prietenii alături…? Ash se-aprinde foarte repede… Dacă toate astea sunt doar în capul nostru? Ar fi mai simplu să-i lăsăm pur și simplu pe adulți să se ocupe de tot, să avem încredere în ei. Ar fi mult mai ușor. Până la urmă, asta-i treaba lor, nu?

Singura problemă e că adulților le plac motivele, răspunsurile scurte și limpezi care încap în cutiuțe pe care pot să lipească etichete. Doar că ce-a pățit Nai nu e limpede, nu există niciun motiv pentru care să aibă sens și nici nu încape într-o cutiuță, dar ei nu vor să accepte asta. Poate că le e frică.

— Nu vreau să mă duc acasă încă, spun.

— Nici nu trebuie să mergem, răspunde Rose. Tot ce m-așteaptă acasă e taică-meu și ființa aia insipidă care se cheamă mamă vitregă; o să vrea să facem ceva împreună. Să ne uităm la vreun film sau să jucăm un rahat de genul Scrabble. Ca și când, dacă petrec mai mult timp cu ea, o să fiu mai puțin scârbită de faptul că e atât de tânără, încât ar putea să fie sora mea mai mare.

Fără să fie nevoie de alte comentarii, ne îndepărtăm de mai și o luăm spre magazinul de la capătul străzii.

— Știu că maică-mea o s-o ia de la capăt cu Aaron când ajung acasă, zice Leo. Cum intru pe ușă, mă-ngroapă în lecții până aici, zice și-și arată creștetul capului.

— Chestia e că… zic eu și mă uit la Rose care ridică din sprâncene sarcastic.

Știu că se-ntreabă ce-o să spun și adevărul e că și eu mă-ntreb. Dar o spun oricum.

— Cred că-nțeleg de ce e maică-ta îngrijorată, frate. Ai intrat în multe belele când umblai cu Aaron. Și mai deloc de când a ieșit din peisaj. Așa că…

— Dă-te-ncolo, Red, zice Leo, nu furios, dar într-un stil direct, închizându-mi gura. Nu-s copil mic. Știu ce fac, nu mă iau după alții. Aaron e frate-meu, nu e Al Capone. Toată lumea trebuie să se calmeze. Mă duc să mai iau ceva de băut.

— Las-o baltă, îmi spune Rose în timp ce-l așteptăm în fața magazinului. Nu merită.

— Dar vrei s-ajungă din nou ca mai înainte? zic eu. Aaron a înjunghiat un tip, l-a băgat în spital. Dacă-l bagă și pe Leo în rahat?

— Leo are dreptate, are propria lui minte. Și s-a schimbat fată de cum era acum un an. Ar trebui să avem încredere în el.

— Am avut încredere în Nai, spun eu încet.

— Îhî, dar Nai nu e Leo. Leo a dus-o greu toată viața, Red. Eu mă joc de-a săraca fată bogată, dar știm toți că viața mea e bunicică, chiar dacă taică-meu e un bou. Iar tu, tu ai unde să te duci acasă și ai mâncare-n frigider, chiar dacă maică-ta e mereu beată. Dar Leo, Leo n-a avut niciodată chestiile astea și știe exact ce urmează să se-ntâmple și-o să ia o decizie la momentul potrivit. Iar tu și cu mine, cu căsuțele noastre mișto, burțile pline și facturile plătite, nu putem să-i dictăm ce să facă.

Îi analizez fața ca și când aș vedea-o pentru prima oară, chiar dacă știu fiecare linie, fiecare semn și fiecare detaliu. Mă ia mereu prin surprindere, mă uimește mereu, e profundă atunci când crezi că e superficială, bună când crezi că e crudă. Și, mai mult decât toate lucrurile astea, e curajoasă, unul dintre cei mai curajoși oameni pe care-i știu.

— Și tu ai trecut prin chestii naspa, zic eu foarte încet. Ești mai puternică decât toți pe care-i știu.

Rose nu zice nimic și-și întoarce fața.

— Mda, în fine, sunt bine, așa că…

— Iar viața mea, mă chinui eu să-mi găsesc cuvintele, nu e chiar ca la carte.

— Ar putea să fie.

Rose încă nu se uită la mine.

— Hei, ce părere ai de Maz Harrison? E drăguț, nu?

— Fratele mai mare al Tinei Harrison?

Mă uit la ea.

— Are… cred… 25 de ani.

— Și?

Rose îmi aruncă o privire de genul „și ce dacă?”

— Păi ești scârbită de maică-ta vitregă care nu e chiar așa în vârstă, ipocrito, îi amintesc eu.

— E complet altceva. În fine, îi place de mine.

— De unde știi?

— Mi-a scris pe Facebook.

— Pe Facebook! Așa-ți dai seama că e bătrân, e pe Facebook.

Rose chicotește.

— Mda, nu? Nu mi-am mai verificat contul ăla de când aveam treișpe ani. E mortal.

— Deci e un idiot.

— Dar e foarte drăguț, zice Rose. Și dacă poți stabili o legătură cu cineva, o legătură spirituală, romantică, ce contează vârsta când se unesc două minți alese?

— Contează, e scârbos, spun.

Leo iese din magazin și trece pe lângă noi, cu sticlele zornăind în punga de plastic, iar noi abandonăm subiectul.

— Haideți odată, spune el și-l urmăm, lăsându-l în urmă pe Maz Harrison.

Cel puțin, așa sper.

•

Leo și Rose își pasează sticla de vodcă în timp ce urmărim râul cum își schimbă culoarea din gri în roz, pe urmă în purpuriu, iar orizontul zimțat înghite soarele cu totul.

Nu vorbim. Leo privește apa și bea zdravăn, fără plăcere, ca o sarcină pe care trebuie s-o îndeplinească. Rose schimbă mesaje cu cineva, nu știu cu cine, dar o văd zâmbind de fiecare dată când primește notificări și privește ecranul, iar fața i se destinde. La celălalt capăt e un băiat, nimic nou sub soare, încă unul din coada de fraieri pe care o să-i părăsească până la sfârșitul săptămânii. Mă-ntreb dacă e Maz și sper că nu. Maz se reduce la mașina lui de fițe și cam atât.

— Parc? zice Leo, desfăcând dopul celei de-a doua sticle.

— Ce zici de Seren? spune Rose de nicăieri, în timp ce o luăm pe scurtătură, spre parc.

Seren e fata cu ochi albaștri, picioare lungi și voce subțire de zici că tocmai a inhalat heliu.

— Îi place de tine, tare.

— Ce-i cu ea? întreabă Leo, aruncându-i o privire lui Rose.

— E bună de iubită, Leo, spune Rose de parcă ar fi evident, de parcă am fi vorbit despre asta tot timpul.

— Haide, ești cel mai *hot* băiat din școală și n-ai iubită, de ce nu? Vrei să zici că toți mușchii ăștia nu-s pentru noi, fetele?

Nu știu de ce Rose a ales să facă scena asta tocmai acum, dar știu că, dintre toate fetele de care i-ar plăcea să fie tachinat pe tema asta, Rose e ultima pe listă. Leo îi ține piept, iar ea îl fulgeră cu privirea.

— De ce să ai una, când poți să le ai pe toate? răspunde Leo, îndreptându-și spatele și umflându-și pieptul. Gagicile îți dau de furcă, Rose, te trag în jos. Îți dictează ce să faci, ce să spui. N-am nevoie de asta, nu când pot să am parte de puțină acțiune și pe urmă să-mi văd de treabă.

Rose râde de el în timp ce ne afundăm în parcul de-acum pustiu și întunecat.

— Așa-i, ești tare, nu? spune ea, sărind în carusel și lăsându-se plimbată înainte și înapoi.

— OK, cui i-ai tras-o ultima oară? Dintre toate tipele care s-au dat la tine, care-a fost ultima?

— N-am de gând să-ți zic, răspunde Leo.

— Pentru că n-ai ce, zice Rose și rânjește când trece pe lângă noi. Pentru că nu ți-ai tras-o cu nimeni niciodată.

Oftez; fata asta e greu de înțeles, ar ademeni și-ar tortura pe cineva la care ține așa de mult. Cineva despre care vorbea acum câteva clipe cu atâta dragoste și respect.

— Du-te dracu', ba da, mi-am tras-o, îi spune Leo, iar Rose ajunge din nou în fața noastră.

— Leo, Leo, e în regulă, n-are de ce să-ți fie rușine că ești virgin. Are de ce, Red? Și Red e la fel. Voi doi ați putea să vă faceți un club. Sau poate-ar trebui să vă cuplați, ați fi o pereche drăguță, cea mai ciudată și mai gay pereche din lume, dar, pe bune, vă cam potriviți.

Eu dau din umeri, nu mă atac orice-ar zice și, oricum, e adevărat. Nu are niciun rost să neg, nu par genul care să fi avut vreodată un contact sexual adevărat, pentru că n-am avut.

— Ce te doare pe tine? o întreabă Leo. Ce-ți pasă?

Rose se oprește și se uită lung la Leo, iar Leo îi întoarce privirea și o fixează de parcă ar urma s-o sărute. Și știu că prietenia asta se poate transforma în orice clipă în altceva, ceva din care eu nu fac parte. Chestia asta mă sfâșie, mă doare și trebuie să fac ceva.

— Annabelle Clements, zic.

Leo deschide gura și se uită la mine de parcă ar spune „CE PNM?”

— Nu e amuzant, Red.

— Annabelle Clements, ai făcut sex cu Annabelle Clements. Zic și eu. N-are de ce să-ți fie rușine, arată bine.

Ridic din umeri, nu mă simt bine vorbind așa despre Annabelle, dar măcar asta o să le-nchidă gura ăstora doi.

Rose se dă înapoi de parcă ar fi primit o palmă și imediat regret fiecare cuvânt.

— Cum zici tu, mi se rupe.

Rose îi smulge lui Leo sticla din mâini, se îndepărtează și o dă pe gât.

— Ai ceva la tine?

Se uită la Leo după pastile sau iarbă sau amândouă. Leo clatină din cap.

— Neh, sunt pe zero.

— Bleah! reacționează Rose și scutură din cap frustrată. Ce jalnic, bem într-un rahat de parc și nici măcar nu putem să ne facem praf. Vreau să mă prăjesc, frate, să uit de toate.

Îmi dă târcoale, apucându-mă de gât și trăgându-mă aproape, ceva între o mișcare de luptă și o îmbrățișare.

— Du-te să mai iei, Red.

— Nu pot, spun întrebându-mă încotro să mă uit în timp ce-mi trage fața aproape de a ei. Mă știu ăia de la magazin, știu că n-am opșpe ani.

Rose mă împinge dezgustată.

— Atunci du-te acasă și șparlește ceva de la bețiva de maică-ta.

Probabil că merit asta după ce am adus vorba de Annabelle, dar tot doare.

— Nu, scutur din cap, iar ea se îndepărtează de noi, cu sticla goală atârnându-i în mână.

Își lasă capul pe spate, privește spre cer și… cumva, rage.

Pur și simplu, *rage.*

Urletul ăsta de zână rea, plin de furie și tristețe și de toate lucrurile pe care știu că nu le poate spune cu voce tare, lucrurile pe care numai eu le știu din toată lumea asta, sunt toate acolo, un cor de furii și triști și pierderi.

Rose stă în picioare, privind cerul, și RAGE.

După o clipă mă apropii de ea și rag și eu, doar că răgetul meu e mai mult ca un urlet, pe urmă vine și Leo, iar al lui e un țipăt lung, răgușit, și stăm acolo și ne uităm la ultima rază de lumină care se dizolvă în noapte.

Și niciunul dintre noi nu observă când oprește mașina de poliție din care coboară doi polițiști, un tip și o femeie.

Tipul zice:

— N-ar fi mai bine să mergeți voi acasă, copii?

Rose răspunde:

— De ce-ți bagi nasu-n treaba noastră?

Iar el zice:

— Ai grijă cum vorbești, domnișoară.

Iar ea zice:

— Moarte patriarhatului!

Iar el zice:

— Bun, pân-aici, tu vii cu mine.

Iar Rose o ia la fugă, *fuge.*

E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut în viața mea, Rose fugind și cotcodăcind ca o nebună, cu polițistul pe urmele ei; se ferește de el o dată și începe să alerge-n cerc, el alunecă și suflă din greu, iar eu, Leo și femeia stăm în picioare, ea cu gura căscată, noi doi încercând degeaba să nu râdem.

— N-o să treacă asta cu vederea în vecii vecilor, ne spune femeia rânjind. O să mă asigur de asta.

Dar pe urmă Rose alunecă, cade în fund și rămâne acolo râzând, iar el o ajută să se ridice și o escortează la mașină, strângând pumnul a victorie.

— Domnule polițist.

Leo trebuie să facă un efort să zâmbească politicos în timp ce polițistul deschide portiera din spate.

— Uitați, e idioată, dar trece printr-o perioadă grea. Fata care dispăruse și a fost găsită în râu e prietena noastră, știți?

— Ciudat, zice polițistul și deschide portiera, apăsând cu mâna creștetul lui Rose și împingând-o înăuntru. Aud des asta în ultima vreme.

— Nu puteți s-o luați pur și simplu, e minoră, zic eu neștiind dacă e adevărat, dar zicându-mi că merită să încerc.

— Ba nu sunt! Sunt majoră! strigă Rose din spatele mașinii. Haideți, nu vă suiți? A venit taxiul!

Încercăm să urcăm, dar ei nu ne lasă.

— Duceți-vă acasă, ne spune polițista. O să fie în regulă, o să stau cu ochii pe ea și, după ce se calmează colegul, o s-o las să se ducă acasă cu tatăl ei. Eu vă știu pe voi, copii. Aveți o trupă, nu? Fiu-meu e fânul vostru.

— Dar…

Leo pune mâna pe portieră.

— Băiete.

Femeia e politicoasă, blândă.

— Te știu și pe tine, și pe fratele tău. Crede-mă pe cuvânt că cel mai bun lucru acum e să te duci acasă. Am eu grijă de ea.

Bagă mâna în poșetă și-mi întinde o carte de vizită: Agent de Poliție Sandra Wiggins.

— Prietena voastră trebuie să se calmeze acum și pe urmă putem să ne ducem cu toții repede acasă.

Bag cartea de vizită în buzunar și scutur din cap în direcția lui Rose în timp ce ea lovește în geam, cerându-mi să fac o poză.

Nu ezit, scot telefonul și fac poză.

Adică, de ce nu?

Cu nouă ore în urmă…

Stăteam cu toții unul lângă altul la marginea scenei, în sala principală, ca un șir de idioți. Mă rog, în afară de Leckraj, pentru că el nu prea vorbește. Se așezase mai spre capăt și-și scosese pachetul de mâncare, punându-l frumos pe scena prăfuită.

Domnul Smith era acolo împreună cu domnișoara Greenstreet, profesoara noastră de teatru; stăteau în picioare atât de aproape unul de celălalt, încât li se atingeau coatele și, în timp ce discutau ceva în privat, capetele li se aplecau unul către altul. I-am studiat, căutând semne ale unei tensiuni sexuale nerezolvate sau, și mai interesant, ale unei tensiuni sexuale rezolvate.

Știm că domnul Smith e singur pentru că, de câte ori îl întrebăm despre asta, răspunde că o să ne invite la nuntă când o să întâlnească femeia potrivită. Domnișoara Greenstreet e mai puțin transparentă, nu e genul care să se lase antrenată la bârfe, ca domnul Smith. Îmi place mult de ea, îmi place felul în care părul ei blond e mai lung în față decât în spate și, dacă stai foarte aproape de ea, poți să vezi semnul unui piercing mai vechi în nas. Îmi place să cred că și-l pune înapoi în weekenduri. Oare se culcă cu domnul Smith?

— Nu, deși cred că nu i-ar displăcea, mi-a șoptit Rose. Dar nu e genul lui, nu e suficient de feminină.

M-am întors să mă uit la ea, temându-mă că ne-ar putea citi gândurile.

— Pe bune, ți se citește pe față, a zis Rose rânjind. Dar nu trebuie să-ți faci griji, deocamdată pasiunea ta pentru domnișoara G nu e-n pericol.

— N-am nicio pasiune pentru ea! i-am șuierat eu.

— Liniște, copii, zice domnul Smith.

Rose îmi mângâie obrazul cu dosul palmei, apoi își trage repede mâna ca și când roșeața mea ar fi ars-o.

— Nu, sigur că nu. Mmm… nu.

— Nu ce? rânjește Leo.

— Are o pasiune pentru domnișoara Greenstreet, spune Rose, suficient de tare cât să audă toată lumea.

— Oh, frate, mori după domnișoara G, a râs Leo, scuturând din cap.

— Omorâți-mă, am spus îngropându-mi fața în palme, încercând să nu observ că domnișoara G se preface că n-a auzit.

— E OK, a zis Leckraj întinzându-mi jumate din mandarina lui. Și eu sunt mort după ea.

— În regulă, zice Lily de la postul de radio și bate din palme ca să ne atragă atenția. Sunt gata, totul e pregătit, o să înregistrăm ca și când ar fi live, așa că fiți voi înșivă, amuzanți, nu vă stresați, OK?

Am mormăit toți aprobator, apoi Lily ne-a prezentat.

— Sunt aici cu *Mirror, Mirror,* o trupă a liceului Thames Comprehensive care câștigă pe zi ce trece o adevărată armată de fani. Salut, băieți!

Ne-a făcut semn, ridicând de mai multe ori din sprâncene în încercarea de a scoate un cuvânt de la noi.

— Bună… am răspuns noi în cor.

— Așadar, Red.

Din nu se știe ce motiv, Lily a început cu mine, băgându-mi microfonul în față. M-am holbat la el, iar prin minte mi-au trecut instantaneu toate fanteziile de rock star cu interviuri nesfârșite în care sunt o vedetă fascinantă, amuzantă și incredibil de atrăgătoare.

— Spune-ne de ce țineți un concert caritabil pentru colega voastră de trupă și de clasă Naomi Demir.

M-am holbat la microfon, apoi la Lily, care făcea gesturi încurajatoare din cap.

— Ăăă…

Nimic. Trec secunde întregi, iar mie nu-mi vine în minte nimic.

— Ținem enorm la ea, a spus Rose apucând microfonul și trăgându-l spre ea, în timp ce-mi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Naomi nu fusese găsită încă atunci când am plănuit concertul. Voiam să strigăm cât mai tare numele ei, speram să ne audă și să se întoarcă acasă, pentru că nu ne e doar prietenă, ci face parte din familia noastră, iar când a plecat, aproape că ne-a distrus. Acum e înapoi printre noi, și, indiferent prin ce a trecut, o să aibă nevoie de multă susținere ca să-și revină. Iar concertul ăsta este pentru toți puștii ca ea, ca noi, care simt uneori că nu au cu cine să vorbească. Prin concertul ăsta vrem să le spunem că, atunci când nu-i ascultă nimeni, trebuie să urle până o face cineva. Cu toții avem nevoie de cineva.

— Minunat, mulțumesc, Rose, a zâmbit Lily, vizibil impresionată. Dar tu, Leo? Ești de acord cu Rose?

— Da, băga-mi-aș a zis Leo, iar Lily a oprit repede înregistrarea.

— Rahat, scuze, a adăugat el, iar Rose s-a pornit să chicotească.

— Fără înjurături, i-a amintit Leckraj înainte să mai muște o dată din sandviș.

— Băieți, a început Smith încercând din răsputeri să nu râdă, liniștiți-vă! Treaba asta e importantă. E mare lucru și pentru concert, și pentru voi toți. Și fără înjurături la radio.

— Băga-mi-aș, scuze, a zis Leo, iar Rose a luat-o de la capăt.

— Scuze, a zis ea, respirând adânc.

— E în regulă.

Lily a inspirat și ea adânc și a ridicat microfonul.

— Putem să tăiem scăpările la montaj, așa că, Leo, prefă-te că ți-am pus din nou întrebarea și răspunde.

El încuviințează, iar ea dă drumul la înregistrare.

— Îhî, zice el. Sunt mulți cărora le pasă de Naomi. Probabil că mai mulți decât s-ar fi gândit ea. Acum s-a întors și are nevoie mai mult ca oricând să știe asta și cred că voiam să facem ceva măreț pentru ea și pentru orice alt puști care e… poate, nu știu.

Leo lasă capul în jos rușinat, iar Rose îl bate pe umăr.

— Și, Leckraj?

Lily îndreaptă microfonul spre Leckraj, care se oprise cu sandvișul aproape de gură și clipea.

— Cum e să înlocuiești un membru atât de iubit al trupei?

Leckraj și-a pus sandvișul înapoi în cutie și a fixat capacul.

— N-o înlocuiesc, a spus el, gânditor. Îi aduc un omagiu. E cel mai bun basist pe care l-am întâlnit în viața reală, iar când o să iasă din comă, o s-o invit în oraș. O să mă refuze probabil, pentru că nu sunt de nasul ei, dar de ce să trăiesc cu frica asta, nu?

Leo, Rose și cu mine ne-am întors toți să-l privim pe Leckraj și, în sfârșit, am știut ce să spun:

— Frate, ești *clar* de-al nostru.

Leo
Fata asta e dusă

Red
Ce facem, mergem după ea?

Leo
Nu… e OK, ta'su e avocat, Red

Red
Nu trebuia să-i lăsăm s-o ia

Leo
Exclus să mă fi dus acolo, n-aș mai fi ieșit, Rose era OK, știa ce făcea, chiar și așa muci

Red
Ce făcea?

Leo
Se gândea ce poveste tare o să aibă de zis mâine la școală. Uită-te pe contul ei Insta

Click <u>aici</u> pentru vizualizare

Când te îndrăgostești, totul e frumos, chiar și închisoarea!
87 de reacții
19 comentarii

Red
Cum dracu' și-a făcut un selfie la secția de poliție?

Leo
Habar n-am, dar e pe val. Relaxează-te. Rose se descurcă

Red
Ea zice același lucru despre tine

Leo
Are dreptate. Dar sunt rupt, mă doare capu'. Trebuie să-nchid ochii. Nu te speria, e OK

Red
Se îndrăgostește de cine?

Leo
Leo e offline

12.

De cine se îndrăgostește Rose?

Stau în pat, cu telefonul ascuns sub pernă. Corpul meu e terminat, chiar și așa puternic și sănătos cum e acum, cu anii de grăsime și anii de slăbiciune încă atârnați de el ca niște fantome, cu zilele în care-mi foloseam doar zece la sută din energie și încercam să-mi modelez corpul în așa fel, încât să-mi maschez durerea – sau să o arăt, nu știu sigur. Dar chiar și așa în formă cum sunt acum, uneori corpul îmi dă eroare, iar azi e una dintre acele zile.

Mintea mea e în alertă; tatuajul, Ash și misiunea ei din care fac și eu parte, cumva… și încă ceva. Mai e un lucru, care-mi scapă și care pare să se ascundă de fiecare dată când încerc să mă concentrez asupra lui. E ca și când aș fi uitat ceva important, dar, orice ar fi, nu reușesc să-mi aduc aminte.

În camera de alături, maică-mea e leșinată pe pat, îmbrăcată de stradă, ținând în mână un pahar de vodcă tonică ce stă să cadă. Când am văzut-o, m-am gândit să iau paharul, dar n-am făcut-o. Vreau să se trezească peste noapte șocată de senzația lichidului rece pe coapse sau de zgomotul sticlei sparte. Poate că așa o să-și dea seama în ce hal a ajuns.

Taică-meu probabil că a ieșit din nou, asta dacă a trecut vreun pic pe acasă.

În camera de vizavi, Gracie doarme sub luminițele ei de zână. Sper că, după școală, a avut parte de o după-amiază frumoasă și de o cină bună cu mama. De obicei așa se întâmplă, de obicei ea are parte de veselia, afecțiunea și glumele mamei când e ușor amețită. Abia mai târziu se instalează furia, după ce Gracie se duce la culcare. Mă furișez pe palier și o verific pe Gracie, fața ei e dulce ca sufletul ei, și-mi aduc aminte cum e la șapte ani, când habar n-ai că uneori lumea te urăște fără niciun motiv.

Corpul meu e terminat de oboseală, însă mintea mea e complet trează.

Încerc să-i scriu din nou lui Leo, dar e offline.

Mă tot gândesc la felul în care a privit-o pe Rose înainte să apară poliția. Și la felul în care l-a privit ea și la cât m-a durut. Dacă ei doi se cuplează, o să se schimbe totul; la început am fost patru, pe urmă am rămas trei, iar dacă ei doi se cuplează, o să fie ei și eu care o să mă țin după ei. Și poate că nu sunt de gașcă, dar pur și simplu nu vreau asta. Perioada în care eram noi patru a fost cea mai bună din viața mea. Nu vreau să fiu din nou un nimeni cu părul roșu, numai piele și os, o persoană care nu înseamnă nimic pentru nimeni. Nu vreau să intru din nou în faza invizibilă. Doamne, uneori mi-e silă de mine!

Mă întind după ghiozdan și scot carnetele lui Naomi. E plin de bilețele și de tot felul de bucăți de hârtie, idei notate pe ce a avut la îndemână – un ambalaj de sandviș, un șervețel, colțul unei culegeri de probleme. Oricine altcineva și-ar fi notat chestiile astea în telefon, dar nu și Nai. Are sens totuși, dacă stai să te gândești că soră-ta mai mare poate să vadă tot ce faci online oricând are chef.

Scutur bucățelele de hârtie din carnet și le dau la o parte. Mă uit la versurile scrise și, cu cât citesc mai mult, cu atât am senzația că mă uit pe furiș la ceva ce nu e pentru mine. Sunt atât de pline de pasiune și dorință, nu seamănă deloc cu Nai! Când scriam împreună, scriam despre libertate, despre cum e să fii tu însuți. Despre cum e să nu te integrezi, despre cum e să ți se rupă de toate. Uneori scriam și despre cum e să vrei pe cineva care nu te vrea, dar nu am scris niciodată chestii ca astea din carnețelul ei. Cântecele astea sunt adresate cuiva, nu sunt despre dorințe și visuri. Sunt despre fapte.

Catifelat
Dorință
Sărut
Mângâiere
Atingere
Gură
Tare
Vârf
Desfăcut

Cuvintele se reped la mine din pagini, cuvinte care-mi arată ceva ce ar fi trebuit să ne fie limpede ca ziua, dar nu ne-a fost.

Naomi era cu cineva înainte să dispară.

Naomi era îndrăgostită, dar, mai mult decât atât, avea o relație sexuală super explicită, total interzisă minorilor. Despre asta sunt cântecele ei. Era îndrăgostită, era obsedată. Mă ridic și mă uit pe versuri din nou și din nou, căutând un indiciu ca să-mi dau seama cui îi sunt adresate.

Și, gândindu-mă la acele ultime zile de la sfârșitul semestrului, totul capătă sens.

Cu douăsprezece săptămâni în urmă…

Era cald, iar noi terminaserăm deja școala.

Simularea de examene se încheiase, iar ultimele săptămâni nu păreau să mai aibă vreun sens, toată lumea era obosită și se mișca încet, așteptând ultimul clopoțel care avea să ne redea libertatea de peste vară.

Repetam niște piese noi în sala de muzică, pe care o cam acaparaserăm, așa că nu prea mai încerca nimeni s-o folosească. Cel puțin ăsta era planul nostru. Rose, Leo și cu mine eram deja acolo, dar Nai întârzia, așa că am început să repet versurile cu Rose, în timp ce Leo exersa melodia pe care i-o scrisesem pe o partitură.

Când a intrat în sală, Nai și-a scos peruca roșie ca focul, de personaj manga, pe care o purtase în acea zi și și-a scuturat părul șaten, lung, ce i s-a revărsat pe spate în bucle de culoarea mierii.

— Prea cald ca să arăți *hot*? a întrebat-o Rose, iar ea a ridicat din umeri, așezându-se pe podea.

Naomi zâmbea, îmi amintesc că nu ne zâmbea nouă, ci ei înseși. Ca și când nu era cu adevărat în sală, ci în altă parte, în alt moment care însemna ceva doar pentru ea. O s-o întreb mai târziu, m-am gândit. Dar n-am mai apucat.

În timp ce discutam despre lista de cântece pe care urma să le cântăm la următorul concert, la balul de absolvire a clasei a unșpea, Nai a scos din ghiozdan un pachet uriaș cu șervețele demachiante și a început să-și șteargă fața. M-am uitat spre Rose care a ridicat din sprânceană, și la Leo, care era atât de absorbit de muzica lui, încât, la început, nici n-a observat.

Treaba e că mă obișnuisem atât de tare cu machiajul ei, cu fondul de ten alb ca varul care-i ștergea orice urmă de trăsături și-i transforma fața într-o pânză. Ochii mari, stil *anime,* făcuți cu creionul, accentuați de genele false uriașe. Sprâncenele larg arcuite, care nu mai aveau nicio legătură cu forma lor naturală. Gura mică, de boboc de trandafir, pictată peste buzele ei. Toate astea se confundau atât de mult cu Naomi, încât încetasem să-i mai caut fata reală de dedesubt. Bănuiesc că acea fată devenise invizibilă.

Am continuat să vorbim despre piese – pe care-ar trebui să le cântăm, în ce ordine –, iar Nai a continuat să-și curețe fața, terminând pachetul de șervețele. Când am fost gata de repetiție, fața ei era curată, pielea de culoarea cafelei strălucea proaspătă, obrajii erau ușor rozalii, iar buzele, o nuanță mai închisă. Și da, era tare drăguță. Pentru o clipă, chiar m-a intimidat.

— Uau! a făcut Leo, apreciativ. Arăți bine, fată.

— Chiar arăți! a spus Rose. Lasă-mă să te machiez puțin!

— Fugi de-aici! a zis Nai, râzând. Tocmai m-am demachiat. Am depășit faza asta, știi? Vreau să fiu naturală, cred.

— De când? a întrebat-o Rose.

— Din clipa asta, a rânjit Nai.

A scos o foarfecă dintr-un penar și și-a tăiat șnurul de dantelă care-i ținea strâns chestia asta ca un corset pe care-o purta mereu, și-a scos cămașa cu volane și a rămas într-o vestă neagră și colanți. I se vedea forma corpului, feminină și rotunjită, delicată și vulnerabilă.

— OK, am zis.

Mi-a luat un pic să-mi amintesc că fata asta e cea mai bună prietenă a mea, că am stat atâta împreună fără să mă gândesc la ea în *acel fel anume* și ce rahat de om eram. Mi-am alungat gândul din cap. Nai era Nai, nu era doar o fată, era tovarășa mea.

La repetiții am fost toți în formă, dar Nai a cântat mai bine ca niciodată. În loc să stea în spate, cu capul în jos, ne-a privit pe fiecare în ochi, a râs și s-a mișcat pe scenă. Ca și când soarele tocmai răsărise deasupra ei sau ceva de genul ăsta.

— Eu o să sar peste orele de după-amiază, ne-a zis ea în timp ce ne strângeam instrumentele.

— Ce? Chiulești? a întrebat-o Rose pe nerăsuflate. Dar tu nu chiulești niciodată! De ce acum?

— Pentru că e o pierdere timp, a răspuns Naomi. Am niște bani și-o să mă duc să-mi caut haine noi pentru noul *look.*

— Stai, vin cu…

Dar Naomi plecase înainte ca Rose să termine ce avea de zis.

— Arată bine așa, a spus Leo după ce a plecat Nai. O să atragă ceva priviri.

— E mai drăguță ca mine?

Așa e Rose uneori, pune întrebări pe care nimeni care a depășit vârsta de cinci ani n-ar trebui să le pună. Dar Rose mai ales pe Leo nu trebuia să-l întrebe asta, așa cum a făcut-o, atrăgându-l, frângându-l în două, apoi respingându-l din nou. El cădea de fiecare dată în capcană, însă nu prea puteam să-l învinovățesc, pentru că asta păteam și eu.

— Tu nu ești drăguță, a zis Leo, făcând-o pe Rose să-și țină respirația și să caște ochii mari. Ești frumoasă…

Rose s-a împăunat puțin, în timp ce Leo și-a atârnat chitara pe umăr, înainte să adauge:

— … pentru o tipă atât de nebună.

— Idiotule! a urlat Rose după el.

Apoi, lăsându-și capul într-o parte și privindu-mă, Rose m-a întrebat:

— E un dobitoc, nu? Vrei să chiulim și să mergem să stăm la soare?

Și, cu gândul la iarba înaltă, la părul plin de margarete al lui Rose și la ochii ei veseli, am uitat tot ce spusese și făcuse Nai chiar înainte să apuc să zic da.

Așa simt viața
de Naomi și Red

Mă mișc ca un zombi
Trăiesc ca un nebun
Doresc ca un băiat pierdut
Încercând să fiu cool.

Când râzi… atunci simt Viața
Când m-atingi… așa
Când mă săruți… așa
Când sunt cu tine simt
Când sunt cu tine știu
Că așa simt Viața

Mănânc ca un robot
Și sforăi ca un leu,
Sunt ca un câine lihnit,
Și vreau să fii a mea de tot.

Când râzi… atunci simt Viața
Când m-atingi… așa
Când mă săruți… așa
Când sunt cu tine atunci
Când sunt cu tine știu
Că așa simt Viața

Numai atunci simt Viața.

Repetă din ce în ce mai încet.

Click <u>aici</u> să vezi videoclipul

13.

O așteptăm pe Rose la poarta școlii, iar ea își face apariția coborând din Audi-ul Amandei, arătând ca un star de cinema. Imitație de blană model leopard lungă până-n pământ, părul tapat, ochelari de soare, ruj roz-intens.

Leo și cu mine stăm acolo încremeniți, privind-o, și sunt convins că expresia lui o oglindește pe-a mea – are gura căscată, ochii larg deschiși și dă ușor din cap într-un amestec perfect de *Doamne-ferește* și *Doamne-o-iubesc.* Taică-său nu iese din mașină, nici măcar nu-și ia la revedere, ci demarează când Rose trântește portiera. Ea nu se obosește să se uite înapoi, ci vine hotărâtă spre noi cu brațele deschise.

— Oamenii mei, oamenii mei! țipă ea, cuprinzându-ne cu brațele pe amândoi, pupându-ne pe rând, mai întâi pe Leo, apoi pe mine.

Simt amprenta lipicioasă a rujului ei roz-aprins pe obraz.

— Ce dracu'? zice Leo, râzând și strâmbându-se în același timp.

— Ieri te ridică poliția și azi vii la școală ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic? o întreb în timp ce ne ia de braț pe amândoi și ne conduce spre intrarea pentru clasa a unsprezecea, ținându-și capul sus ca și când s-a distrat la maximum.

— Cine știe? întreabă ea, zâmbindu-le tuturor celor care ne ies în cale. Știe toată lumea?

— Noi n-am zis nimănui, spun eu. Nu era nevoie, ai postat pe toate conturile.

— Tare, nu? chicotește Rose. Roșco? Chestia asta e genială! E cel mai rock'n'roll lucru pe care l-am făcut vreodată. Acum trebuie să scriem un cântec despre închisoare.

— Frate, o oră la secție nu e pârnaie adevărată.

Leo își încrucișează brațele, hotărât să nu se lase impresionat. Până la urmă, el a văzut o dată sau de două ori cum arată o celulă de închisoare.

— Cum zici tu, ridică din umeri Rose. Nu contează *cât* a durat, contează cum *pare,* nu? A fost floare la ureche, de fapt. Am plâns, femeia de treabă l-a convins pe grasomete să renunțe.

— Nu s-a supărat taică-tău? o întreb în timp ce râde.

— Tata nici măcar nu știe ce s-a întâmplat.

— Dar cum așa? Ai nevoie de un adult ca să te scoată de acolo. A venit Amanda?

Rose îmi râde în nas.

— Am metodele mele.

— Pe dracu', ce metode, Rose? zice Leo dând din cap dezaprobator.

— Nu spun, răspunde ea rânjind și-mi vine s-o omor. Hai să zicem doar că bărbații mai în vârstă au și ei rostul lor.

Leo își ferește fața, ascunzând sentimentele pe care i le provoacă vorbele ei.

— Rahat, Rose, puteai măcar să ne trimiți un mesaj! zic eu.

După ce am citit versurile lui Nai, mi-ar fi prins bine să vorbesc cu ea, chiar dacă nu știam dacă ar fi bine să zic altcuiva de ele. Dar primul lucru pe care-l face e să pună o mulțime de selfie-uri pe Instagram și să-l sune pe cine?… Pe Maz Harrison?

— Care-i problema?

Rânjetul lui Rose apare și dispare.

— Taică-tău o să afle că te-a scos un dubios din arest, o avertizez eu.

— Nu. N-o să afle și oricum nu-i pasă așa mult de mine.

Pentru o clipă, Rose pare dezamăgită.

— Azi-dimineață i-am zis că sunt mahmură doar ca să-i văd reacția și mi-a spus că în câteva săptămâni o să fie examenele și că sunt fată deșteaptă, iar dacă mă las de prostii o să am un viitor strălucit. Dar că dacă-s hotărâtă să-mi distrug viața el nu poate face mare lucru, pentru că trebuie să aibă grijă de Amanda. Doar de ea îi pasă, ca și când s-o facă fericită pe Amanda e un job cu normă întreagă. Eu sunt doar o neplăcere, a treia roată la căruță în eterna lor lună de miere.

— Măcar tatăl tău era acasă, zic eu. Taică-meu nu era când m-am trezit de dimineață, nici măcar nu știu dacă a trecut pe-acolo.

— Îh, cine are nevoie de tați? Cred că e mai bine așa, zice Rose, ștergând cu degetul mare urma de ruj de pe obrazul meu. Viața ar fi muuult mai plictisitoare dacă i-ar păsa. Și, oricum, n-am nevoie să-i pese de mine, a apărut un nou tati la orizont!

— Scârbos, mormăie Leo.

— Ce înseamnă asta? o întreb chiar când sună clopoțelul.

— Ce crezi că-nseamnă?

Doamne, mă calcă pe nervi!

— Repetiții la prânz, ne zice Leo și o ia la fugă spre clasă, vizibil dornic să fugă de dramele lui Rose și de apropourile despre bărbați mai în vârstă.

— Da, șefu'! îl salută Rose înainte să se întoarcă spre mine. Crede că sunt o vacă, nu?

— Ești o vacă, îi zic. Și, oricum, de când îți pasă ce crede lumea despre tine? Și ce dracu' vrei să zici cu un nou tati, sună sinistru rău.

— Am zis la mișto, spune Rose. Și-mi pasă, îmi pasă ce părere aveți voi doi despre mine, și Nai. Și poate și Leckraj un pic.

Coridorul s-a golit, așa că Rose își scoate ochelarii, lăsându-și la vedere ochii albaștri, palizi, înroșiți, cu pleoapele umflate de plâns, fără conturul negru accentuat pe care-l are de obicei.

— În schimb, de restul idioților nu-mi pasă.

O îmbrățișez, pierzându-mă o clipă în norul dulce și parfumat al părului ei.

— Leo nu crede că ești o vacă, îi dau eu asigurări. Pe când eu, da, cred sută la sută.

Îmi trage un ghiont în coaste, dar cel puțin râde în timp ce intră în clasă, cu ochelarii de soare la loc pe nas.

Rose se așază pe catedră, chiar în fața domnișoarei Hardyman, și așteaptă până când toată clasa se uită la ea.

— N-o să ghiciți în vecii vecilor ce-am pățit azi-noapte…

— Red?

Domnul Smith iese din clasa lui și-mi face semn când rămân numai eu pe coridor.

— Am întârziat la prezență, dom' profesor, zic eu dezlipindu-mi privirea de Rose, în timp ce domnișoara Hardyman trântește ușa.

— Îți scriu eu scutire, voiam doar să vorbim puțin despre cum merge treaba cu Naomi. Cred că vă e greu tuturor s-o vedeți așa, dar mai ales ție, bănuiesc. Voi aveați o legătură strânsă, nu? Adică aveți, vreau să zic…

— Da, spun și intru în clasa lui, iar el închide ușa după noi. Credeam că suntem ca o familie, dar nu știu ce s-a întâmplat, nu înțeleg. Nu mi-a spus nici mie, nici celorlalți, ceva care să ne facă să ne gândim că s-ar putea întâmpla asta. Mă simt de parcă am dezamăgit-o cumva.

— Nu da vina pe tine! Toată lumea are secrete pe care nu le discută cu nimeni, spune domnul Smith.

Vocea lui e gravă, blândă.

— Eu sigur am și sunt sigur că și tu. Asta nu-nseamnă că ești – că nu *erai* – o persoană importantă pentru ea.

— Mda, spun eu.

Aș putea să plec acum, dar nu vreau. Îmi place aici, e liniște și pace.

— Care e secretul dumneavoastră?

Domnul Smith râde și dă din cap.

— Se pare că mi-am săpat singur groapa. Îmi place să explorez orașul, poftim. Asta e secretul meu. Îmi place să intru în clădiri vechi, abandonate, în care nu prea ai ce căuta. Nu e chiar legal mereu, dar e foarte distractiv.

— Dacă spuneți dumneavoastră…

Smith râde din nou.

— Nu mai spune nimănui, OK? Nu vreau să intru în bucluc.

Nu prea văd cum ar putea să intre în bucluc din cauza asta, dar încuviințez.

— Cum se descurcă familia lui Naomi? M-am gândit să trec pe la ei, dar nu vreau să mă bag în sufletul lor.

— Nu cred că e cazul să vă faceți griji, domnule, îi zic. Cred că doamnei Demir i-ar plăcea să aibă oameni în jur, mai multă lume care s-o sprijine. O ajută să nu se mai gândească la chestii. Cred că ar aprecia.

Îl observ rearanjând cu grijă hârtiile de pe catedră.

— Mai vrei să-mi spui ceva?

Scutur din cap că nu, dar sunt la un pas să-i povestesc toate lucrurile care mi se învârt în cap. Însă n-o fac. Nu știu de ce, poate doar pentru că, dacă spun cu voce tare tot ce gândesc, o să creadă că am cedat nervos și-o să mă trimită la psihologul școlii să vorbesc despre ce simt și alte prostii. Acum câțiva ani s-a sinucis o fată și, de-atunci, e suficient să pari puțin trist, că te și trimit la terapie, iar terapia n-a ajutat-o niciodată pe maică-mea. Dar dacă ar fi să apelez la cineva, el ar fi acela.

— Red…

Smith ezită o clipă.

— Se apropie examenele și… uite, nu vreau să te pun într-o situație dificilă, dar cred că ai multe pe cap. Am văzut-o pe mama ta zilele trecute la supermarket și…

Oh, Doamne, zi-mi că nu e adevărat. Îmi vine să intru în pământ de rușine.

— Era beată, zic, fiecare cuvânt rostogolindu-mi-se din gură ca un pietroi.

— Așa părea; nu mi-ai zis că a-nceput din nou să bea serios. E rău tare acasă?

Și dacă zic da, ce se-ntâmplă? Din nou povestea cu serviciile sociale, iar de data asta, orice le-aș zice o să înrăutățească lucrurile. E greu, aș vrea să mă descarc, să povestesc fiecare detaliu care alcătuiește mozaicul crăpat al vieții de acasă. Dacă există cineva care să mă-nțeleagă pe lumea asta, el este! Dar nu pot. Poate că eu aș ieși OK din toată povestea asta, dar Gracie? Dacă ar fi luată și dată în plasament? Nu pot să risc așa ceva.

— Nu, nu e așa rău cum pare. Adică mama nu o duce grozav, dar tata e pe-acasă și o ajută. Iar ea vrea să se oprească, așa că totul e sub control. Vă rog, nu mai povestiți nimănui. Știți că tata e membru în consiliul școlii, s-ar simți oribil dacă s-ar afla.

Ideea mă atrage o clipă, dar, sincer, nu vreau ca adevărul despre haosul de acasă să iasă la iveală, așa cum nici taică-meu nu vrea.

Domnul Smith încuviințează din cap privindu-mă în ochi, iar eu îmi las privirea în jos, ascunzându-mi minciuna.

— Vreau doar să știi că poți să apelezi la mine, dacă ai nevoie, spune el. Ești un copil talentat, ai un viitor strălucit. Și toți avem uneori nevoie de cineva alături, nu? Ei bine, eu sunt alături de tine.

— Mulțumesc, domn profesor, zic eu și încuviințez.

— Uite aici.

Îmi scrie o scutire, o iau și mă îndrept spre ușă.

— Red?

Mă întorc și mă uit la el.

— Nu uita, ușa mea e deschisă oricând.

Și, în mod ciudat, în drum spre locul de prezență, îmi dau seama că, într-un fel, mă simt mai bine.

•

Nici Leo, nici Rose nu sunt la spital când ajung acolo. Găsesc un mesaj de la Leo.

Scz, pb de rezolvat acasă.

Dar nimic de la Rose. Nu mai e nimeni în jur, așa că o iau de-a lungul labirintului de coridoare deja familiar ca să ajung la Naomi. Nu e nimeni în salonul ei, nici asistente, nici familie. Mi se pare stupid să stau la ușă, așa că, după o clipă, intru.

— Hei, mă așez eu lângă ea, ce mai faci? Eu, ca de obicei. Ce-ți face capul? Tot rău? Hei, domnul Smith a întrebat de tine azi. Cred că toată școala îți pregătește o felicitare de încurajare, iar corul înregistrează un cântec pentru tine, deși mai degrabă ăsta e motiv să vrei să rămâi în comă.

Evident, Naomi nu răspunde. Nu știu de ce, dar mă tot aștept s-o facă.

Față de acum trei zile, vânătăile s-au mai micșorat, iar fața ei începe să semene cu cea pe care o știam.

— Iar maică-mea a fost surprinsă beată, conducând un căruț de supermarket. Trezește-te, Nai, îi șoptesc cu disperare la ureche.

Vreau să-i aud din nou vocea, mârâitul ei sarcastic atunci când îmi zice să mă adun.

— Trezește-te și zi-ne ce dracu' se întâmplă.

— N-ar putea să se trezească azi nici dacă ar vrea.

Doctorița Patterson intră în salon.

— N-ar trebui să fii aici, știi, doar familia are voie.

— Dar doamna Demir a zis că putem veni oricând.

— Doamna Demir nu prea pricepe cum stă treaba cu Terapia Intensivă, nu e ca și când Naomi și-a rupt un picior. Are nevoie de liniște.

— E mai bine? o întreb.

— Nu pot să-ți zic. Doar familiei, pricepi?

Mă întind după ghiozdan, iar ea oftează.

— Poți să mai rămâi un minut. O să-i pun la curent pe membrii familiei cu noutățile când vin. O să afli mai multe atunci.

— Mulțumesc, răspund eu.

Doctorița pleacă, iar eu deschid telefonul și caut printre înregistrări.

— Ascultă, zic întorcându-mă cu fața spre Nai. Sper că nu te superi, dar ți-am luat carnețelul ăla cu versurile pe care le-ai scris după, adică atunci când ai început să scrii singură, și-am pus unul din cântece pe muzică, azi-noapte. N-am putut să dorm, așa că l-am înregistrat. Cum ți se pare?

Apăs play și-i țin telefonul la ureche.

În timp ce se aude muzica, mă gândesc la versuri.

„Felul în care m-atingi mă răvășește,
Felul în care mă dorești
Mă face să urlu și să mă joc cu focul
Nu vreau să mai respir dacă nu ești aici,
Nu vreau să-mi înscenez iar moartea dacă nu-mi iei locul…”

Să-mi înscenez iar moartea. Oare e un indiciu? Plănuia Naomi să dispară de la început? Scutur din cap în timp ce înregistrarea se oprește; la dracu', oricare dintre cuvintele alea ar putea însemna orice. E absurd să încerci să identifici mesaje în ele, cu excepția faptului evident că au fost scrise de cineva care a făcut mult sex fierbinte.

Oftez și intru pe blogul nostru de pe Tumblr, și văd că cineva a postat un comentariu cu un link către o pagină a fanilor. O pagină a fanilor trupei *Mirror, Mirror!*

— Uau, Nai, avem o pagină de fani!

Nu mă pot abține să nu zâmbesc în timp ce dau click pe link și descopăr o grămadă de versuri din piesele noastre pe un fundal cu desene elaborate și foarte frumoase, cuvintele îmbinându-se cu imaginile și invers.

— E foarte tare, Nai, zic. Cineva chiar ne-a ascultat piesele, chiar le înțelege.

Continui să dau *scroll,* apoi mă abonez la blog. N-a mai postat nimeni nimic de câteva zile, dar înainte era câte o postare aproape în fiecare zi. Apoi văd autorul blogului, numele său e Eclipse. Dau click pe linkul către contul de Instagram.

Avatarul e fotografia unei fete din profil, cu buclele lungi încadrate într-o lună plină. Doar câteva postări, fără *selfie*-ul, numai câteva rahaturi motivaționale, câteva poze plictisitoare cu aceeași vedere și atât.

Cum era de așteptat, primul nostru super fan e o ratată.

Apoi văd că linkul de la profilul ei de Instagram duce către Toonifie, așa că-l urmez. Doar că aici numele utilizatorului este altul. DarkMoon. Este persoana care a donat toate play-listurile lui Nai. Uau, asta chiar că este o super fană. Sau cineva cu o curiozitate morbidă. Întâmplările sinistre scot ce e mai sinistru din oameni, asta e clar. În săptămânile de după dispariția lui Nai, numărul fanilor noștri de pe rețelele sociale s-a dublat, apoi s-a dublat din nou după ce s-a aflat că a fost găsită și că e în comă. Oamenilor le plac tragediile. Oamenii sunt ciudați.

DarkMoon chiar vrea să ne atragă atenția asupra ei.

Mă întreb dacă e bună tipa.

Poate c-o să fie prima noastră admiratoare înfocată.

Sau o fi vreo dubioasă.

Vreau să zic: presupun că este o ea, dar cine știe? Ar putea fi un camionagiu de patruzeci și cinci de ani pe nume Ken.

— Ai idee cine e persoana asta? o întreb pe Nai. Probabil că vreun ticălos dintr-a șasea, de la clasa de arte. Chiar și așa, e un super fan autentic și mereu ne-am dorit unul, nu?

Sunetul mecanic al respirației ei și bipurile scoase de aparate continuă, iar eu am senzația că mă prăbușesc în mine.

— Mi-e tare dor de tine, Nai, șoptesc.

Gâtul mi-e uscat, ochii mă ard, dar n-am de gând să plâng. Dacă m-ar prinde plângând din cauza ei, Nai m-ar tachina la nesfârșit.

Telefonul meu începe brusc să afișeze notificări. Twitter? N-am mai intrat de luni de zile. Și totuși, notificările apar una după alta.

> @Keris ți-a redistribuit tweetul
> @BeeCee ți-a redistribuit tweetul
> @HunNun94 ți-a redistribuit tweetul.

Ce rahat de tweet?

Mă loghez repede pe contul @mirrormirrorband și văd că am deja 29 de retweeturi și continuă să vină. Se pare că am postat poza cu tatuajul lui Nai.

> Știți cine a făcut tatuajul ăsta sau aveți unul la fel? Vă rugăm să ne ajutați să aflăm ce s-a întâmplat cu Naomi.

— Asta-i dementa de Ash, zic eu.

— Ce urât vorbești, zice Ashira din cadrul ușii.

Îmi face semn s-o urmez și ies pe coridor.

— Mi-ai spart contul de Twitter!

Vorbesc încet și-i bag telefonul sub nas.

— Nu, l-am împrumutat ca să postez poza cu tatuajul. Mi s-a părut că Twitter e platforma cea mai potrivită ca vizibilitate, mai ales că poza o să fie redistribuită, o văd mai mulți oameni, e mai probabil să avem noroc. Știam c-o să accepți, așa că m-am gândit s-o postez pur și simplu. Ora 16:00 e ideală pentru tweeturi, să știi.

— Aiurea, mi-ai spart contul de Twitter, zic din nou, iar asistenta care trece pe lângă noi îmi aruncă o privire aspră.

— E contul trupei, deci cel puțin un sfert din el e al lui Nai și, oricum, trebuie să n-ai creier să nu-ți pui două niveluri de verificare. Deci n-ai creier, dar ai învățat ceva. Cu plăcere.

— Bună, scumpo, bună, Red.

Jackie și Max ies din lift, șifonați și obosiți.

— Ceilalți n-au ajuns încă?

— Nu încă, zic. Leo are treabă acasă, dar Rose zice că o s-o aducă tatăl ei mai târziu.

— Bine, spune Jackie și mă bate pe braț înainte să intre la Nai.

— Trebuie să-ți zic ceva, îi șoptesc lui Ash, trăgând-o din calea ușii deschise. Am citit carnetul cu versuri al lui Nai azi-noapte și…

— Domnule Demir?

O voce din spatele nostru ne întrerupe, iar Ash își pune degetele pe buzele mele ca să mă oprească, luându-mă complet prin surprindere. Face semn spre tatăl ei, apoi mă ia de mână și mă trage lângă ei.

— Doamna doctor?

Max îi zâmbește doctoriței, dar ea nu-i întoarce gestul.

— Vreți să vă chemați soția, vă rog, ca să vă pot informa pe amândoi?

Jackie apare în cadrul ușii, cu lacrimi în ochi.

Max o ia de mână și o strânge puternic în timp ce doctorița vorbește, uitându-se oriunde, numai la noi nu.

— Așadar, ultima tomografie a lui Naomi arată că sângerarea de la cap s-a oprit, ceea ce e o veste bună. Însă creierul ei este încă foarte umflat. Am decis s-o mai ținem sedată douăzeci și patru de ore și să reevaluăm situația după aceea.

— Dar nu s-a înrăutățit, nu? Jackie se încruntă puternic.

— S-a îmbunătățit puțin, răspunde doctorița. E cale lungă, Jackie, nu te poți aștepta la miracole. Mai important, n-ar trebui să te aștepți la nimic.

— Dar nu e mai rău, dă din cap Jackie ca și când asta e tot ce voia s-audă.

— Nu, nu e mai rău, repetă greoi doctorița Patterson.

Jackie și Max intră în salon, iar Ash se uită la mine.

— Știi ce… nu contează, îi zic.

— Spune-mi, insistă ea, făcând un pas spre mine.

Îmi aduc aminte de degetele ei pe buzele mele și fac un pas înapoi.

— E doar o suspiciune, zic, scuturând din cap. N-am nicio dovadă.

— Despre ce dracu' e vorba?

— Cred… oftez eu. Cred că Nai se vedea cu cineva. Era într-o relație serioasă înainte să dispară. Cred că poate nu fugea de noi, ci mai degrabă fugea către cineva. Cineva pe care-l considera mai important decât oricine. Cineva despre care n-a vrut să ne zică.

— Și eu cred asta, zice Ash, luându-mă a doua oară prin surprindere.

— Pe bune?

O privesc, iar ea încuviințează.

— E singurul lucru care are sens, că cineva sau ceva a apărut în viața ei și a schimbat-o radical.

— Deci, ce facem? o întreb în timp ce ea se apropie și mai mult de mine.

De data asta, nu mai dau înapoi.

— Aflăm cine dracu' este, îmi zice.

14.

Mă plimb înainte și înapoi în picioarele goale pe plăcile de marmură albă din bucătăria lui Rose; ciorapii și pantofii sunt pe terasa care dă în grădina ei cu gărduleț. Mă bucur c-am scăpat de spital și de Ash și de zelul ei care mă zăpăcește. Pe de-o parte, îmi place să fiu pe lângă ea, are un soi de energie care mă face să simt că aș putea s-o ajut pe Nai. Pe de altă parte, nu știu. Are ceva care-mi provoacă anxietate.

Aici, acasă la Rose, e liniște, soare și pace.

Stă la doar câteva străzi de mine, dar așa e Londra.

Întâi blocuri înalte și locuințe sociale, apoi duplexuri identice, ca al meu, înșirate unul după altul, și pe urmă case ca a lui Rose – luxoase, cu alei, pivnițe și extensii de sticlă –, toate îngrămădite în aceeași zonă. Bogații și săracii trăiesc unii lângă alții, în vile de milioane, ca asta, și în apartamente de două camere ca al lui Leo, la o aruncătură de băț. Așa a fost mereu pe-aici, nici unii, nici alții nu trebuie să se ducă prea departe ca să vadă cum trăiesc ceilalți.

Am plecat de la spital imediat ce am primit mesajul de la Rose, care-mi zicea că trebuie să vorbească cu mine; a fost limpede că Ash e furioasă că o las baltă. Ea crede că lui Nai i s-a întâmplat ceva rău, că asta e singura explicație, nu poate să-și imagineze că soră-sa a vrut să-nceapă o viață nouă, că poate și-a plănuit fuga. Și cred că înțeleg de ce, dar, orice ar fi împins-o în râul ăla, nu e mai bine să știi că n-a fost răpită de un psihopat?

Nu că am ști ceva concret, pe bune!

Oftez și-mi răcoresc picioarele pe plăcile de marmură. Bucătăria lui Rose e atât de diferită de a mea, care e veche, întunecată, cu un frigider uriaș și zgomotos și o mașină de spălat la vedere. Tatăl lui Rose e bogat, iar asta e limpede. Nimic nu e la vedere – nici frigiderul, nici mașina de spălat rufe, nici cea de spălat vase. Televizorul din living e cât peretele. Simt podeaua rece sub tălpi, așa că mă fâțâi încolo și-ncoace, intru și ies pe ușile care duc spre grădină, unde Rose stă în foișor exersând ce o să zică în fața camerei. Apoi mă întorc în living și mă uit la reflexia mea din televizorul uriaș. Și din nou, de la capăt.

— Bună, scumpete!

Amanda mă vede în timp ce coboară scările cu ochelarii de soare pe cap, peste părul blond, tapat. E îmbrăcată ca un model din reviste, asortată și aranjată, cu puțin machiaj și mult fixativ. Mie chiar îmi place de ea, pare de treabă, dar n-am voie să-i spun asta lui Rose. Poate asta se-ntâmplă dacă mama

ta moare când ești mică. În ochii lui Rose n-o să existe niciodată o mamă mai bună ca a ei. În ochii mei, orice mamă pare o îmbunătățire serioasă față de versiunea de-acasă de la mine.

Privirea Amandei e atrasă imediat de picioarele mele goale și asta mă face să-mi chircesc degetele transpirate.

— Cum e Naomi?

— La fel, Amanda, zic. Mulțumesc de întrebare.

Îi zâmbesc patetic, având grijă să nu pălăvrăgesc cu ea. Rose urăște faptul că Amanda încearcă să fie prietenă cu noi toți și că ne cere să-i zicem pe nume, dar, sincer, mă bucur că nu trebuie să-i zic doamnă Carter. Ar fi prea jenant, are doar cu vreo zece ani mai mult ca mine.

— Vrei ceva de mâncare, Rose? strigă Amanda după fiica ei vitregă.

Rose nu răspunde.

— Eu o să ies. Vrei ceva?

Rose nu răspunde nici de data asta.

— OK, distracție plăcută!

Amanda nu arată niciodată că o urăște pe Rose, dar cumva știi că asta simte. E ceva ce rămâne în aer după ce iese dintr-o cameră, cu tot cu parfumul ei scump.

În clipa în care ușa masivă de la intrare se trântește, Rose strigă din grădină.

— Red, vino-ncoa'!

Afară e cald pentru sfârșitul de septembrie; Rose și-a aranjat oglinda și fardurile pe masa de afară, ca să se asigure că are cea mai bună lumină.

— Deci, zic eu. Cine-i ratatul cu care te vezi?

— Ce? Rose strâmbă din nas. Nimeni, taci din gură!

— Atunci de ce voiai să mă vezi așa urgent? Eram cu Naomi.

— Nu că Naomi ar ști, zice Rose.

— Rose, Nai e prietena ta!

— Știu asta, frate. E prietena mea până la moarte, și mă duc la ea mai târziu, nu? Doar că mi-e greu s-o văd așa. Ție nu? Nu-ți vine să urli când îi vezi fața atât de…

Nu-și găsește cuvintele și gesticulează.

— În fine, trebuie să punem un clip nou pe site înainte de concert, așa că asta e. Fă-mi buzele, bine?

— Rose, zic când o văd cum îmi întinde un creion. Nu știu să te dau cu ruj, ce dracu'!

— Nici nu trebuie să știi, fă-mi conturul buzelor, pe urmă îl umpli. Poți să faci asta, nu? E doar de colorat, ca la grădiniță.

Ideea de a fi așa de aproape de ea mă sperie. E stupid, petrecem o grămadă de timp împreună, umăr lângă umăr, așa că nu știu de ce chestia asta mă agită și mă jenează atât de tare. Dar mai știu că n-are de gând să cedeze până când nu obține ce vrea de la mine, și n-am energie să mă lupt cu ea.

— Bine.

Îmi trag un scaun și iau creionul. E o culoare neobișnuită pentru ea, un roz-pal, lucios, apropiat de nuanța naturală a buzelor ei. Mă aplec, apropiindu-mi fața de a ei, și-i desenez conturul, arcul lui Cupidon, buza de jos plină și strălucitoare care se ondulează sub presiunea vârfului roz. Și în timp ce desenez, cu ochii ațintiți la gura ei, am o strângere de inimă; e o senzație care urcă din tălpi și crește clocotind și, cu cât ajunge mai sus, cu atât mă gândesc mai mult cum ar fi s-o sărut, să-i ating buzele cu ale mele, și mă cuprinde o dorință atât de puternică, încât nu mai pot sta lângă ea nicio clipă fără să mă dau de gol.

— Gata!

Mă ridic repede și mă îndepărtez, iar creionul care-mi scapă brusc dintre degetele înțepenite zdrăngăne pe masă, apoi aterizează pe podea.

— Ce-i, îmi miroase gura sau ce?

Rose se încruntă, iar eu ridic din umeri. Își ia telefonul, introduce PIN-ul, pornește camera și o setează pe modul video.

— Ești gata?

Încă nu pot să mă uit la ea și nu vreau să se uite la mine, am nevoie ca senzația asta să se stingă, s-o pot controla.

— Facem asta? își înclină Rose capul într-o parte. De ce ești dintr-odată așa rece?

— N-am nimic, mint eu. Doar că am alte lucruri de făcut decât să fiu make-up artistul tău.

— Nu, n-ai, se încruntă Rose. Red…?

Știu tonul ăsta, de obicei marchează începutul unei conversații incomode.

— Rose, las-o baltă, te rog. Nu e întotdeauna vorba numai despre tine.

Asta ar fi în mod normal o minciună, pentru că din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trece, este vorba numai despre ea. Dar nu azi. Sau nu în clipa asta, oricum.

— Știu asta. Uite, îmi fac griji pentru tine. Nu vorbim niciodată despre tine și e clar că ai și tu o groază de greutăți. Dar nu le împărtășești niciodată. De ce?

Rose își închide oglinda de machiaj și se apropie de mine.

— Despre mine vorbim non-stop, cât sunt de neînțeleasă, de neglijată acasă…

Zâmbește, dar sub zâmbetul ei se ascunde o promisiune serioasă pe care mi-o face.

— Știu că pot să-ți povestesc orice, Red.

Îmi ridică mâna și o duce la obrazul ei; în clipa asta, aș vrea să fac combustie internă și să dispar într-un fulger de flăcări și cenușă, ar fi perfect. În schimb, rămân acolo, ca o bucată de carne și terminații nervoase.

— Știi că poți să-mi zici orice?

— Sigur că știu…

Îmi trag mâna și mă întreb dacă chiar este adevărat. Chiar pot să-i spun orice? Acestei fete, care a râs de fiecare dată când i s-a făcut o declarație de dragoste, sinceră? Nu că aș învinovăți-o că n-are încredere în nimeni, oamenii nu prea ne-au dat motive să avem încredere în ei.

— Nu-ți place de nicio fată? mă întreabă ea, iar eu oftez și-mi îndes mâinile în buzunare, împreună cu telefonul ei.

— Pentru că dacă-ți place, ar trebui să te duci să-i zici ce simți, oricine ar fi. Meriți și tu porția ta de fericire.

— *Și* eu? Și cine mai e fericit?

— Nu știu… toți ceilalți. Eu, eu sunt fericită. Și Leckraj pare foarte *cool.*

Nu-mi pot înfrâna zâmbetul.

— Asta pentru că dragostea vieții lui e chitara, zic eu. Rose, facem odată rahatul ăla de clip? Chiar dacă nu-ți vine să crezi, mai am și alte lucruri de făcut cu viața mea decât să stau pe lângă tine.

— OK, OK! Tot ce vreau să zic e că ești o partidă bună și mai sunt și alte tipe care cred asta. Știu că Milly Harker dintr-a zecea îți face mereu ochi dulci și…

— Rose, încetează, spun cu mai multă asprime decât îmi propusesem. Uite care-i faza: nu vreau o iubită, OK? Nu mă interesează chestia asta încă, mă interesează trupa și Leo și… t… tu… mă împiedic eu de ultimul cuvânt. Poate că tu poți să-ți faci de cap cu un necunoscut în timp ce Naomi e în comă, dar eu nu sunt așa.

Rose mă privește un moment, apoi ridică din umeri și se întoarce la masă, aranjându-și fardurile.

— Deci ce zici tu e că sunt o vacă egocentrică fără suflet, spune ea, și știu că am rănit-o, iar asta mă doare.

— Nu, zic doar că n-am chef de asta acum, nu mă gândesc la așa ceva.

— Nu cred că mai există cineva de șaișpe ani în lumea asta care să nu se gândească la așa ceva, zice ea. În fine, hai să facem clipul. Sunt gata de *close-up.*

Telefonul lui Rose începe să-mi vibreze în mâini înainte să apuc să apăs *Play.* E un mesaj de la un număr pe care nu l-a salvat. Citesc începutul lui înainte să mă dezmeticesc.

Mă gândesc non-stop la ce-am făcut azi, când putem s-o facem din nou?

— Hei!

Rose îmi smulge telefonul din mâini.

— Rose, cine e? o întreb. Cu cine te vezi? E Maz?

— Doamne, Red, calmează-te! Am ieșit cu tipul ăsta de la St. Pauls, ne-am prostit un pic, știi cum e, nimic serios. Evident că s-a îndrăgostit de mine.

Ezitarea din răspunsul ei e minusculă, dar există. Rose mă minte în legătură cu un tip? De ce-ar face asta? De ce-ar minți pe cineva față de care nu are secrete? În timp ce răspunde la SMS, zâmbește discret și se înroșește. Îi place de tipul ăsta.

Simt că mă cuprinde furia, așa că mă duc să-mi pun ciorapii și converșii, înjurând șireturile.

— Ce faci?

— Plec, ți-am zis, trebuie să mă întorc la Gracie.

— Red, te rog! spune ea și mă privește insistent. Durează doar trei minute, te rog. Îmi pare rău, OK? Nu știu ce anume te-a deranjat. E doar un tip pe care l-am cunoscut în tabăra de teatru la care m-a pus taică-meu să merg. E clar că e mort după mine, dar mie mi-a trecut deja. Te rog, n-ai de ce să te superi! N-am ce face dacă sunt așa o divă.

Glumește, dar eu nu râd. Dacă ar fi un tip oarecare din tabăra de teatru, nu mi-ar păsa. Dacă ar fi „un tip oarecare", ne-ar citi mesajele de la el cu voce tare și ne-ar arăta *feed*-ul lui de pe Snapchat ca să râdem cu toții.

— Nu m-am supărat, îi spun. Îmi fac griji.

— Griji? îngaimă ea. Ce dracu', Red? Doar nu ești taică-meu. Acum putem să filmăm, te rog?

— Fie, zic și-i iau din nou telefonul. Ai cinci minute, descurcă-te!

O privesc pe Rose cum se concentrează la camera de pe telefon, vorbind ca și când ar sta la bârfă cu cea mai bună prietenă, doar că, bineînțeles, nu are așa ceva. O văd râzând, cu ochii strălucind, cu buzele întredeschise în timp ce-și prezintă tutorialul de machiaj făcut la mișto; e amuzantă și isteață și pare să aibă un viitor strălucit. Mi-aduc aminte cum a intrat în școală azi-dimineață, ca o regină. Cum părea să cucerească lumea cu fiecare pas. Și-mi spun că, deși pare că nimic și nimeni pe lumea asta n-ar putea s-o rănească, e de fapt cea mai speriată și mai singură ființă pe care o cunosc.

Și că, știind tot ce știu, dacă aș permite cuiva s-o rănească, nu mi-aș ierta-o.

23 iunie

Rose
Uneori nu pot să mi le scot din minte, înțelegi ce zic?

Red
Ce e? E târziu, ești OK?

Rose
Frânturi, apar când m-aștept mai puțin. De nicăieri așa, zici că am un coșmar, dar nu am, pentru că chiar s-a întâmplat.

Red
E totul în regulă. Sunt aici. Vrei un clip cu pisici?

Click aici să vizualizezi

Rose
Tu mă-nțelegi

Red
Cineva trebuie s-o facă. Vrei să vin la tine?

Rose
Nu, o să-mi treacă imediat. Doar să rămâi aici, OK? Nu te duce la culcare și nu da *log off,* mai trimite-mi filmulețe

Red
Câine prins în canapea

Click aici să vizualizezi

Red
Vidre care se țin de mână

Click aici să vizualizezi

Red
Mai multe

Rose
Mai multe. Te iubesc

Red
Știu

15.

Ajung acasă și o găsesc pe Gracie în livingul din față, uitându-se la *The One Show.*

— Red!

Îmi sare în brațe și-i simt mirosul de ketchup și școală.

— Tobe?

— Sigur, zic și, ca să nu o scap din brațe, o sprijin pe șoldul meu. Unde e mama?

— În baie, îmi spune Gracie în timp ce o car la etaj. A venit și tati acasă! A adus pizza!

— Daaa? rânjesc eu pe post de răspuns. Unde e?

— Nu știu. Cred că a ieșit din nou.

Nu pare s-o deranjeze asta, atâta vreme cât a adus pizza. E ciudat cum copiii mici își iubesc părinții oricât de naspa ar fi, pentru că nu au termen de comparație. Și, într-o zi, într-o zi treaba asta se schimbă. Și asta mă întristează. Nu vreau să vină ziua în care Gracie să nu mai fie încântată de cele douăzeci de minute cu tata și o pizza.

— Du-te la mine în cameră și pregătește-te, bine?

Mă opresc în fața ușii de la baie.

— Gracie o să bată la tobe cu mine și pe urmă o duc la culcare, strig eu prin ușă.

Nu primesc niciun răspuns, dar aud apa curgând, apoi cum se răsucește robinetul. Ridic din umeri și mă iau după pe Gracie. Există un singur fel în care pot să exersez acasă – să-mi conectez căștile la combină și să fixez amortizoarele pe tobe. O așez pe Gracie pe scaun și pun cablurile, pe urmă aleg un rock supărat, preferatul ei. Apăs *play* și ea începe să lovească în tobele mele cu toată forța. O privesc o vreme – are ochii închiși și un rânjet tont pe față. Chiar trebuie să petrec mai mult timp cu ea, să mă asigur că e OK; vreau să zic, ea pare în regulă, dar cum și-ar da seama dacă n-ar fi? Cum mi-aș da eu seama?

Izbește și plesnește, iar eu mi-amintesc brusc de momentul de mai devreme cu Rose și mă săgetează un fior brusc de dorință, urmat de vinovăție. Pentru că știu toate lucrurile prin care a trecut. Tot ce-a păstrat secret și cât de mult contează prietenia mea pentru ea, și totuși o doresc. Atât de tare, că uneori mă doare sufletul.

— Unde e Gracie? strigă maică-mea de pe partea cealaltă a ușii.

— Aici, zic. Am zis c-o duc eu la culcare.

— Haide!

Maică-mea îi smulge căștile de pe urechi și o târăște spre dormitorul ei, plângându-se.

— Vreau să mă joc cu Red, se smiorcăie Gracie.

— Am zis c-o duc eu la culcare! repet, dar mama nu-mi răspunde.

Uneori pare că nu mă vede sau așa ar părea dacă n-ar face un efort uriaș să nu se uite deloc la mine. Mă aleg cu ce-i mai rău din ambele lumi: maică-mea mă ignoră și în același timp își concentrează furia asupra mea, ca pe o rază laser.

— În regulă, zic și trântesc ușa suficient de tare cât s-o enervez.

Mă așez pe pat și-mi verific telefonul.

Nu e nimeni online.

Mă simt o persoană neliniștită și inutilă, stupidă și încremenită pe dinăuntru, în propria-mi piele. Cam ca pictura pe care-am văzut-o într-o vizită cu școala la o galerie de artă – silueta unui tip slab și palid, un tânăr cu păr roșu-aprins, întins pe pat, poate chiar mort. Cam așa mă simt. Ca un poet sau un artist menit să fie mereu nefericit în dragoste. Sentimentele care m-au cuprins mai devreme când eram cu Rose m-au dat peste cap. M-au speriat și m-au tulburat. Dar trebuie să-mi revin, din două motive foarte importante.

Pur și simplu, nu sunt genul lui Rose, iar treaba asta e fără ieșire.

Și chiar dacă aș fi fost, o cunosc bine. O cunosc așa cum n-o mai cunoaște nimeni, într-un fel care e mai important decât orice altceva. Pare o nebunie, dar așa stau lucrurile, pentru că eu știu adevărul despre Rose.

În afară de ea și de cei care au făcut-o, sunt singurul care știe că, atunci când avea paisprezece ani, i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Ceva care a schimbat-o definitiv.

Cu opt luni în urmă…

Brusc, rămăsese nemișcată. Ca și când luminile din ochii ei s-ar fi stins, iar ea s-ar fi pierdut în alt timp și spațiu. Până atunci ne distraserăm, vorbiserăm și ne uitaserăm la niște filme idioate la ea în dormitor. Prietenia noastră era la început, ne analizam reciproc, încercând să ne prindem care-i treaba și ce însemnăm – ea pentru mine, eu pentru ea.

Nici măcar nu-mi aduc aminte la ce film ne uitam. Era un rahat tipic cu liceeni în care tipa tocilară se transformă în prințesă, la timp pentru primul sărut.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o și, pentru că nu mi-a răspuns, i-am atins încheietura mâinii cu vârful degetelor. Alo, Pământul către Rose?

Rose a clipit și a scuturat din cap, iar lacrimile care i se rostogoleau pe obraji m-au șocat.

— Rahat, ce naiba s-a-ntâmplat?

Nu știam ce să fac: să mă apropii de ea, s-o iau în brațe, sau să-mi iau tălpășița? Dar mi-am promis că n-o să fiu niciodată genul de persoană care se face că nu vede suferința celuilalt, că n-o să mă prefac niciodată că totul e în regulă când nu e. Așa că mi-am impus să rămân.

— Rose, vorbește cu mine, poți să-mi spui orice.

M-a privit mult, mult timp, atât de mult încât îmi venea să mă uit în altă parte, dar n-am făcut-o. Am așteptat.

— Dacă-ți zic ceva, ceva ce n-am mai zis nimănui, juri, *juri* să ții secret?

— Da, am răspuns imediat, un răspuns sincer.

Era foarte ușor să-i jur credință indiferent ce-ar fi urmat să-mi zică, nu conta atâta vreme cât îi arătam că prietenia noastră e adevărată.

— Fata aia cu rochia ei de bal și ochi strălucitori, primul sărut…

A făcut semn spre televizor, scena pe care picase pauza arăta o actriță cu privire romantică și visătoare.

— Chestia asta nu e reală, a continuat. Crești înconjurată de prințese, de lucruri roz, finaluri fericite și povești de dragoste, dar nimic din toate astea nu e adevărat. Lumea e brutală, rece. Asta ar trebui să le-nvețe pe tinere, nu rahatul ăsta.

— Da, știu, am spus, simțind un fior de neliniște pe șira spinării.

Nu era vorba despre o ceartă cu taică-său, urma să-mi zică altceva, știam asta.

— Când aveam paișpe ani, am ieșit cu Martin Heaver. Îmi plăcea de el, era unul dintre băieții ăia pe care-i știe toată lumea. Sexy, popular. Era îngâmfat, iar fetele păreau moarte după el, deși era, evident, un dobitoc clasa-ntâi.

Rose vorbea cu ochii lipiți de ecranul televizorului, de imaginea fetei cu buzele întredeschise care aștepta sărutul perfect.

— Am ieșit la câteva întâlniri și a fost drăguț. Film, plimbări romantice, m-a scos la pizza. Era dulce și amuzant și mă simțeam… foarte fericită. Mai fericită decât fusesem vreodată, cred, ceea ce face lucrurile și mai nașpa. Credeam că suntem îndrăgostiți, totul părea special. Strălucitor și auriu, scânteietor. A fost primul băiat pe care l-am sărutat. Era perfect, cel puțin așa mi se părea. Ce dobitoc! Acum nu pot să-mi amintesc de toate astea fără să mi se facă greață.

— Rose…

Am înaintat în genunchi, băgându-mă între ea și ecran, făcând-o să se uite la mine.

— Spune-mi!

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei o clipă, apoi Rose s-a uitat din nou în altă parte. Atunci mi-am dat seama că nu voia s-o privesc, nu voia s-o văd deloc în clipa aia. Așa că am închis televizorul și m-am dus la fereastră, uitându-mă la strada liniștită și nemișcată de dedesubt.

— Ieșeam cam de două săptămâni, a vorbit ea din nou cu o voce monotonă, plină de umbre. Îmi tot zicea cât de mult ține la mine, cât de serios e. Cum voia să-mi arate cât îi păsa. Credeam că vrea să-mi facă un cadou sau ceva de genul ăsta. Doamne!

În casa de vizavi s-a aprins o lumină în living și doi copii au început să se fugărească în jurul măsuței de cafea. O vedeam și pe ea în spatele meu, reflectată în ferestre ca o fantomă transparentă. Ca și când n-ar fi fost de fapt acolo, iar în acea clipă nici nu era. Era într-un loc mult mai cumplit.

— M-a dus la o petrecere dată de un tip mai mare care se întorsese de la facultate; aveau băutură și iarbă. Am băut un pic, am fumat un pic, era prima dată, dar voiam să-l impresionez. Și credeam c-o să aibă grijă de mine. Ne-am furișat într-un dormitor, am început să ne sărutăm, iar el a vrut să facem sex. Dar i-am zis că nu, nu eram pregătită. Așa zice lumea, nu ceda la presiunea de a face sex, așa zice, nu? Nu, Red?

— Da, răspund.

Știam deja ce avea să urmeze, știam ce urma să-mi spună, dar trebuia s-o las pe ea să rostească cuvintele cu voce tare, pentru că mă alesese pe mine să le ascult.

— I-am zis că voiam să fie el primul.

Mă privea acum, îi simțeam ochii fixați în ceafa mea, așa că m-am desprins de imaginea familiei fericite de vizavi și m-am întors spre ea. Mi-a înfruntat privirea.

— Dar nu atunci, așa i-am zis. Nu în dormitorul unui străin, pe un maldăr de haine, când putea intra oricine peste noi. Îmi imaginasem ceva cu petale de trandafir și lumânări parfumate. Ne-am întors la petrecere, am mai băut ceva, am mai fumat ceva, pe urmă el a luat o pastilă și mi-a dat și mie una. „Asta o să te ducă în al nouălea cer", mi-a zis.

Rose a ezitat, iar privirea i-a coborât o clipă; am traversat camera către ea, deși nu voiam asta. Voiam să rămân unde eram, de frică să nu se simtă presată, dar am văzut-o stând acolo și mi s-a părut brusc atât de mică… la fel ca un copil. Așa cum toți suntem doar niște copii atunci când nu ne vede nimeni. Și mi-am dat seama că are nevoie de cineva s-o țină de mână.

— Am avut încredere în el, a șoptit ea strângându-și pumnul în mâna mea, atât de tare, încât articulațiile degetelor ieșeau în relief, albe și țepene. După asta nu-mi mai aduc aminte mare lucru, doar niște frânturi. Fețe lângă fața mea, lumini care se sting. Durere. Râsete.

— Of, Rose, nici nu știu ce să-ți zic…

Dacă m-a auzit, n-a dat niciun semn, a continuat să vorbească.

— M-am trezit și mi-era frig. Și mă durea totul, a spus. Mi-era frig pentru că eram dezbrăcată, și-aveam dureri pentru că… pentru că fusesem violată. Nu știu de cine sau de câți. Nu știu cine fusese acolo, cine se uitase sau dacă făcuseră poze. Și n-am știut ce să fac, așa că m-am ridicat, mi-am căutat hainele și m-am îmbrăcat. M-am dus acasă. Tata fusese plecat toată noaptea; nici nu observase că lipsisem. Am făcut baie. Mi-am spus, OK, s-a întâmplat, acum trebuie doar să trec peste asta, să depășesc momentul. Credeam că pot s-o fac. Nici măcar nu-mi aduceam aminte bine ce s-a întâmplat. Credeam că o să fiu OK, că o să fie ca atunci când te desparți de cineva sau când faci ceva jenant sau ridicol. Chiar credeam că o să fie ceva de genul ăsta.

— N-ai spus nimănui? am întrebat-o, iar ea a scuturat din cap.

— N-aveam cui să spun, așa mi se părea. Asta s-a întâmplat cu mult înainte de trupă, înainte să vă am pe tine, Leo și Nai și pur și simplu n-aveam cu cine să vorbesc. Nu cu taică-meu. Sigur, nici cu vaca de Amanda. Mama nu mai era. Apoi totul s-a schimbat, mă speriam din orice. Oamenii arătau diferit, păreau mai răi, mai gălăgioși. Orice zgomot mă făcea să tresar, de la sunetele de pe coridor la un ceainic care dădea în clocot. Brusc, mi-era frică tot timpul, mă așteptam să mi se-ntâmple ceva îngrozitor la fiecare pas. Pe Martin l-am văzut la școală, a trecut pe lângă mine ca și când nu ne cunoșteam. Îl mai vedeam în

pauze, stătea cu tovarășii lui, iar uneori se uitau toți spre mine… și mi-a intrat în cap că vorbeau despre mine și mi-am dat seama… mi-am dat seama că nici măcar nu știam care dintre ei…

Rose a tăcut, iar corpul ei a început să tremure convulsiv. S-a aplecat cu capul între genunchi. I-am pus mâna pe spate și-am așteptat până când a putut să respire din nou, să vorbească din nou.

— N-am zis nimic nimănui, n-aș fi suportat. M-am gândit că dacă ascund totul, o să fie ca și cum nu s-a întâmplat nimic. La sfârșitul acelui an, Martin și prietenii lui au plecat. Și, cu fiecare zi care trecea, mai adăugam un strat de armură pe mine, știi? Strat după strat, până când m-am simțit din nou în siguranță. Asta am decis să fac, am decis să fiu persoana care sunt acum. Dar chestia e că… uneori mi-e foarte frică. Totul merge bine, chiar super, cum a fost în seara asta cu tine, dar pe urmă mă cuprinde din senin o senzație de… groază. Și-mi vine să urlu și să fug și să mă ascund, doar că n-am de ce să mă ascund și nici unde. Pentru că cel mai nasol și înspăimântător lucru e în capul meu. Și nu vreau decât să dispară. De ce nu dispare, Red?

— Nu știu, am spus. Nu știu.

Am rămas acolo, în camera ei, fără să vorbim, aproape fără să ne mișcăm, până când luminile din casa de vizavi s-au stins din nou, iar tatăl lui Rose a bătut la ușă și a spus:

— E timpul să mergi acasă, Red!

— Pot să rămân, m-am oferit imediat. Dorm pe jos.

— Nu, du-te.

Rose mi-a dat în sfârșit drumul la mână.

— Mă bucur că ți-am spus ție, Red. De când a murit mama și până acum, n-am mai avut parte de nicio prietenie adevărată.

•

După acea noapte, n-am mai pus la îndoială nimic din ce făcea sau spunea Rose. Pentru că de-atunci văd un sens în tot ce face și spune, un sens pe care poate ceilalți nu-l văd. Oamenii cred că e sigură pe ea, că e plină de ea, că aleargă după atenție și că vrea să fie mereu în lumina reflectoarelor, să fie privită și ascultată.

Dar adevărul e că Rose vrea să fie în luminile rampei pentru că îi e frică de întuneric.

Vrea să fie privită pentru că îi e frică să fie singură.

Vrea ca toți ceilalți s-o placă pentru că, uneori, se urăște rău de tot.

Și de-asta nu mă pot îndrăgosti nicicând de Rose.

Și de-asta mă îngrijorează expresia de pe fața ei când m-a mințit în legătură cu SMS-ul de azi. Rose n-ar suporta să mai fie rănită o dată.

<Ashira, Red

Ashira
O să te caut azi

Red
OK. De ce?

Ashira
Îți zic când ne vedem

Red
Totul e-n regulă?

Ashira
O să fie cam pe la prânz. Să stai la vedere.

Red
Nu poți să preiei controlul vreunui satelit și
să mă localizezi din spațiu?

Ashira
Ah, nu mă gândisem la asta. Bună idee

Red
Glumești, nu?

Red
Nu?

16.

Leo e furios. E pe partea cealaltă a terenului de joc, sprijinit de un perete, îl văd cum stă cu brațele încrucișate și fața încordată ca un pumn strâns. Și e singur, lucru neobișnuit pentru el, care e de obicei înconjurat de oameni în timpul pauzelor și la prânz; ceilalți pur și simplu vor să fie în preajma lui pentru că asta îi face cumva să pară importanți. Dacă a reușit să scape de ei înseamnă că a zis sau a făcut ceva ce i-a speriat, ca pe vremuri, când toți îi știau de frică.

Ar fi trebuit să începem repetițiile acum cinci minute, concertul dedicat lui Naomi are loc peste doar câteva zile, dar în sală am apărut doar eu și Leckraj, iar domnul Smith a venit imediat după noi, cu o cutie de gogoși și un bax de cola.

— Unde-s ceilalți? m-a întrebat el. M-am gândit să vă las gustările astea, ca să aveți energie. Mai e foarte puțin până la concert.

— Nu știu…

M-am uitat spre Leckraj, care a dat din umeri.

— Mă duc să-i caut, am zis eu. O să le spun că-i așteptați.

— Nu, nu.

Domnul Smith părea exasperat.

— Am o întâlnire la prânz, nu pot să-i aștept, dar, Red, spune-mi că te ocupi tu. Am investit mult în organizarea concertului pentru voi. Vă las să vă ocupați de partea cu muzica, pentru că am încredere în voi. N-o să mă dezamăgiți, nu?

— Nu, domn profesor. Sigur că nu.

Mi-a pus cutia cu gogoși în brațe.

— Ați face bine să nu, a spus el. Mă bazez pe voi.

•

— Ce dracului se întâmplă cu toți? am spus eu în clipa în care a ieșit din sală. Nu-și dă nimeni seama că de fiecare dată când ne împrăștiem, lucrurile o iau razna?

— Sunt aici, a spus Leckraj cu mâna sus, ca la clasă.

— Da, am zis eu. Bine, rămâi aici, mă duc să văd dacă dau de ceilalți.

— Red! m-a strigat el când am ajuns la ușă.

— Ce e?

— Pot să iau o gogoașă?

•

— Hei, ce se-ntâmplă? îl întreb pe Leo în timp ce mă apropii.

Mă vede și lasă capul în jos, ca un copil care a fost prins cu mâța-n sac.

— Leo, avem cel mult treizeci de minute la prânz să repetăm și aproape că au trecut deja, concertul se apropie, Smith a intrat în panică, iar Leckraj nu e pregătit! Ce-ai pățit?

— Nimic, ridică el din umeri și ceva din modul în care scuipă cuvântul ăsta mi-amintește că, acum un secol, Leo era tipul înspăimântător din anul meu cu care nici nu visam să vorbesc, darămite s-o fac așa cu tupeu, ca acum.

— Nu mă lua așa, îi zic. Leo, sunt eu, Red. Suntem tovarăși. Spune-mi ce dracu' se întâmplă. De ce n-ai venit aseară la spital?

— Am venit, dar prea târziu. Nu m-au lăsat să intru. Așa că am stat afară un pic. Tot era mai bine decât să mă-ntorc acasă.

— Stai așa, cum adică?

Nu e furios, e trist. Leo se ascunde de anturajul lui pentru că e trist.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Aaron s-a-ntors acasă aseară, mai devreme decât ne așteptam. Ploua ca dracu'. Maică-mea s-a supărat, el s-a înfuriat.

Leo povestește având maxilarele încleștate.

— A fost nasol, dar, cum îți ziceam, când am ajuns la spital, n-am putut să intru. Nu voiam să merg acasă. Fir-ar să fie!

— Înțeleg.

Caut ceva de spus, încerc să mă identific cu el, dar nu găsesc nimic pentru că povestea asta cu fratele mai mare care iese din închisoare este punctul în care experiența mea de viață și cea a lui Leo se despart. Avem amândoi șaișpe ani, ne place aceeași muzică, ne plac aceleași filme, putem să trăncănim despre aproape orice cât e ziua de lungă, să tăcem în același timp când trece pe lângă noi o fată care ne place, dar eu n-am trecut niciodată prin ce a trecut el cu Aaron.

— Și…

— Și maică-mea s-a crizat, cum mă așteptam. S-a luat de el, i-a zis că atâta vreme cât trăiește sub acoperișul ei trebuie să respecte regulile ei și alte rahaturi de-astea, spune Leo clătinând din cap. Am încercat să-i zic să-l lase în pace, dar ea nu voia ca el să se-ntoarcă și mă bage iar în rahat.

Și-a plecat capul, frecându-și fața cu mâinile.

— Aaron a văzut negru în fața ochilor. A spart tot. I-a distrus lucrurile de prin casă, i-a zis că ar face bine să nu-i răspundă obraznic dacă nu vrea să…

— Băga-mi-aș zic eu.

Povestea asta face ca repetițiile să pară într-adevăr un detaliu neimportant.

— Maică-mea s-a luat de el din secunda în care a intrat pe ușă, a adăugat Leo.

— Deci e vina maică-tii? zic, gândindu-mă la mama lui și la felul în care se preface că e severă, dar e toată numai un zâmbet când îl vede cântând, sau cum îi face ceaiul preferat atunci când știe că e trist.

— Nu! zice Leo și îi fulgeră ochii. Zic că trebuie să-și dea și ea seama că o să se schimbe treaba acum, că s-a întors el. Trebuie să-i intre asta în cap, altfel o să fie nasol pentru toți.

— Cred că încearcă să te protejeze…

— Știu ce încearcă!

Leo se desprinde de zid și se îndepărtează.

— Dar n-ar trebui să se bage, pot să-mi port singur de grijă. Uite, îmi pare rău, Red, nu prea am chef de repetiții azi.

— Leo, stai așa! îl prind eu de braț.

El se smucește și din buzunar îi cade un telefon care se rostogolește pe asfalt, dar nu observă și se grăbește înapoi spre școală.

— Ce dracu'?

Îl ridic, e un rahat de Nokia mic. Ecranul e crăpat, dar încă funcționează. Îl știu pe Leo, își adoră iPhone-ul și toate gadgeturile, deci ce face el cu porcăria asta cu care poți doar să vorbești? Oamenii folosesc telefoane din astea numai dacă și le-au distrus pe cele bune și n-au bani să le înlocuiască sau dacă pun la cale ceva dubios.

La TV le numesc telefoane de unică folosință. Cu așa ceva poți să faci o afacere dubioasă sau să ai o aventură fără să te descopere cineva. Singura explicație care-mi vine în minte este că are legătură cu Aaron, dar Aaron abia a ieșit, iar telefonul ăsta arată super uzat. Îl deschid și mă uit prin meniu: zero mesaje, zero apeluri. Mă duc la lista de contacte, sunt doar zece numere, asta e tot, dar unul îmi atrage atenția pentru că se termină cu 887.

Îmi scot telefonul, caut un număr și le compar. E același.

De ce are salvat Leo numărul lui Naomi într-un telefon de unică folosință?

•

Ies din clasă înaintea tuturor, sărind din bancă la primul sunet metalic al soneriei, și mă postez în dreptul porții pe care știu că iese mereu.

Preț de o clipă, e liniște și pace.

Apoi clădirea explodează într-un furnicar de mișcare și viață disperată să evadeze. Copiii se revarsă pe lângă mine țipând, vorbind, cântând, bătându-se. Pe unii îi știu, pe alții nu, și niciunul dintre ei nu e Rose.

Ashira trece pe lângă mine cu căștile în urechi și o expresie neutră. În ultima clipă, mă țintuiește cu privirea și-mi face semn din cap în direcția unei magazii vechi în care-și ține sculele grădinarul școlii.

— Deci care-i faza? o întreb în timp ce-și scoate căștile.

— Nimic de pe Twitter, zice ea. 238 de retweeturi și *nada.* N-a mai văzut nimeni tatuajul ăsta.

— Nasol. Și, ce facem acum?

— Păi tu ai tatuaje, nu?

— De unde dracu'…

Îmi amintesc că le-am pozat imediat ce mi le-am făcut. Ash a intrat și în *cloud*-ul meu.

— După ce a dispărut, trebuia să văd cu ochii mei dacă voi știți ceva sau nu.

Vorbește cu atâta ușurință, de parcă îmi spune că s-a uitat la pozele mele de pe Instagram.

— E foarte aiurea, Ash. Știi asta, nu? Doar pentru că poți să faci asta, nu-nseamnă că trebuie s-o faci. Poți să rănești oameni, oameni adevărați. Poți să dai de necaz. Pricepi asta, nu?

Ash clipește și-mi dau seama că pur și simplu nu pricepe. Sau chiar nu-i pasă.

— Îmi plac tatuajele tale, zice ea, întrerupând contactul vizual. Arată bine pe tine.

— Am… păi… mersi.

Fata asta mă prinde mereu pe picior greșit.

— În fine, Twitter e prea haotic, trebuie să ne concentrăm energia pe experți. Și așa mi-a venit ideea – poți să te duci la salonul în care te-ai tatuat tu, e un început. Poate că cei de-acolo recunosc stilul sau ne dau vreun indiciu. Ce zici?

Zâmbește și e un zâmbet aproape dulce, plin de speranță, dar în același timp pare un rânjet fix și dezechilibrat de robot.

— Fie, zic. Cum crezi, oricum probabil că știi deja și adresa, așa că…

— Dar am nevoie să vii cu mine, zice Ash.

— De ce?

— Pentru că nu-mi plac oamenii.

— Nu mai spune, zic eu.

— Tu ești în regulă, zice ea și dă din umeri.

— Și tu la fel, dau și eu din umeri. Ash… încep eu, dar ezit. Te-ai mai gândit vreun pic la varianta că a fugit pur și simplu cu un băiat?

— Da, zice Ash.

— Și?

— Și dac-ar fi fost atât de îndrăgostită de cineva – care se presupune c-o iubea la fel de mult –, încât să scrie cântece despre el, unde e el acum? Ea e în comă, unde naiba e Romeo? Dacă era un băiat obișnuit, un tip drăguț care-o

iubea, ar fi adus-o acasă. Dar n-a făcut-o. Indiferent cine-a fost, a ținut-o departe de familia ei. Și acum? Unde e el acum?

Îmi vine în minte numărul lui Naomi din telefonul lui Leo. Există vreo șansă să fi fost el iubirea ei secretă? Nu pare deloc plauzibil. Dar nimic nu mai pare imposibil acum. Țin telefonul ascuns în buzunar și nu-i zic nimic lui Ash. Trebuie să-l întreb eu despre asta.

— Ai dreptate, zic.

— Deci vii cu mine la salon, putem să mergem acum?

— Am putea, chestia e că…

Mă uit peste umărul ei, căutând în mulțimea de copii.

— Credeam că ești cu mine în treaba asta, spune ea insistentă, stând un pic prea aproape de mine. Am nevoie de tine.

Mă cam sperie felul în care mă privește, de parcă cu aș putea rezolva dilema asta pentru ea, dar sunt ultima persoană care poate. Totuși, vreau să încerc.

— Chiulim mâine după pauza mare și mergem, bine?

Ash încuviințează fără tragere de inimă.

— Vii la spital azi?

— Cred că mai târziu. Am o treabă…

Ash nu se mai obosește să mă asculte până la capăt și ia viteză, cu căștile în urechi, înainte să apuc eu să termin de vorbit.

Ce nu pot să-i spun este că stau aici în picioare ca o plăcintă, așteptând-o pe Rose pentru că n-am văzut-o deloc toată ziua. Și mi-e dor de ea.

•

Rose aproape că trece pe lângă mine, ascunsă în mulțime, când o zăresc.

— Hei, aiurito! o strig și se oprește cu umerii căzuți.

Încerca să se furișeze?

— A, hei, zice Rose și-mi face cu mâna, fără tragere de inimă.

— Mergi spre casă?

Nu o întreb așa ceva de obicei, de obicei pur și simplu mergem spre casă.

— Mda…

— Unde-ai fost la prânz? Avem concert peste câteva zile și, dintr-odată, jumate din trupă a dispărut. E important. Facem asta pentru Nai, iar domnul Smith a investit mult în treaba asta. Nu vreau să-l dezamăgim.

— Știu, zice Rose și se oprește o clipă. Știu că e pentru Nai. Nu înseamnă că nu-mi pasă, Red.

— Scuze.

Brusc, oboseala pune stăpânire pe mine, nu mai am pic de energie.

— Vreau doar să iasă bine. Pentru noi toți, adaug eu.

— Știu, îmi pare rău.

Rose nu arată de parcă i-ar părea rău, și nici vocea ei nu sugerează asta, ci pare că vrea să fie singură, ceea ce e atât de neobișnuit pentru ea, încât mă sperie.

— Dar eu chiar știu ce am de făcut, n-am nevoie de atâtea repetiții ca voi. Tu și cu Leo trebuie să-l aduceți pe cum-îl-cheamă la zi.

— Leckraj, zic și mi se pare că puștiul merită măcar să i se spună pe nume.

— Da, pe el, zice Rose și se foiește, ca și când ar trebui să ajungă undeva.

— Deci unde-ai fost?

— Pe-aici, zice ea.

S-a făcut cald, iar haina ei de blană e atârnată pe umăr și ochelarii de soare stau pe vârful nasului. Simt un fior de furie și mă străduiesc să-l ignor. Calmează-te, n-o speria.

— Cu tipul ăla care ți-a scris mesaj? Cu Maz?

— Doamne, Red, las-o baltă! Nu trebuie să-ți dau socoteală pentru programul meu zilnic. Uneori cam exagerezi.

Vorbele ei mă surprind atât de tare, încât mă întristează instantaneu. Nu mi-a mai vorbit niciodată așa până acum și mă doare, mă doare sincer. Ale naibii lacrimi îmi împung ochii, dar nu vreau să le vadă, așa că nu răspund, doar încetinesc pasul, în timp ce ea merge mai departe lăsându-mă în urmă. Clipesc până-mi trece; rămân acolo, ca un copil nefericit. Colegii din jur se prefac că n-au observat, plecându-și privirea și dându-și ghionturi când trec pe lângă mine. Mă opresc chiar înainte de pod, mă holbez la apa întunecată și-mi amintesc visul.

— Rahat, scuze!

Rose s-a întors. Zâmbește și râde și are pe față expresia aia care spune: mă-prostesc-ca-de-obicei.

— E OK, zic eu ezitând, fiindcă dintr-odată Rose mă intimidează.

— Păi, atunci hai.

Face câțiva pași și se uită înapoi la mine. Nu știu de ce nu mă mișc, nu merg, n-o urmez așa cum fac de obicei, apoi cuvintele pur și simplu țâșnesc din gura mea.

— Ce-ai vrut să spui? o întreb, deși nu vreau.

— Ce vrei să spui, ce-am vrut să spun?

Rose oftează, știe ce vreau să spun.

— Că uneori cam exagerez.

Dă capul pe spate și ridică din umeri exasperată.

— N-am vrut să zic nimic. Doar… Vreau să am parte de intimitate, OK? Să nu vă povestesc totul ție și lui Leo.

— Bine, zic. Dar…

— Ce?

Rose face un pas spre mine.

— Dar zi-mi ceva despre tipul ăsta, nu totul. Doar ceva.

— De ce, ai un fetiș? spune Rose.

Pornește din nou, iar eu încerc din toate puterile să rămân pe loc și s-o las să plece, să dispară printre mașini și autobuze, dar nu pot. Ajung chiar să alerg un pic ca să țin pasul cu ea.

Uneori mă urăsc.

— Pentru că nu vreau să te bagi în ceva ce nu poți să duci, zic. Una e să te îmbeți în parc și alta e să te ia poliția. Sau să dispari din școală cu cine știe cine dracu'.

— Ah, Red, asta înseamnă să fii adolescent, oftează Rose.

— Și totuși nu înseamnă asta, știi? zic eu. Cine-a mai fost la zdup săptămâna asta? Cine-a mai fumat iarbă în magazia de rechizite sau pe unde-ai mai fumat tu? Uite, știu că ai trecut prin niște chestii foarte nasoale și…

Îmi aruncă o privire tăioasă care-mi închide gura.

— Oh, biata de mine, așa o fată distrusă, nu mai fac față vieții și deraiez, ce bine-ar fi dac-ar veni un prinț pe cal alb să mă salveze! Asta-ți zici?

Scutură din cap.

— Doar că nu ești un prinț pe cal alb, Red, ești doar un purice ratat care trăiește la umbra mea și a lui Leo. Crezi că mă cunoști, dar n-ai nici cea mai vagă idee. Nu mă cunoști deloc și, sincer, m-am cam săturat de atitudinea asta a ta. Cum îndrăznești să-mi spui cum să-mi trăiesc viața, când tu n-ai nici cea mai vagă idee cum să ți-o trăiești pe-a ta?

Am senzația că mă uit la un străin, nu recunosc nimic din expresia ei. Și mai e ceva, ceva nou ce n-am mai văzut niciodată la ea, nici măcar în prima zi când am fost puși la grămadă să ne facem trupă.

Dispreț.

Pentru prima oară, Rose mă privește cu dispreț. Ce s-a întâmplat cu ea? De ce acum?

— Rose, zic și fac un pas spre ea. Nu vreau să ne certăm din cauza asta, trebuie să-nțelegi că mă îngrijorez și eu. Țin la tine.

— Știu.

Expresia lui Rose se înmoaie, dar numai puțin.

— Doar că înainte să te îngrijorezi din cauza mea, Red, poate-ar trebui să te uiți în oglindă, știi ce zic? Ai propriile tale probleme, scumpete.

Pornim din nou spre casă, dar nu mai e la fel, toată liniștea și confortul dintre noi s-au transformat în iritare și apăsare. Nu ne mai potrivim pașii ca înainte. În timp ce mergem de-a lungul podului, mi-e teamă să mă uit la apă, teamă că râul m-ar putea atrage spre el, ca în coșmarul meu.

De pe Waterloo Road o luăm pe străzile lăturalnice, apoi pe bulevardele din suburbii și, în sfârșit, la colțul cu strada Albion, pe care stau, mă opresc să ne luăm la revedere, ca de obicei, dar Rose îmi oferă doar un zâmbet lipsit de entuziasm.

— Ne vedem mâine!

Ridică din umeri.

— Avem repetiții la prânz, OK? strig eu după ea, simțindu-mă aiurea când nu-mi răspunde.

În timp ce merg pe strada mea până la ușa de la intrare, îmi spun că toate astea nu înseamnă nimic, că e doar un hop în prietenia noastră. Sau poate e mai mult de-atât, poate sunt valurile create de ce s-a întâmplat cu Naomi, care se extind și dezintegrează încet tot ce ne unea, tot ce suntem noi ăștia patru – sau tot ce eram. Îmi repet că mâine totul o să revină la normal, dar, când ajung la ușă, cumva știu că nu e adevărat.

Stau în fața ușii verzi cu vopseaua scorojită, ținând cheia deasupra încuietorii, și știu un singur lucru – că nu vreau să intru. Ca de obicei, mașina lui tata nu e în parcare. Radioul romantic cântă prea tare în living și, undeva înăuntru, Gracie își construiește propria bulă ca să țină toate relele la distanță. Știu ce-ar trebui să fac: ar trebui să intru și să merg la soră-mea mai mică, să-mi petrec mai mult timp cu ea și să-i ofer puțină normalitate – dar dacă nu sunt eu soluția, dacă nu am niciun pic de normalitate de oferit?

Dacă intru acum, o găsesc pe mama încă trează; poate o să fie în stare să mă privească, poate o să mă privească așa cum o făcea când eram de vârsta lui Gracie, cu un zâmbet cald și ochii mari, ca și când tot ce fac și zic e o minune. Sau poate că în clipa în care mă vede, fața ei o să se acrească, ochii o să i se întunece și, oricare ar fi motivul pentru care e prea greu să faci față vieții nebăut, o să fie vina mea. Și adevărul e că doare foarte tare. Mă doare când mă privește așa, pentru că mi-e dor de ea. Tare dor.

Așa că nu deschid ușa, ci-mi ascund ghiozdanul în gardul viu și des care desparte casa noastră de a vecinilor, iau bancnota de zece lire care ar trebui să-mi ajungă toată săptămâna și o îndes în buzunar alături de abonamentul de metrou, fac stânga împrejur și o iau la fugă.

17.

N-am nici cea mai vagă idee încotro mă îndrept sau ce fac, știu doar că vreau să ajung undeva unde pot să nu mai fiu eu, așa că fug cât de repede pot, cât de mult pot, până când îmi simt plămânii arzând și transpirația îmi intră în ochi. Mă uit în jur și văd că m-am oprit în fața stației de metrou Vauxhall și, dintr-odată, știu exact ce vreau să fac.

Iau metroul către Euston, iar scara rulantă mă scuipă într-o stație plină până la refuz de zombi umani, care se uită în gol la același panou de afișaj, așteptând să se schimbe semnalul. Mărșăluiesc printre ei, ferindu-mă la stânga și la dreapta de mulțimea nemișcată până când ies pe strada Eversholt.

Și o iau spre Camden Town.

•

Am fost des în Camden cu amicii mei în ultimul an. Într-o vreme, în urmă cu vreo doi ani, Camden mi se părea un loc important și exotic în care domneau o libertate și o muzică ce nu-mi erau accesibile și aveam senzația că, dacă ajung acolo, înseamnă că ajung în sfârșit undeva. Dar prima oară când am fost cu Leo, Rose și Naomi, mi-aduc aminte cât îmi era de teamă, cum mă așteptam să ni se întâmple ceva groaznic, să ne pierdem, să fim răpiți sau drogați sau jefuiți și bătuți, abandonați pe o barcă în mijlocul canalului… dar n-a fost *deloc* așa cum îmi imaginasem.

Era un loc turistic plin de tarabe unde se vindeau tatuaje multicolore temporare și pălării ciudate, de pub-uri tematice și de oameni care rătăceau în căutarea unor suveniruri mai originale pe care să le ia cu ei înapoi în viețile lor mici și plicticoase. Oameni exact ca mine.

Și, când am înțeles treaba asta, m-am simțit cumva o ființă mai puternică, matură și cunoscătoare, iar apoi nimic legat de Camden, de la străzile lui pline de gunoaie și până la berăriile aglomerate, nu m-a mai speriat, iar acum e locul meu preferat să cutreier pe-aici în singurătate.

Pentru că nimeni nu bagă de seamă creatura scundă și roșcată, cu capul pe jumătate ras, cu cercel în nas și patru piercinguri în ureche. Aici, *lookul* meu e departe de a fi ciudat, așa că pot să respir în voie, să fiu eu fără să-i pese cuiva de mine.

Intru și ies din mulțimea de străini și ador faptul că nimeni pe lumea asta nu știe unde sunt. Miroase a bere și țigări și se aude zgomotul traficului și hohote de râs. Îmi fac drum către un bar dintr-un subsol, numit Gin Bath, un loc care se

strofoacă să-și mențină aspectul soios și dubios. Când am ajuns în fața stației Vauxhall, mi-am adus aminte că seara asta e deschisă pentru amatori și brusc totul mi-a fost clar. În asemenea seri, o persoană timidă ca mine nu ezită să intre, pentru că e un nimeni, e invizibilă și poate să fie ea însăși.

Pare că pe drum am inhalat într-un fel beția din jur, că m-am înfășurat într-o manta care creează iluzia că sunt cool. Tipul de la ușă nu mă oprește, iar barmanul abia dacă-mi aruncă o privire când comand o cola.

E încă devreme, nici măcar nu e șase; îmi verific telefonul și văd că n-am semnal, nimeni nu mă poate găsi aici.

Barul se umple treptat de oameni – câțiva muzicieni și toți prietenii lor –, până când masa de oameni mă împinge cu tot cu cola mea trezită departe de bar, într-un colț de lângă scenă. Mă sprijin de un perete gri și murdar, îmi încrucișez brațele și aștept prima reprezentație. E o tipă cu o chitară, aproape întotdeauna e vorba de o tipă cu o chitară și văd că la rând așteaptă încă o tipă cu o chitară. Sunt talentate toate, pot să cânte și la instrument și din voce, și e liniștitor să le asculți vocile acompaniate de instrumente, dar nu mă impresionează. N-au niciun sfert din tupeul și forța cu care Rose cântă melodiile noastre. Dar cumva nu contează, mai important e că sunt aici, privind publicul format din iubiți și prieteni care aplaudă și strigă, și tropăie.

Când se aprind luminile și începe să cânte muzica în difuzoare, nu vreau să mă mai mișc de-acolo, vreau ca jumătatea de centimetru de cola de pe fundul paharului să dureze o veșnicie, iar restul vieții care mă așteaptă apoi să dispară.

— Te-am tot urmărit.

Tresar când una dintre tipele care au cântat mă abordează brusc; eram atât de concentrat ca să fiu invizibil, încât aproape uitasem că oamenii mă pot vedea dacă se uită la mine. Cântase pe la jumatea programului; Danni Heaven, păr negru, lung până la talie, cu piele palidă, aproape albă, și o coroană de tatuaje în jurul șoldurilor. Mai mare ca mine cu câțiva ani, cred, și mai înaltă.

Uneori mă întreb când o să înceapă și la mine puseul de creștere prin care a trecut deja toată lumea.

— Cam dubios, zic cu un zâmbet în colțul gurii.

La urma urmei, aici nu sunt personajul secundar Red, sunt altcineva, mai amuzant și mai curajos, genul de persoană stăpână pe propria sa viață.

— Da, scuze, așa a sunat, nu?

Fata râde, i se pare că am umor. Își atinge părul, apoi gâtul și privesc urma pe care-o lasă degetele ei pe piele. Tipa asta atât de frumoasă flirtează cu *mine?* Imposibil!

— Am observat că ai stat aici toată seara, fără prieteni, spune ea zâmbind. M-am uitat la tine cu tovarășii mei și-am fost cam invidioși. E nevoie de ceva curaj să n-ai nevoie să fii lângă alți oameni.

— Poate că pur și simplu n-am prieteni.

Zâmbesc și, da, la naiba, chiar *flirtez* cu tipa asta, eu, brusc sunt o legendă. Dacă s-ar întoarce acum pe călcâie și-ar pleca, n-ar conta, iar asta mă incită, e palpitant să-mi forțez norocul și să văd cât mă ține.

— Pun pariu că ai o groază de prieteni, zice ea. Pun pariu că mulți și-ar dori să fie prieteni cu tine. Arăți tare mișto.

Mâna ei se atinge de-a mea, apoi face un pas mai aproape și-i simt parfumul dulce, de vanilie.

— Uite, noi mergem într-un club. Vii cu noi?

— Nu pot, zic și, nu știu de ce, îmi sabotez toate șansele în clipa următoare. Am ore mâine.

Red, faci pe tine de frică.

— Fir-ar să fie, ești la școală? face tipa ochii mari, iar buzele ei desenează un o mare. Doamne, dar câți ani ai?

— Șaișpe, ridic eu din umeri. Îmi pare rău.

— La dracu', și ești așa cool!

Scutură din cap, dar zâmbește încă și-mi ia telefonul din mână.

— Hai să facem un *selfie.*

Încremenesc uitându-mă la imaginea cu mine și cu tipa asta care și-a pus brațul pe după umărul meu și atunci pornește flash-ul, întipărindu-mi imaginea pe retină.

— Păi bine, hai că te las să te duci la nani, dacă ai mâine școală, dar uite ceva ca să nu mă uiți.

Apoi mă trezesc cu gura ei apăsând-o pe-a mea o secundă, poate trei, și-i simt luciul de buze lipicios și aroma de vin dulce din respirație, apoi se retrage, își lasă capul într-o parte și mă mai privește o dată.

— Vino să mă vezi peste vreo doi ani, zice ea.

În timp ce mâna ei alunecă dintr-a mea, observ tatuajul de la încheietură. Aproape identic cu al lui Naomi, doar că e vorba de un triunghi.

— Stai puțin!

O prind de mână, iar ea îmi zâmbește.

— Te-ai răzgândit, puișor?

— Voiam doar să știu unde ți-ai făcut tatuajul ăsta mișto.

Și-l acoperă repede cu cealaltă mână, se încruntă și se trage înapoi.

— Nu e mișto, a fost o greșeală, una mare.

— Dar unde ți l-ai făcut? Chestia e că am o prietenă care are unul la fel și…

Ochii ei se măresc, fata se uită în jur, apoi își apropie fața foarte mult de a mea. De data asta nu e nimic sexy în gestul ei, dintr-odată e furioasă… și speriată.

— Spune-i prietenei tale să fugă, șuieră ea. Spune-i să fugă cât mai departe și cât mai repede și să spere că se plictisesc s-o caute. Spune-i să fugă!

Înainte să apuc s-o întreb ce vrea să spună, despre ce vorbește, se face nevăzută în mulțime.

Să fugă de ce?

•

La întoarcere găsesc casa cufundată în întuneric. Mă furișez pe ușă și mă străduiesc să-mi controlez starea de agitație care mă ține ca pe ace și-mi încordează toți mușchii.

O parte din mine e amețită și tensionată, puternică și invincibilă și întrevăd vremea aia de peste câțiva ani, când totul o să fie bine, când o să fiu la locul potrivit și cine-ar trebui să fiu. E ca un vis, ca un crâmpei de viitor, doar o secundă, dar nu contează, pentru că secunda asta e suficientă ca să-mi dea din nou speranță. Nici măcar nu-mi dădusem seama că încetasem să mai sper, până când nu mi-a revenit sentimentul. Iar cealaltă jumătate din mine este… pe bune… ceva de genul *ce dracu'*?

Care erau șansele să întâlnesc pe cineva cu un tatuaj ca al lui Nai? Ce voia să spună când a zis „să fugă"? Mintea mea e asaltată de întrebări, fiecare strigă după un răspuns, zăpăcindu-mă. Mi le alung pe toate din gând. E de vină doar mintea mea că face legături cu tatuajul lui Naomi când nu există niciuna. Mintea mea care țese povești din nimic. Și probabil că am speriat-o pe tipa aia, am insistat prea mult. La urma urmelor, știm că așa sunt eu. Cel puțin, așa zice Rose.

Trebuie să mă controlez, să revin cu picioarele pe pământ, altfel o s-o iau razna.

Urc scările și văd că ușa de la camera lui Gracie e deschisă, iar ea doarme ghemuită, îmbrăcată încă în uniforma de școală. În camera alor mei nu e nimeni, ceea ce înseamnă că mama a picat iar lată pe undeva pe la parter, iar tata nu e acasă nici de data asta. Am lăsat-o singură pe surioara mea cât am încercat să mă rup de această viață a părinților mei, să-mi găsesc locul meu în lume. Am lăsat-o să se descurce singură și nici măcar nu știu dacă a mâncat în seara asta.

Eu nu mai am mult – vreo doi ani – și o să plec de-acasă. Dar Gracie e foarte departe de momentul plecării și nu mă are decât pe mine. Cum o s-o ajut?

Îmi deschid laptopul și o caut pe Google pe Danni Heaven, dar toate conturile ei de pe rețelele de socializare sunt private, ceea ce e destul de ciudat pentru o cântăreață care încearcă să-și creeze o platformă pentru fani.

Un singur lucru n-a fost doar în imaginația mea – s-a enervat, s-a enervat cu adevărat atunci când am observat tatuajul.

Trebuie să fie ceva care să lege toate lucrurile astea. Ceva care s-o lege pe Danni de Naomi și singurul lucru care-mi vine în minte acum e muzica. Și dacă Danni are un fan dement care a atacat-o și… a tatuat-o? Pare absurd, dar totul pare absurd acum. Poate că asta a pățit și Naomi, doar că noi nu avem fani demenți, iar cei pe care-i avem sunt din anul meu și am numărul lor de telefon. Cu o excepție: DarkMoon.

Mă întorc la play-listul lui DarkMoon de pe Toonifie, având curiozitatea să văd dacă nu cumva există aici vreun indiciu, dacă nu cumva DarkMoon are un playlist și cu cântecele lui Danni. Sar peste cele copiate de la Naomi și mă uit după unele noi. Nu găsesc nimic de Danni Heaven deși, spre deosebire de *Mirror, Mirror,* Danni e artist Toonifie. Apoi observ ceva care-mi face părul măciucă și pielea de găină.

E o piesă de-a noastră acolo: *Găsește-mă până nu mă pierd.*

Ca toate cântecele de pe Toonifie, și asta are versurile scrise sub muzică, și ce mă enervează mai tare e că piesa pe care a copiat-o dubiosul ăsta e cea pentru care am făcut eu muzica și pe care i-am dat-o lui Naomi la spital s-o asculte…

Doar că asta e imposibil. Pentru că eu am luat versurile din carnețelul pe care l-am găsit în dormitorul lui Naomi. Singurii oameni din lume care știu de existența acestui cântec sunt Naomi și cu mine.

Asta înseamnă că DarkMoon e iubitul ei. Asta e. Are sens. Asta este persoana cu care Nai a fugit. Poate dacă aflu cine e, aflu și ce a pățit Nai, pe unde a fost și de ce n-a dat niciun semn.

Dau click pe cântec și-mi pun telefonul la ureche – aud o chitară acustică. E o melodie care seamănă incredibil de mult cu cea pe care am compus-o eu pentru aceleași versuri. Chitara se aude un pic neclar chiar și cu volumul dat la maximum, calitatea e de amator, probabil că a fost înregistrată pe telefon. Apoi se aude vocea, iar pulsul mi se accelerează. E o voce moale, dulce, a unei fete triste, care urcă și coboară, se agită și tânjește, acompaniată de chitară, într-un poem de sunete.

Știu vocea asta pentru că aparține unui om pe care-l iubesc. Știu fiecare notă și fiecare intonație.

E vocea lui Naomi. N-am nicio îndoială.

Lista asta a fost creată pe 22 august. Naomi dispăruse deja. Și, în sfârșit, mă prind.

DarkMoon nu e iubitul lui Naomi. E Naomi.

De ce un nume fals?

De ce n-a dat niciun semn? De ce nu ne-a spus unde e?

Doar dacă… Citesc din nou titlul piesei.

Găsește-mă până nu mă pierd.

Identitatea falsă a lui Naomi n-are niciun sens.

În afară de cazul în care era captivă și știa că e urmărită tot timpul. În afară de cazul în care făcea tot ce-i stătea în putință să ne atragă atenția, dar fără să atragă atenția și altcuiva.

În afară de cazul în care era speriată.

Iau telefonul și o sun pe Ash.

— Ce e? îmi răspunde ea de la primul apel.

— Dacă-ți zic o chestie, o să rămâi mască!

Rose Carter Instagram
Postat la 11.03

„Uneori trebuie să renunți la tot ce se-așteaptă ceilalți să fii și să fii cine vrei tu, să faci ce vrei tu să faci, pentru că dragostea adevărată e un lucru prea important ca să-l ratezi". 64 like-uri

Kasha: Ești beată?
Sarah: Lol. Cum îl cheamă?
Leo: Are vreodată sens ce zici?
Ben: Curvă
Ava: E tipul ăla bun rău, cu umerii lați, de la St. Paul? Vă potriviți! **Holly**: Ești așa frumoasă, iubito! Cine-i noul prinț?
Jade: Arăți super!
Ben: l-am tras-o ăsteia
Leo: Taci dracului, Ben, sau îți închid eu gura
Celeste: Fată, îți stă super părul! Cu ce ți-ai dat?
Beth: Rose, te crezi mare și tare, dar, pe bune, ar trebui să-ți vezi lungul nasului, OK?
Ben: Ai început să te-ngrași
Leo: Ben Akerman (*tag*) ferește-te de mine mâine
Ben: Ce, postarea asta e despre tine, ratatule? Nu, așa ziceam și eu. Ai puțin orgoliu, fraiere
Leo: Ne vedem mâine
Red: Rose *(tag)* ți-am trimis un mesaj privat, l-ai văzut?

18.

N-am dormit. N-am putut, tot ce se-ntâmplă seamănă cu o muzică de carnaval care se apropie din ce în ce mai mult și e din ce în ce mai tare.

M-am certat cu Ash azi-noapte.

— Trebuie să anunțăm poliția, am spus eu.

— De ce? a răspuns ea. O să vadă doar o adolescentă fugită de-acasă care-a postat niște cântece pe un site de muzică. Mare lucru! Nu, n-o să facem asta. Nu până când nu verific ce e cu DarkMoon. Dacă era Naomi, dacă avea nevoie de ajutor, atunci știa că o s-o caut și a lăsat niște indicii.

— Dacă era Naomi și dacă avea nevoie de ajutor, de ce nu ne-a scris un e-mail sau un mesaj? Sau de ce n-a luat un autobuz spre casă? De ce nu s-a întors, pur și simplu?

— De-asta nu le zicem polițiștilor, a spus Ash. Pentru că sunt la fel de idioți ca tine. Te caut eu la școală.

Apoi a închis telefonul.

Mi se pare că nu are rost să mă duc la școală în condițiile astea; vreau s-o văd pe Nai și s-o întreb ce s-a întâmplat, asta vreau să fac. Dar nu pot.

Ash mi-a mai zis ceva – că Nai o să rămână sedată încă cel puțin 48 de ore și că doctorii i-au luat deoparte pe Max și Jackie seara trecută și le-au zis:

— Ne așteptam la o recuperare mai rapidă, încercăm să nu ținem un pacient în comă mai mult de câteva zile. Cu cât durează mai mult, cu atât crește riscul să apară leziuni cerebrale permanente sau să nu-și revină deloc. Credem că ar trebui să vă pregătiți pentru scenariul cel mai sumbru.

Pur și simplu așa mi-a zis, pe un ton plictisit și monoton. Ca și când n-ar fi ceva real, și așa mi se pare și mie acum.

Așa că o să mă dau jos din pat și o să mă duc la școală. Sincer? Nu știu ce altceva să fac.

— Ți-ai pus haine curate? o întreb pe Gracie când intru în bucătărie.

Stă la masă cu un castron de Coco Pops în față. Se uită în jos spre uniforma mototolită și dă din umeri.

— Hai, piticule, îi zic, apoi o iau de mână și o duc înapoi sus. Hai să găsim măcar o bluză curată.

Avem noroc și găsim o bluză și un tricou polo curate, așa că o ajut să-și scoată uniforma de ieri și-i zic că o aștept afară până își schimbă și lenjeria. Iese

foarte repede din cameră, nu e sigur că s-a obosit să se schimbe, dar nu cred că are prea mare importanță când ai șapte ani.

— Unde-ai fost azi-noapte? mă întreabă în timp ce o duc la baie să se spele pe față și pe dinți.

— Cum adică, unde am fost? întreb eu vag.

Presupusesem cumva că nu a observat nimeni ieșirea mea. Dau de un pieptăn vechi de-al lui taică-meu pe marginea din spate a raftului din baie, ascuns după tot felul de recipiente pe jumătate folosite și creme hidratante pe care, săptămână de săptămână, maică-mea le cumpără, apoi le abandonează. E ciudat să-l găsesc acolo, prăfuit și cu câteva fire de păr de-ale lui, ca o relicvă. Ca și când uitasem că el chiar locuiește aici.

— Am venit să te caut, zice Gracie. Mami dormea, așa că mi-am pus niște cereale și am venit să bat la tobe, dar nu erai acolo. Nici în altă parte, m-am uitat.

— Rahat, zic cu voce tare în timp ce mă pun pe treabă, încercând să-i descurc părul des și cârlionțat, roșcat, cu o nuanță mai deschis decât al meu.

— Rahat, e de acord Gracie, iar eu îmi înăbuș un chicotit.

— Îmi pare rău, puștoaico, am avut o zi proastă și-am ieșit în oraș, n-ar fi trebuit să te las singură.

— Păi, mami era aici.

Gracie arată cu degetul spre raftul pe care zace o pereche de elastice încâlcite cu fire de păr de ieri.

— Pune-mi-le pe astea, zice ea.

— O să-ncerc, zic eu, dar știi că nu prea mă pricep la coafuri.

— Ești OK, Red? mă întreabă ea.

Îi răsucesc jumătate de păr într-un coc, pe urmă înfășor elasticul în jurul lui ca să-l fixez.

— Sigur că da, zic. De ce mă-ntrebi?

— Pentru că ai o față tristă și obosită.

Mă opresc o clipă și-mi privesc sora, cu jumătate din părul ei cârlionțat prins lateral într-un coc, iar cealaltă jumătate ieșind ca o minge de foc din capul ei.

— Normal că arăt așa, piticot, sunt la adolescență, e-n fișa postului meu. Când vin azi acasă de la școală, o să te-nvăț cum să ai o criză existențială.

— Super! zice Gracie cu ochii căscați de încântare.

— Gata, zic admirându-mi opera de artă. Arăți ca o prințesă Leia un pic dusă.

Gracie se ridică pe vârfuri ca să se uite în oglindă.

— Îmi place, dar vreau păr ca al tău, zice ea întorcându-se și întinzându-se să-mi pipăie capul ras pe părți.

— Mama ar face o criză, îi răspund și mă maimuțăresc, iar ea chicotește.

— Red, pot să bat la tobele tale când vin de la școală?

Ușa de la dormitorul mamei se deschide și, prin crăpătură, văd că a dormit pe cuvertură, în patul nedesfăcut. Nici urmă de tata.

— Ești gata, iubire?

Mama îi zâmbește lui Gracie și o privește cu afecțiune, vocea ei e blândă și știu că se simte oribil pentru că nu-și aduce aminte ce s-a întâmplat aseară.

— Ce fată cuminte!

— Red m-a ajutat, zâmbește Gracie la mine cu mândrie.

— Mersi, spune mama fără să mă privească.

Ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja că orice îmi zice e ca un ghiont, dar chiar și așa, mă doare. Aproape la fel de mult ca faptul că singura persoană care a observat că am ajuns acasă abia la unu noaptea e Gracie.

— Tata a plecat iar devreme la serviciu? întreb și-i înfrunt privirea în timp ce stă în cadrul ușii, cu părul vâlvoi și machiajul de ieri întins pe jumate de față. Uneori mă-ntreb dacă nu cumva s-a mutat și nu s-a mai obosit să ne-anunțe.

Răsplata mea e s-o văd prăbușindu-se, oricât ar încerca să se țină tare. Să-i văd ochii injectați umplându-se de lacrimi și gura strângându-se într-o linie tristă. O să zic asta în apărarea ei totuși – refuză să fie văzută de Gracie așa nefericită și furioasă. Cel puțin când e trează.

— Haide, îi zice ea lui Gracie. Du-te și încalță-te!

Aștept până când Gracie dispare din câmpul meu vizual înainte să vorbesc.

— Azi-noapte a dormit în uniformă.

— Știu, mă repede maică-mea. A vrut să doarmă în uniformă și mi-am zis: ce e rău în asta, e doar un copil.

— Mamă, știi că nu e adevărat. Nu mai poți să te prefaci că totul e în regulă, nu e corect față de ea.

— Și ce te face să crezi că nu e totul în regulă? mă întreabă furioasă.

— Pentru că picasești lată încă dinainte să mănânce Gracie de seară, îi zic. Nimic nu e în regulă, mamă, e…

Nu-mi găsesc cuvintele cu care să închei fraza.

Ea trântește ușa.

— Nu crezi că viața mea e suficient de grea așa cum e, că trebuie să am grijă de casa asta în timp ce taică-tău aleargă după câte-o fufă și se întoarce doar ca să-și dea rufele la spălat? Că încerc s-o protejez pe Gracie de prostiile astea revoltătoare…

Face semn spre *mine.* Ca și cum eu aș fi sursa prostiilor revoltătoare.

— Fără să-mi mai spui tu, *tu,* că sunt o mamă rea? Îți place sau nu, *scumpete,* eu sunt mama ta. Și câtă vreme trăiești sub acoperișul meu, ai face bine să mă respecți.

Degetul ei arătător și-a făcut drum spre fața mea ca o armă ascuțită, manevrată cu furie.

Timp de o milisecundă, mă gândesc să o apuc de mână și să-i zic: „Mami, te rog, te iubesc și mi-e dor de tine și mă îngrijorezi, mă-ngrijorează că te autodistrugi și mă sperie singurătatea și am nevoie de tine. Te rog, lasă-mă să te ajut! Te rog, ajută-mă!" Asta aș vrea să-i spun, asta era fraza pe care o începusem și pe care nu am putut să o termin. În schimb, văd negru în fața ochilor, mă cuprinde furia și nu mai simt dragoste, ci numai ură.

— Nu cred că poți să-l numești acoperișul tău, când tu nu faci nimic prin casă în afară de faptul că bei banii lui tata și-ți neglijezi copiii, zic eu și o împing cu cotul. Arăți respingător și miroși ca dracu'. Toată lumea știe că bei, toți vecinii de pe strada asta, toată lumea de la mine de la școală, toată lumea de la școala lui Gracie, nu e de mirare că tata nu vrea să se mai apropie de tine. O duc eu pe Gracie la școală azi. Fă un duș, pentru numele lui Dumnezeu, și asigură-te că nu-ți mai pute fiecare por, când te duci s-o iei acasă.

Cobor scările în fugă, îmi înșfac ghiozdanul, pe urmă pe al lui Gracie, o trag afară în stradă și trântesc ușa după mine. Și știu că undeva în capătul scărilor, în spatele ușii încuiate de la baie, mama plânge.

Și mă simt oribil, dar așa mă face și ea să mă simt.

Leo
Unde ești?

Red
Pe drum

Leo
De ce întârzii?

Red
Am ieșit azi-noapte. A fost interesant

Leo
Unde? Cu Cine? Jmecherie

Red
Camden. Am cunoscut pe cineva. Vrei să vezi o poză?
foto
Apasă pentru vizualizare

Leo
Mamăăă! E bună!

Red
Nu? Dar nu asta e interesant. Trebuie să vorbim

Leo
Ce s-a întâmplat?

Red
Nu aici. Față-n față

Leo
Ce? De ce?

Red
De-aia. Ești OK?

Leo
Nu știu. Aaron a-nceput iar. E naspa rău

Red
Cum?

Leo
Nu știu, dar vrea să mă bage și pe mine

Red
Nu poate să te forțeze

Leo
Poate nu e nevoie

Red
Am ceva de-al tău

Leo
Ce?

19.

— Hei, Leo.

Îl văd așezat la coadă la bufet, în față. Dacă sar rândul, risc să încasez un pumn, dar trebuie să vorbesc cu el despre telefon. Despre DarkMoon. Trebuie să mă conving că nu ascunde nimic legat de Naomi. Ash a zis să nu spunem nimănui, în caz că nu-nseamnă nimic, dar trebuie să știu.

— Leo, vii la repetiții?

— Da, ajung în zece, spune el, întorcând capul spre Kasha – populară, cu forme, înspăimântătoare. Am puțină treabă acum, Red.

Dar n-am timp să-l aștept pe Leo s-o vrăjească pe Kasha, mai ales când știu că nu ea e fata lângă care vrea să fie.

— Leo, trebuie să vorbim. E important. Pe bune!

— Rahat!

Leo se întoarce și se apleacă spre Kasha.

— Ne vedem mai târziu, da, iubito?

Kasha îi aruncă un zâmbet afectat care poate să însemne: *poate da, poate nu.*

— Pe bune, Red, îmi zice Leo privindu-mă în timp ce ieșim din sala de mese. Reușisem s-o vrăjesc.

— Chestia asta e mai importantă.

— Ce mai e?

Aștept până ajungem afară, într-un colț în care se duc puștii care vor să se sărute sau să fumeze – sau amândouă.

Scot aparatul Nokia din buzunar și i-l arăt.

— Fir-ar să fie!

Leo clatină din cap.

— Pentru ce este, Leo? îl întreb. Pentru că e ciudat ca un tip de vârsta ta să aibă un telefon secret. Și de ce ai numărul lui Nai în el? Era ceva între voi? Știi unde a fost cât a dispărut?

— Ce? La dracu', nu, Red! face Leo semn din cap că nu. Nici măcar nu știu despre ce vorbești. Chiar crezi că am ținut-o ascunsă pe Nai și n-am zis nimic? Asta crezi despre mine?

Mă ia prin surprindere expresia lui rănită, nu mi-am imaginat niciodată că-i pasă ce cred despre el. E un șoc să-l vezi pe Leo la fel de nesigur ca pe noi ceilalți.

— Nu.

Îmi las mâinile să alunece pe lângă corp și ridic din umeri.

— Sincer? Nu știu ce să cred. Totul e dubios și nu mai înțeleg nimic. Credeam c-o știu pe Nai, dar n-aveam nici cea mai vagă idee că plănuia să fugă și nici nu știam ce se întâmplă în viața ei care s-o facă să…

Mă opresc. Încă nu sunt gata să-i spun despre piesa lui Nai de pe Toonifie.

— Iar Rose e distantă și ciudată, parcă-ncearcă să scape de mine…

— Nu doar de tine, și de mine, zice Leo.

Și văd din nou expresia rănită de pe fața lui și pricep brusc interesul subit pentru Kasha; încearcă s-o uite pe fata pe care o iubește în secret. Cunosc sentimentul ăsta.

— Se-ntâmplă ceva cu Rose, zic eu. Iar tu ai un telefon cu numărul lui Nai în el. Așa că-mi pare rău, ești prietenul meu, dar în clipa asta orice mi se pare posibil.

— OK, cedează Leo, ridicându-se pe zidul mic de cărămidă care înconjoară ceea ce ar fi trebuit să fie grădina memorială a unei fete care s-a sinucis acum câțiva ani, dar care e aproape mereu năpădită de buruieni. Înțeleg ce zici. Înțeleg ce zici și despre Rose. Dar faza cu telefonul… am și uitat că-l aveam. Aaron mi-a cerut să-mi iau unul când era la zdup. Uneori mai făcea rost de câte-un telefon și putea să vorbească. Îi mai strecuram chestii de care avea nevoie ca să se descurce.

— Adică băgai chestii clandestine după gratii? fac eu ochii mari.

— E dură viața înăuntru, ai nevoie de marfă ca să fii respectat.

— Marfă de genul… droguri?

Leo nu răspunde, iar mie nu-mi vine să cred că nu aveam habar că asta făcea. Poate că are dreptate, poate că ne prefacem toți că suntem prieteni. Prietenii adevărați știu totul unii despre ceilalți.

— Rahat, Leo, dacă te prindeau…

— N-aveam nici șaișpe ani, n-aș fi pățit mare lucru.

Nu am cum să-i explic că ideea de a face ceva așa de periculos mă face să vomit, așa că nici nu mă obosesc să încerc.

— Asta tot nu explică de ce aveai numărul lui Nai.

— Pentru că în prima noapte în care am căutat-o, înainte să aflu că telefonul ei era închis și că dispăruse, m-am gândit… m-am gândit că poate răspunde la un număr pe care nu-l știe. Așa c-am sunat-o. Dar mi-a intrat direct căsuța vocală. Am încercat de câteva ori. Am zis c-o să mai încerc din nou în câteva zile, așa că am salvat numărul, dar pe urmă au descoperit că telefonul ei e închis așa că nu m-am mai obosit.

Tot ce zice are sens, totuși Leo e unul dintre tovarășii mei cei mai apropiați și avea un telefon secret. Mi se pare ciudat.

— Mi-l dai, te rog? îmi cere el, și i-l întind.

— De ce mai ai nevoie de el dacă Aaron a ieșit?

— Pentru că jocul de-a trupa nu e viața adevărată, frate. E joacă de puști. Iar eu trebuie să mă trezesc.

Se freacă în cap cu amândouă mâinile.

— Aaron are nevoie de mine și uneori are nevoie să dispar de pe radar. În fine, o să-l arunc. Și-mi iau altul. Uite care e treaba, a fost un an frumos cu trupa. Poate cel mai bun an din viața mea și sigur o să cânt la concert, dar la un moment dat trebuie să accept faptul că asta nu e viața mea și că nu mai pot să mă prefac. Unul ca mine să am o carieră cu chitara? N-am cum, Red. Pur și simplu, n-am cum.

— Vorbește Aaron în locul tău, îi zic. Nu-l lăsa să-ți spună cine ești.

Leo îmi aruncă o privire care, dacă aș fi oricine altcineva, ar veni la pachet cu un pumn, dar nu se-ntâmplă asta.

— Zic doar să nu arunci la gunoi talentul pe care-l ai. Ești un super muzician, Leo. Super bun. Nu-ți irosi talentul!

— La dracu', Red, nu știu. Tipul pe care l-a rănit Aaron… A preluat zona lui cât a fost el plecat. Iar acum Aaron trebuie să facă ceva cu el, să-l termine, știi? Altfel zice c-o să se facă de râs și nimeni n-o să mai ia marfă de la el. Și vrea să-l ajut când o să-l aranjeze.

— Să-l termine? Aproape că l-a omorât data trecută, așa că…

Încep să pricep ce vrea să zică.

— Leo, nu, ce dracu'! Nu poți să te bagi în așa ceva!

Leo scutură din cap.

— Zici asta de parc-ar fi ușor, ca și când ai de ales să faci dreapta sau stânga, dar să știi că nu-i așa, Red. Nu e deloc așa. Nu vreau să mă bag în rahatul ăsta, dar el este familia mea, înțelegi? Și el are grijă de mine și nu știu mulți oameni care să facă asta.

— Eu fac asta, zic. Rose are, Naomi… domnul Smith… maică-ta, Leo! Te rog. Nu face vreo prostie…

— Nu sunt prost, dă-o dracului de treabă, mârâie el la mine. Mă gândesc la asta.

— Bine, înainte să iei o decizie, pot să-ți zic niște chestii?

— Da, oricum nu mi-o trag acuma cu Kasha.

•

— Asta e ea, zice Leo uitându-se la mine. E vocea lui Naomi. Deci Naomi e DarkMoon?

— Da, sau cel puțin DarkMoon a fost cu ea cât timp a lipsit. Nimeni altcineva n-avea de unde să știe cântecul ăsta și titlul. Plus tatuajele. Și poate o iau eu razna, dar cred că văd un tipar aici. Cred că, la un moment dat, după ce-a fugit, Nai a fost… răpită, ținută captivă, nu știu. Ținută undeva unde și-a dat seama că nu vrea să fie, într-un loc din care nu putea să plece pur și simplu, de unde nu putea să ceară ajutor.

— Frate, te cam arunci.

— Știu, dar cântecul… versurile… pare că plânge.

— Dacă asculți suficient de mult, poți să-ți imaginezi orice.

Leo nu e convins.

— A fugit c-un tip, continuă el, nu voia s-o găsească nimeni și și-a făcut un cont nou, asta s-a întâmplat. Poate că s-a terminat naspa, poate că s-a îmbătat și a căzut în râu, poate… poate a sărit. Oricum, e mai plauzibil decât povestea ta. Vreau să zic, dacă avea internet, de ce nu ne-a scris pur și simplu să venim s-o luăm?

— Pentru că poate cine-o ținea captivă o și urmărea, și poate că-i era frică să nu fie prinsă, sugerez eu. E ușor să urmărești istoricul navigărilor pe net. Maică-mea verifică iPadul lui Gracie; e conectat la telefonul ei așa că cea mică poate să folosească aplicațiile fără să facă ceva aiurea. Iar taică-meu a pus o aplicație care spionează orice mișcare pe tastatură. Dacă cineva o urmărea pe Nai, ca să se asigure că nu fuge și că nu cere ajutor… ei bine, atunci sigur că ea ar fi încercat să ne atragă atenția fără să fie prinsă.

Mă zbat să-mi traduc bănuielile în ceva concret.

— Dacă nu voia s-o găsim, de ce și-ar fi clonat play-listurile vechi? De ce s-ar fi asigurat că, cine caută o legătură între Naomi și DarkMoon, o găsește? Ți se mai pare că am luat-o razna, dacă punem problema așa?

— Nu știu… șovăie Leo.

Mă uit peste umărul lui și văd un fluture care zboară printre buruieni, fără să stea locului mai mult de o clipă; așa mă simt și eu, ca și când răspunsul e undeva acolo, dar nu reușesc să-l dibui.

Apoi îmi vine o idee.

— Ți-aduci aminte de Carly Shields? îl întreb. Fata pentru care-au făcut grădina asta?

Leo se uită peste umăr.

— Da, cum să uit o fată care s-a aruncat sub autobuz? Era în an cu frate-meu, chiar au ieșit o vreme împreună. Aaron era altfel când era cu ea. Ce treabă are Carly Shields cu toată povestea asta?

— Dar dacă…

Îmi scot telefonul și intru pe site-ul școlii. În ultimii câțiva ani, la fiecare final de an, absolvenții se filmează făcând playback și postează cântecul pe YouTube și pe site-ul școlii. Caut filmulețul de acum trei ani, apoi pe cel de-acum patru ani și… o găsesc.

— Mamă, nu pot să cred, ea e, zic urmărind un grup de fete care defilează pe coridor cântând Beyonce.

Are părul altfel, negru și scurt, poartă ochelari și nu se vede niciun tatuaj pe brațele goale, dar e ea, sunt sigur.

— Carly? se chiorăște Leo la poză. Asta nu e Carly.

— Nu, zic. E Danni Heaven.

— Cine? întreabă Leo uitându-se la mine.

— Tipa pe care-am cunoscut-o în Camden avea un tatuaj cam ca al lui Nai și, când am adus vorba de el, a făcut urât rău. Mergea la școala asta, Leo. Iar Carly Shields era un copil deștept, starul școlii, campioană la înot și harpistă de mare clasă. Totul îi mergea bine, apoi, brusc, se aruncă sub roți? De ce? De ce-ar face ceva atât de atipic pentru ea?

— Hm, clătină Leo din cap. Aduni doi cu doi și-ți dă cincizeci și șapte. Fuga de-acasă nu era ceva atipic pentru Nai.

— Nu înainte, dar era de când cu trupa.

— Da, poate.

— Posibil să mă-nșel, dar toate trei au mers la aceeași școală. Una a murit, iar celelalte două au același gen de tatuaj. Sigur e o legătură între ele, Leo.

— Despre ce vorbiți? întreabă Ashira, apărând din senin.

— Ce te bagi? mârâie Leo la ea, înainte să vadă cum mă uit la el. Uite, scuze, în regulă? Red vorbește iar prostii.

— Ai zis ceva de Carly Shields, începe Ashira. Tipa care s-a aruncat în fața autobuzului. Ce-are de-a face chestia asta cu Naomi?

A stat ascunsă după colț ca să ne-asculte? Fata asta e fanatică. Îmi place.

— Nu are nimic. Mă gândeam la Carly și… Dacă se combinase cu cineva care-a împins-o să facă chestia asta?

— Un criminal în serie, ceva de genul ăsta? mă întreabă Ash super serioasă.

— Nu, vreau să zic că e altceva la mijloc. Ceva mai de anvergură și… invizibil.

— De genul Illuminati?

— De genul cui? clipesc către ea. Ce-ai aflat despre DarkMoon?

— Nimic. Am descoperit despre contul ei că e un subcont legat de alt e-mail, dar e totul foarte securizat și nu pot să sap mai departe. Dar sigur e vocea lui Naomi. Sigur.

Ashira își lasă ochii în jos și atunci simțim cu toții. Chestia asta e reală, nu e un joc, nu e un film. E reală. La dracu'!

— Danni Heaven a făcut și ea Thames Comprehensive.

— Cine dracu' e Danni Heaven? mă întreabă Ashira.

— O tipă pe care-am cunoscut-o. Inițial am crezut că nu înseamnă nimic, că-mi joacă mintea feste, dar avea un tatuaj cam ca al lui Nai. Ar trebui să anunțăm poliția, zic eu.

— Dă-o dracu' de poliție, zice Leo vrând să ne fie de ajutor. Voi v-ați agățat de niște coincidențe. Dacă ziceți asta oricui altcuiva, o să vă spună că ați luat-o razna. Lăsați-o baltă, să ne concentrăm la cum se simte Nai. Și la concert.

Mă uit la Ash, iar ea îmi face semn discret din cap.

— Poate, zic eu. Da, s-ar putea să ai dreptate. O fi totul doar în capul meu.

— Veniți la spital diseară? se uită Ash la amândoi. Vă rog!

— Da, sigur, o să fim acolo, vorbesc eu și în numele lui Leo, fără să mă gândesc.

— Mersi. Ăăă… Red?

Ashira se îndepărtează câțiva pași, iar Leo își dă ochii peste cap. Ridic din umeri și o urmez, iar ea îmi șoptește la ureche:

— Carly Shields. Danni Heaven. Să văd ce pot să aflu despre ele. Te cred. Ne vedem.

O urmăresc în timp ce se îndepărtează și mă întreb dacă faptul că cea mai dusă fată din Londra mă crede e o treabă bună sau nu.

— Nu știu dacă pot s-ajung diseară, zice Leo apropiindu-se din spate. Aaron vrea să rămân în preajma lui.

— Leo, nu face ce vrea el să faci. Nu-ți distruge viața pentru el!

— Avem același sânge, frate, zice Leo cu înflăcărare.

— În regulă, zic eu brusc. E viața ta… sau ce-a rămas din ea.

— Du-te-n pana mea, zice el.

Îi arăt degetul mijlociu și mă îndrept înapoi spre clădire, strigând peste umăr:

— Hei, îl întrebi pe Aaron despre Carly Shields?

— Nu, zice Leo. Îi plăcea de ea, nu și-a revenit niciodată. Nu mă bag în așa ceva. Dacă vrei să te joci tu de-a conspirația, n-ai decât.

Are dreptate, chiar e o nebunie a teoriei conspirației – când rostești toate lucrurile astea cu voce tare, nu au niciun sens. Și totuși… Nu pot s-o las baltă și să mă prefac că totul e normal, că totul e OK. Nimic nu e OK.

Mă întorc în clasă și-mi dau seama că iar n-am văzut-o pe Rose toată ziua. Și, frate, chiar mi-e dor de ea.

< **Kasha**

Azi 15:36

Hei, Kasha, ai văzut-o pe Rose azi?

Citit 15:37

Azi 15:37

Nup.

Azi 15:38

Știe cineva ce-i cu ea?

Citit 15:38

Azi 15:39

Mnuu, n-a văzut-o nimeni

Azi 15:40

Ei bine, dacă auzi ceva, ne zici, OK?

Trimis

20.

Când se deschid ușile liftului, mă lovește mirosul de spital și dau nas în nas cu Max și Jackie; amândoi plâng.

— Ce s-a întâmplat? întreb. Nu a… nu?

— Nu, încearcă Jackie să-mi zâmbească, dar nu reușește decât să suspine. Nu, scumpete. Doar că nu-și revine atât de repede pe cât au crezut medicii. Nu e deloc bine să rămână sedată atâta vreme și… nu mai facem față. O să fie totul bine, îți promit.

Plânge și mă îmbrățișează, iar eu rămân așa multă vreme, respirând parfumul ei.

— Ash nu vrea să se-ntoarcă acasă, nu vrea s-o lase singură. Ai tu grijă de ea?

— Sigur, zic.

Aș spune orice ca s-o fac să se simtă mai bine, dar asta e o promisiune ușor de ținut.

Mă sărută pe frunte și, în loc să mă trag înapoi, rămân așa o clipă. O mamă care te ține în brațe… mi-e dor de asta.

Apoi mă dau la o parte și le ofer cel mai liniștitor zâmbet de care sunt în stare, după care ei urcă în lift. Ashira stă în fața salonului lui Nai, cu capul sprijinit de fereastră.

— Hei, o salut eu și mă opresc lângă ea.

— Hei, zice ea.

Rămânem așa, cot la cot, uitându-ne la fata asta frumoasă și plină de viață pe care-o știm atât de bine, captivă acum într-un soi de încremenire, și nu-mi vine în minte niciun cuvânt care ar putea să fie de ajutor. Așa că fac altceva, ceva ce pare mai potrivit. O iau de mână. Ashira nu se mișcă, nu zice nimic. Doar îmi strânge scurt degetele.

Apoi respiră adânc, îmi dă drumul și se întoarce spre mine.

— Așa, deci Carly Shields n-avea tatuaj, cel puțin nu în ziua dinainte să moară, mai departe nu știu. Adică aș putea să găsesc raportul autopsiei dacă aș vrea, dar pare cam aiurea.

— Da, un pic. Dar cum ai aflat restul?

— Din arhiva ziarului liceului. Cu o zi înainte să moară, a participat la un concurs de înot și a câștigat. Și a cântat la harpă la concertul școlii din seara aia. Presupun c-ar fi putut avea un tatuaj într-un loc care nu e vizibil în costum de

baie, dar și Naomi și Danni au tatuajul pe mână… Crezi c-am putea să ne întâlnim cu Danni și s-o întrebăm mai multe?

Ashira îmi întinde o copie după o tăietură din ziarul local și mi se taie respirația. Mă uit la o poză cu taică-meu, în rolul de membru al consiliului școlii, punându-i o medalie lui Carly la gât, iar ea stă acolo, în costum de baie. Nu e o poză bună, e pixelată, iar el are mai mult păr. Dar sigur e taică-meu. Mă holbez la el și la fata asta care acum e moartă și simt un fior pe șira spinării. Ce coincidență!

— Nu prea cred că vrea să vorbească, spun încet.

Nu-i zic lui Ash că în poză e taică-meu, pentru că simt că e un secret pe care nu sunt gata să-l dezvălui.

— Dar o să-ncerc. O să-i dau *follow* pe Instagram și-i trimit un mesaj.

— OK. Vrei să intri și să stai un pic cu Nai?

Tonul Ashirei e plat, nu mai știe unde s-o caute pe soră-sa, deși ea e chiar aici, în fața noastră.

— Mă duc să-mi iau o Cola, vrei și tu? mă întreabă.

Încuviințez și mă trezesc deschizând ușa salonului lui Nai.

Nai arată mai bine cu fiecare vizită. Încă are pansament pe un ochi, dar pielea din jur nu mai e la fel de umflată și sângerie. Dacă mijesc ochii și încerc să filtrez tuburile și pansamentele, pare că doarme.

— Ți-am ascultat cântecul, îi zic. E foarte bun, Nai, versiunea ta e mult mai bună ca a mea. Aș vrea să știu când ai înregistrat-o, când ți-ai creat contul ăsta dubios și de ce. Nu poți să te trezești și să ne povestești ce-ai pățit? Ce zici de asta? Ce zici dacă pur și simplu te trezești și ne povestești tot și pe urmă revenim la normal? La cum era înainte? De când ai plecat, totul se dezintegrează încet. Leo e din ce în ce mai prins cu Aaron, iar Rose… Rose e… nici măcar nu știu cum. E-n altă parte. Dacă te trezești acum, poți să cânți cu noi la concert săptămâna viitoare, doar e și ziua ta. Haide, Nai, trezește-te și vorbește cu mine!

Aparatele continuă să facă zgomote, ea continuă să respire și nu se schimbă nimic, pentru că asta e viața. E sedată. Îi ridic mâna și mă bucur să văd că vânătăile din jurul încheieturilor s-au atenuat, spre deosebire de tatuaj. Îi ridic brațul mai sus și mă apropii ca să-l văd mai bine. E frumos și ciudat, cu atâtea detalii… e clar că a fost nevoie de ore în șir ca să fie făcut și e multă durere de îndurat pentru o fată căreia nu-i plac tatuajele. Poate că o să le arăt o poză cu el celor de la salon, cum a sugerat Ash. Nu am nimic de pierdut. Scot telefonul și fac câteva poze dar, de fiecare dată, umbra mea, proiectată de luminile puternice din tavan, cade peste tatuaj și ascunde detaliile. Trec camera pe

modul portret și-i țin cu grijă mâna în sus ca să fac o poză, dându-mă la o parte din lumină.

Rahat! E clar ca lumina zilei, e super evident. Mi-e foarte clar acum.

— Ce e?

Ash îmi vede fata când intră în cameră.

— Uite, aici.

Îi dau telefonul și ea se uită.

— Ce vezi, Ash?

— Doamne…

Ash se holbează la poză, apoi la mine.

— Văd o mulțime de numere. Numere și litere, liniuțe și puncte toate așezate în straturi unul peste celălalt. Cred că e un cod, Red. Adică ar putea fi, ar putea fi orice… inclusiv un cod, îmi zice privindu-mă. Am pozele cu tatuajul pe telefon, așa c-o să le inversez și… Red, e copleșitor!

— Chiar crezi c-ar putea să fie?

— Trebuie să ajung acasă, zice ea. Dacă e într-adevăr un cod, atunci pot să-ncerc să-l descifrez, ar putea fi explicația pentru ce a pățit.

Ochii ei negri strălucesc și emană căldură, de parc-ar avea febră.

— Ash, stai un pic. Cred că sunt, nu știu, o sută de caractere diferite în tatuajul ăsta, poate mai multe. Ar *putea* fi totul aleatoriu, zic. O glumă. Și chiar dacă e un cod, sunt un miliard de combinații diferite posibile – cu tot ce-i acolo, ar fi imposibil să le descifrezi.

— Trebuie să încerc, mă concediază Ash și dă să plece, dar o urmăresc până la lift și mă așez în fața butonului.

Îmi aruncă o privire cu adevărat înspăimântătoare. Ash nu e genul de fată căreia îi place să i se spună ce să facă.

— Ash, mă îngrijorezi, zic, iar asta o surprinde dintr-un motiv sau altul, îi stinge un pic focul din ochi.

— Serios?

— Mi-e teamă că tu… și eu, c-o luăm puțin pe câmpii. Că-ncercăm să găsim indicii ca Shaggy și Scooby și că de fapt nu e nimic de descoperit.

— Și eu cine sunt în scenariul ăsta, Shaggy sau Scooby? Mereu m-am considerat mai degrabă Velma.

Zâmbesc, îmi place că poate să fie atât de amuzantă chiar și când vorbește serios.

— Oricare dintre ei ai fi, nu vreau să te duci acasă, să te încui la tine în cameră și s-o iei razna încercând să găsești un sens într-o grămadă de lucruri

fără sens. Știu că acum ți se pare imposibil, dar Nai o să se trezească și atunci va trebui să ai viața ta.

— Poate, cade Ash de acord. Și mulțumesc că-ți faci griji pentru mine… e drăguț. Dar trebuie să fac asta. Nu cred că numerele sunt întâmplătoare. Cred că trebuie să existe o interpretare, pentru că dacă nu-l poate citi nimeni, ce sens mai are să-l faci, ce sens are tot desenul ăsta făcut cu grijă? Înseamnă ceva pentru cineva. Pot să-l rulez prin niște programe pe care le am acasă pentru spart parole. Rămâi tu cu ea?

— Pot să te ajut cu ceva? mă ofer.

— Mă-ndoiesc sincer, zice ea și mă dă la o parte ca să intre în lift.

Mă simt ciudat după ce pleacă. Și nu știu sigur dacă e ciudat-bine sau ciudat-rău, așa că, probabil, cel mai bine e să nu mă gândesc deloc la asta.

Îmi privesc prietena, uitând de toate.

— Ei bine, zic, te-am rugat să vorbești… și ai vorbit.

21.

Plec târziu de la spital și tot aștept să primesc vești de la Ash, deși bănuiesc că ce face ea acolo o să dureze o vreme. E greu să nu mă gândesc la ea, cum stă pierdută în spatele pletelor negre, căutând sensuri, și simt povara vinei mele. Pentru că eu văd toate conexiunile astea, eu îi hrănesc lui Ash nevoia de a descoperi un adevăr care poate nu există. Eu, care văd o poză veche cu tata într-un ziar și mă întreb dacă nu cumva e implicat. Și orice teamă secretă pe care o am pare atât de posibilă!

Apoi mă îndrept spre casă, iar orașul arată la fel ca întotdeauna, oamenii de pe stradă trec pe lângă mine ca și când n-aș exista, cum fac mereu, iar păienjenișul de gânduri încâlcite din mintea mea pare un vis urât, alungat de lumina zilei. Mă opresc o clipă pe pod, inspir căldura și gazele de eșapament și privesc luminile de la stâlpii înșirați de-a lungul Tamisei, lucind în întuneric ca niște planete noi, abia sosite în sistemul nostru solar.

E timpul să revii cu picioarele pe pământ, Red, de dragul tău și al lui Ash. De dragul lui Nai și chiar și al lui Rose, care pare că a dispărut fără ca să se asigure cineva că e OK, făcând cine știe ce cu cine știe cine. Necazul cu Rose e că este mult mai fragilă decât pare și, uneori, doar uneori, cred că vrea cu tot dinadinsul să fie rănită.

Ești OK?

Îmi scot telefonul, îi trimit un mesaj și aștept, dar minutele trec fără niciun răspuns. Măcar știe că mă gândesc la ea; tot e ceva. Mâine o s-o caut neapărat și o să mă asigur că e bine, pentru că trebuie să știe că, orice s-ar întâmpla, orice-ar face sau ar zice, o să fiu mereu alături de ea.

Nu se poate altfel atunci când iubești pe cineva așa cum o iubesc eu.

•

Când deschid ușa de la intrare, o văd pe mama așezată la masă. Observ imediat că a plâns. Rămân o clipă în hol, neștiind ce să fac.

Mă vede și-mi zâmbește.

— Vrei o cană de ceai?

— Ăăă… da, mersi, zic eu.

Chiar dacă e cald și mi-e poftă mai degrabă de cola și știu că avem în frigider. Mă așez la masă și-mi las ghiozdanul la picioare.

— Ce se-ntâmplă?

Mama îmi pune o cană de ceai în față și se așază.

— Unde e Gracie? întreb.

— La o prietenă la ceai, zice mama odihnindu-și mâinile pe masă.

Și observ pentru prima dată cât sunt de aspre, de uscate. Pielea albă i se cojește de pe degete și de pe dosul palmelor. Are unghiile roase până la sânge. Mâinile astea mă fac să-mi fie milă de ea.

— Voiam să-ți mulțumesc, spune ea cu grijă, parcă mergând pe vârfuri. Pentru azi-dimineață. Că ai trezit-o pe Gracie și ai ajutat-o să se schimbe. M-am purtat urât cu tine, ar fi trebuit să-ți mulțumesc.

— E OK.

O privesc cu suspiciune. Ochii ei sunt umflați și întunecați.

— Nu mă deranjează să te-ajut.

— Uite ce e, iubire. Știu că lucrurile nu mai merg bine de multă vreme. Știu că e din ce în ce mai rău. Vezi și tu. Vezi că taică-tău abia dacă mai trece pe-acasă, iar eu… spune ezitând. Știu că nu-s perfectă și cred că-mi vărs nervii aiurea pe tine.

Mă privește și, pentru o clipă, îmi aduc aminte cum stăteam la ea în poală când aveam doar câțiva ani, cum mă ținea în brațe și-mi șoptea povești în păr.

— E OK, zic din nou.

Aș vrea atât de mult să fie adevărat! Aș vrea să fac ca totul să fie OK pentru ea.

— A fost o perioadă grea și te-ai descurcat singură. Dar mă ai pe mine.

— Și nu e de mirare că ți-e atât de greu. După povestea cu Naomi și… nu știu, cu tot ce s-a întâmplat… Chiar n-ai avut pe nimeni lângă tine. Taică-tău… în fine, nu prea e pe-aici, iar eu îi acord mult mai multă atenție lui Gracie decât ție, și nu e drept. Nu-ți arăt cât de mult țin la tine, cât te iubesc. Și asta mă face să par o mamă denaturată.

Stau cufundat în scaun și, dintre toate lucrurile pe care credeam că o să le simt, mă învăluie doar o ușurare care amenință să-mi provoace lacrimi.

— Așa că m-am gândit să-i fac lui Gracie program de joacă și noi să stăm de vorbă. Să lămurim niște lucruri, s-o luăm din nou pe drumul cel bun. N-ar fi bine?

— Ar fi super, mamă.

Dar când mă apropii s-o îmbrățișez, se dă înapoi.

— Dacă vrei într-adevăr să m-ajuți…

Privirea îi coboară din nou și-și retrage mâinile din ale mele.

— Treaba e că-mi fac griji pentru tine, iubire, pentru calea pe care ai luat-o. Mă uit la tine, cu părul ăla și cerceii și cum pierzi atâta vreme cu trupa, pe urmă

mă gândesc la biata Naomi și la ce-a pățit și… înțeleg că simți că te-am lăsat baltă, că te-am ignorat. Cine poate să te condamne pentru așa ceva? Dar e vremea să te oprești. Să revii la normal, te rog. Mă faci de râs cu toate prostiile astea și am și-așa destule pe cap.

Normal – cuvântul ăsta trece prin mine ca o sabie și lasă o rană deschisă.

— *Sunt* un om normal, îi spun eu ferm. *Asta*-nseamnă normal pentru mine, nu pricepi? Nu încerc să rănesc pe nimeni, așa sunt eu.

— Nu, scutură maică-mea din cap. Nu, nu pricep. Și trebuie să-nțelegi că felul ăsta de-a fi n-o să-ți aducă fericirea, iubire. Nici succesul. Și nici n-o să-ți deschidă uși în viață. O să fii toată viața o persoană inadaptată și-o să atragi atenția din motive greșite. Tu crezi că-ți spun asta pentru că te urăsc, dar nu e așa. Îți spun asta pentru că te iubesc și nu vreau să suferi toată viața. Te rog, Red, te rog. Tușul de ochi, oja neagră. E o costumație, una greșită. Arăți ca genul de adolescent care ar lua o pușcă la școală și-ar începe să tragă. *Te rog,* Red, te rog ascultă-mă și scoate-ți cerceii din nas, din urechi, spune ea strâmbând din nas. Te rog, revino la normal. Poate că e singurul lucru la care te pricepi, dar *nu mai încerca să atragi atenția.*

— Mamă, zic eu foarte apăsat. Dacă voiam să atrag atenția, ai fi știut despre tatuajele mele. Despre toate trei.

— Ce?

Mamei îi pică fața.

— Dacă m-aș fi priceput să atrag atenția, ai fi observat că, *la zece ani,* duceam mâncare pe furiș la mine-n cameră și mâneam în secret până când m-am îngrășat atât de tare, că abia mai mergeam, că mi se tăia respirația. Dar n-ai observat, și n-ai observat nici când, mai târziu, am încetat să mănânc și stăteam tot weekendul în pat din cauza oboselii și a depresiei. N-ai observat pentru că totul era despre *tine.*

— Trei tatuaje? e tot ce reușește mama să îngaime.

— Vrei să revin la normal, nu? Dar dacă fac asta, încep eu și sar din scaun înainte să-mi dau seama, iar gura mea vorbește înainte s-apuc să gândesc, dacă aș reveni la normal, atunci ce-aș face cu mama mea bețivă, cu femeia care-l dezgustă așa tare pe tata, încât nu mai suportă să stea în aceeași casă cu ea? Care leșină pe canapea și nu-i dă de mâncare copilului ei de șapte ani? Pentru că dacă *asta* înseamnă normal, normalul poate să se ducă dracului.

Urc scările în fugă, trec de camera lui Gracie, intru la mine și dau muzica tare, scot amortizoarele de pe tobe, îmi iau bețele și bat până mă dor brațele, capul, iar vecinii bubuie în pereți. O țin tot așa, exist numai în muzică, numai în ritmul tobelor – când sunete înalte, când joase și o serie de sincope – apoi, când simt

că mi se zbate fiecare nerv din corp, când fiecare celulă bate ritmul, mă opresc. Nici măcar n-a urcat să țipe la mine.

Gracie trebuie să fi venit acasă. O aud pe mama făcându-i baie și cântându-i „Trei rățuște” în timp ce ea se joacă cu clăbucul. E în modul mama perfectă. Imediat ce intră în camera lui Gracie să-i citească, cobor să-mi fac niște pâine prăjită. O văd stând pe patul lui Gracie, scăldată în lumina roz, și pare încă trează. Vocea ei sună normal și nu se grăbește să termine de citit, nu pare disperată să coboare, să deschidă televizorul și să-și toarne un pahar. Dar pe urmă observ paharul înalt plin cu lichidul rece, incolor din care ies bule, așteptând-o pe balustradă. Cel puțin și-a impus să aștepte până când se culcă Gracie, tot e ceva.

În timp ce aștept să se prăjească pâinea, se deschide ușa din spate și-l văd pe tata. Cu cămașa șifonată, neras. E gras și obosit.

— Hei, zice el.

— Ai venit?

— Da, care-i surpriza, locuiesc aici totuși.

— Așa am auzit.

— Totul e în regulă, școala merge bine, te străduiești? Vreo veste despre Naomi?

— Tată, dacă ai sta pe-aici, ai ști, îi răspund în timp ce-mi iau pâinea din prăjitor și-mi amintesc de poza cu el și Carly Shields în costum de baie.

— Uite, știu că lipsesc mult în perioada asta. Dar o fac pentru tine și Gracie. Și mama. Vă asigur un acoperiș deasupra capului, plătesc pentru toate chestiile pe care le vreți.

— Îi lipsești mamei, zic. E supărată. Știm că ai pe cineva, tata.

— Nu am, insistă tata. Am mult de lucru.

— Bine, cum zici tu. Sincer, nu-mi pasă dacă lucrezi cu ea sau ți-o tragi cu ea, mi se rupe.

Taică-meu clipește și-i văd maxilarul încleștându-se; știu că ar vrea să țipe la mine, dar nu o face și asta-mi spune tot ce trebuie să știu.

— Ei bine, acum sunt aici. Mă duc s-o văd pe Gracie și, pe urmă, ce zici să comandăm niște mâncare chinezească, noi trei? Poți să-ți iei ce vrei, n-o să te pisez că ai comandat prea mult.

— Am pâine prăjită.

Pare dezamăgit și ușurat în același timp.

— Tata, ești consilier la școală de multă vreme, nu? Încă dinainte să-nvăț eu acolo. Cum se face?

— Chiar te interesează? mă întreabă el încruntându-se. Au avut inițiativa asta, să implice mai mulți oameni de afaceri și politicieni locali în strategia de dezvoltare a școlii. O *inițiativă cu spectru larg,* i-au zis ei.

— Aha, am înțeles, zâmbesc eu ca și când ar fi ceva interesant. Și-ți place?

— Da.

Tata se relaxează. Se-ntâmplă rar să-l întreb despre viața lui, iar lui îi place, ceea ce mă face să mă simt prost că-i pun următoarea întrebare.

— Ți-aduci aminte de Carly Shields?

Se ridică puțin din scaun.

— Nu cred, răspunde el, dar eu îl presez.

— Carly e fata care s-a aruncat în fața autobuzului. S-a sinucis chiar în fața școlii.

— Ah, da, sigur, își împinge el ochelarii pe nas. Ce tragedie, avea o mulțime de probleme, dar nu spunea nimănui. Foarte trist!

— I-ai dat o medalie după ce a câștigat un concurs de înot, chiar înainte să se-ntâmple, îi amintesc eu.

— Serios? spune ridicându-se. Nu-mi aduc aminte asta. Sunt frânt, sunt prea obosit ca să mănânc. Cred că mă duc să mă culc.

Nu e nici ora opt.

Îmi revine fiorul rece pe șira spinării. Și-a adus aminte de Carly, de ce nu spune mai multe?

— Tată?

Când îl strig, tresare în cadrul ușii.

— E nasol acasă. Mi-e teamă pentru Gracie. Rămâi în noaptea asta, te rog. Rămâi cu mama. Nu ne lăsa!

Se holbează la mine și pare că nu înțelege ce-i spun. Așa că încerc din nou.

— Tu ești adult, tată. Tu ești mare. Nu e cinstit ca tu să fugi, să faci ce dracu' faci și să ne lași pe mine și pe soră-mea de șapte ani să rezolvăm situația. Tu ești bărbatul, poartă-te ca atare.

— Ascultă la mine…

— Ah, las-o baltă!

— Vino aici, Red, țipă după mine pe scări, chiar când mama iese din camera lui Gracie.

— S-a întors să-și spele rufele, îi zic mamei.

•

E liniște în casă; stau în capul scărilor și ascult. Tata e aici, îl aud sforăind în camera de oaspeți. Mă furișez jos, intru în living și mă apropii de laptopul lui de pe canapea. Îmi țin respirația și-l deschid. Îmi cere parola ca să trec mai departe,

dar n-o știu. Ce-ar face Ash? mă întreb. Mă gândesc la taică-meu și la lucrurile de care-i pasă și-mi încerc norocul. Ziua de naștere a lui Gracie e 9 mai, așa că încerc Gracie09. Nimeresc din prima.

Dar zâmbetul îmi îngheață pe buze când apare desktopul. Pentru că primul lucru pe care-l văd e poza unei fete cam de vârsta mea, poate puțin mai mică. O fată pe care n-o știu și care nu știe că a fost pozată. E drăguță, râde, are brațe lungi și subțiri și un ghiozdan *Hello Kitty.* Dau click pe poză și o măresc; face gropițe când zâmbește. Nu pare să existe nimic atașat de poză, niciun document sau un nume. Doar fata asta mică și frumușică, urmărită de la distanță.

Tata are o mulțime de directoare pe desktop și le verific unul câte unul. Sunt varză de oboseală, mă ustură ochii, dar mă uit în continuare, sperând să nu găsesc nimic. Și pe urmă găsesc. Un director plin cu fișiere criptate. Încerc parola de dinainte, dar nimic. Încerc de vreo trei-patru ori, însă nu reușesc să intru. Mă uit la fișiere, n-au nume lizibile, doar o serie de numere, e imposibil să ghicești ce e în ele. Dar un gând îmi trece prin minte.

Felul în care s-a uitat taică-meu la picioarele lui Rose.

Faptul că o ajuta pe Naomi să aplice pentru bursa Duke of Edinburgh chiar înainte să dispară.

Că-i punea medalia la gât lui Carly, care stătea acolo în costumul ei de baie.

Că miroase mereu a diverse femei.

Nu vreau să mă gândesc că fișierele alea conțin poze cu mai multe fete. Fete ca asta. Fete pe care le știu.

Nu vreau să mă gândesc, dar n-am încotro. N-am încotro.

Rose
Dormi?

Rose
Red?

Rose
Red?

Red
Mnu. Varză. Frate e târziu/devreme. K?

Rose
Știu, și îmi pare rău.

Red
Hm?

Rose
Am fost o vacă cu tine, nu știu de ce

Red
E OK

Rose
Nah. Nu

Red
Sincer, mă bucur că ești OK. Ești OK?

Rose
Daaaa. Ești viatza mea

Red
☺

Rose
Ai fost la Nai azi?

Red
Dap

Rose
Nu știu de ce nu pot s-o văd. Nu știu

Rose
…

Rose
…

Red
Ce-i? S-a întâmplat ceva? Vb cu mine

Rose
Nimic. Totul e bine.

Rose
Vb mâine?

Red
OK

Rose
Fii în continuare tare, ține-o tot așa.

Red
Ne vdm mâine?

Rose
Daaa! ♥♥♥ Filme și junk food la mine?

Red
Sigur

Rose
♥♥♥

22.

Mă trezește un mesaj de la Ash.

> Azi chiulesc, am stat trează toată noaptea. Niciun progres, am nevoie de mai mult timp. O să fiu la spital.
>
> OK, trebuie să te văd, răspund eu și aștept. Trebuie să te întreb ceva.

E prea ocupată să mă-ntrebe ce anume. Văd punctele de suspensie săltând de câteva ori, apoi dispar. Noaptea trecută mi s-a părut îngrozitoare, foarte întunecată, dar azi soarele e sus pe cer și nimic din ce-am văzut sau citit aseară nu mi se mai pare așa de rău sau periculos. E uimitor cât de bine mă simt azi față de ieri – și știu ce anume face diferența.

Rose.

Nu pot să explic ce-am simțit văzând cuvintele și emoticoanele de la ea umplându-mi din nou ecranul, după douăzeci și patru de ore de liniște, un record. Nu adormisem până când a început să-mi bâzâie telefonul sub pernă, închisesem doar ochii, gândurile mele alergând în cerc, pe întuneric. Dar Rose apăruse din nou și m-am simțit mai bine.

Cerul e senin, e o zi caldă și ador priveliștea Londrei care se întinde dincolo de râu, London Eye profilându-se pe cerul albastru, clădirile vechi și cele noi înghesuindu-se unele în altele, părând că au ieșit din pământ în aceeași clipă, nu de-a lungul secolelor. Iubesc locul ăsta în care poate veni oricine, de oriunde și să fie cine dorește, și nimănui nu-i pasă. Iubesc orașul ăsta pentru că aici nu simți niciodată că ești pe dinafară.

Totul pare minunat preț de câteva minute. Așa cum era înainte să înceapă haosul.

Leo mă așteaptă la colț, lângă metrou, iar alături de el e Rose, sprijinită de un stâlp de iluminat, studiindu-și telefonul. Leo privește în cealaltă direcție. Sunt împreună, și totuși nu chiar.

— Hei, zic când mă apropii, brusc intimidată, așa cum mi se întâmpla la începuturile trupei noastre.

— Sal'.

Leo se desprinde de perete, dar Rose rămâne cu ochii în telefon până când ajung lângă ea și mă întreb dacă vede că m-am înroșit și că mi-e imposibil s-o privesc direct.

— S-a reunit trupa, zice Rose zâmbind și-și ridică în sfârșit privirea din telefon. Uite, îmi pare rău c-am dispărut câteva zile. Treburi de fete, știți voi. Dar m-am întors și-s sută la sută prezentă aici, cu voi, OK? Vreau să fac totul ca la carte pentru Nai și nu vreau să vă dezamăgesc. Vă iubesc pe-amândoi.

Leo și cu mine schimbăm priviri, iar Leo ridică din umeri.

— Toți am lăsat-o mai moale un pic, zice el. Și eu am fost stresat cu rahaturi.

— Știu, zice Rose și-i pune mâna pe braț. Îmi pare rău că te-am lăsat baltă. O să am mai multă grijă, promit. Mă ierți?

Se-ntâmplă ceva între ei și mă prefac că nu observ. Ar fi putut să-și spună toate chestiile astea înainte să apar eu, dar au așteptat să ajung, să fiu și eu de față… de ce?

— Red vine la mine diseară, zice Rose. Filme, popcorn și d-astea. Vrei să vii și tu?

Leo mă privește din nou, iar eu ridic vag din umeri. În sinea mea, îmi doresc să spună că nu poate. Vreau s-o am doar pentru mine câteva ore. Dacă petrec câteva ore cu ea, totul o să fie bine din nou.

— Nu pot s-ajung. Aaron vrea să stau prin preajma lui.

— Pentru ce? întreabă Rose, iar cuta dintre sprâncenele ei se adâncește.

— Ca să fim cât mai mulți, dă Leo din umeri și se preface că nu-i mare scofală, dar este.

— Cât mai mulți? se uită Rose la mine.

— O să se vadă cu un tip cu care are ceva de-mpărțit și vrea să aibă spatele cât mai bine asigurat. Eu sunt mâna lui dreaptă, zice el.

Își ridică bărbia când vorbește; e mândru de asta.

— Băi, serios acum, nu te duce cu el. Problemele lui nu sunt și-ale tale, zic eu. Omu a ieșit de cinci minute și deja și-o caută cu lumânarea. Așa o fi Aaron, dar nu e musai să fii și tu așa.

— Ascultă, Leo, zice Rose pe un ton surprinzător de blând. Te rog!

— Ce-ți pasă ție, oricum? o întreabă Leo, dar nu e o întrebare pusă la nervi.

E o întrebare serioasă care speră la un răspuns anume.

Rose îmi aruncă o privire și văd nesiguranță în ochii ei. Leo n-o să primească răspunsul pe care-l dorește, iar faza nasoală e că o parte din mine se bucură.

— Pentru că mi-ești tovarăș, boule, zice ea. În plus, dacă te prind făcând ceva ilegal acum, chiar înainte de concert, am pus-o cu toții, nu?

Leo își dă ochii peste cap ca și când nu i-ar păsa, dar știu că-i pasă. Simt exact ce simte și el. Știu că dacă Rose i-ar spune că simte pentru el exact ce simte el pentru ea, ar face orice pentru ea.

— L-ai întrebat pe Aaron despre Carly? îl întreb eu.

— Nu, mă, n-avea chef de nostalgii, mă-nțelegi?

— Care Carly? întreabă Rose.

— Carly cu grădina memorială, zic eu.

— Ah, acea Carly, oftează Rose. Credeam că zici de *o fată.* De ce vorbim de Carly?

— Oricum, Red a cunoscut o tipă în Camden, adaugă Leo, distrăgându-i cu abilitate atenția, iar Rose rămâne cu gura căscată.

— Ce? Ce s-a întâmplat? Red? Gata, ai viață sexuală?

— Nu, zic eu apăsat și am satisfacția că știrea, așa umflată cum e, o enervează un pic.

Trebuie să fac cumva să vorbesc cu Aaron, chiar dacă e ultimul om cu care vreau să mă aflu în aceeași cameră.

— Uite, Leo, pot să vin cu tine acasă imediat după școală, să vorbesc un pic cu Aaron? Și pe urmă mă duc la Rose. Când o să trebuiască să-i asiguri spatele, orice o însemna asta.

Leo mă măsoară din cap până-n picioare.

— Nu știu, Red, tu și cu Aaron nu sunteți tocmai… compatibili, iar treaba e un pic cam intensă acu'. Știi, treaba cu spatele.

— Doamne, vreau doar să vorbesc cu el, nu să ne unim destinele, zic eu. Și poate că dacă sunt pe-acolo, o să ai o scuză să nu te bagi în aiurelile lui.

— Da, înmormântarea ta.

Leo ridică din umeri și rânjește în același timp. Pare amenințător.

— Super plan, șoptește Rose în timp ce Leo traversează cu pași mari strada ca să ajungă din urmă un prieten.

Tocmai am ajuns la intersecția Dolphin și ne alăturăm fluviului domol de sute de copii care se-ndreaptă cu toții în aceeași direcție.

— Așa poți să stai cu ochii pe el, să ai grijă să nu se bage în ceva nasol.

Iar când Rose rămâne în urmă, să se pună la curent cu ultimele bârfe alături de Kasha și fete, Leo se oprește din drum și mă așteaptă.

— E bine că te duci pe la ea, zice el. Să ai grijă să nu se bage-n vreo belea. Încearcă să afli cu cine se mai vede pe lângă.

— Pe lângă cine? întreb eu.

— Pe lângă noi, Bulă, răspunde el.

•

Cartierul lui Leo e mereu plin de viață, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În perioada asta a zilei e terenul de joacă al puștilor care ies de la școală și umplu spațiile verzi de sub copaci cu țipete și râsete. Cei mai mari se dau cu bicla sau sar cu skateboardurile peste obstacolele improvizate și scările

de ciment, provocând furia bătrânilor care stau pe bănci ca să se bucure de căldura de septembrie. Muzica răzbate afară, pe ferestrele deschise ale balcoanelor blocurilor-turn, care se ridică spre cer cât vezi cu ochii.

Leo stă la etajul opt al unui bloc lung și scund, cu balcoane de-a lungul apartamentelor care dau spre peticele de verdeață de dedesubt.

Liftul e zgomotos, lent și miroase a iarbă.

— Deci, ești hotărât să fii lacheul lui Aaron? îl întreb într-un final.

A vorbit non-stop în drum spre casă despre chestiile obișnuite, cum a fost la repetiții, la fotbal, despre fete, muzică și apoi, când am intrat în cartierul lui, s-a oprit brusc. N-a mai scos un sunet.

— Nu despre asta e vorba și știi bine, zice el.

— Dar despre ce e?

— Oamenii îl respectă, Red. Pentru cine e, pentru ce a făcut.

Reușesc să mă abțin cât urcăm un etaj.

— Că vinde droguri și că era cât pe ce să omoare pe cineva?

— Tipul ăla știa care-s riscurile. N-a atacat un civil. Pe străzile astea e război, frate.

Vreau să râd, dar nu știu cum ar reacționa și, într-un fel, are dreptate. În ultimul an, n-a fost săptămână să nu fie înjunghiat cineva în Londra. Am avut o ședință la școală despre asta. Se strâng fonduri ca să instalăm un detector de metale la intrarea principală, ceea ce e ridicol, pentru că mai sunt alte zece intrări și ieșiri.

— Tu ești un civil, spun eu. Ești chitarist, unul bun. Nu prea merită, nu? Să te bagi în rahaturile astea?

Leo îmi aruncă o privire lungă și aspră, în timp ce liftul se zgâlțâie și se oprește.

— Red, habar n-ai cum e viața mea. Nici măcar nu mă cunoști cu-adevărat.

* * *

— Red! se luminează chipul mamei lui Leo când mă vede. Rămâi la cină?

Sunt modelul arhetip de prietenie de nădejde, genul de om pe care mamele se bucură mereu să-l vadă, pentru că asta înseamnă că odrasla lor n-o să intre în vreun război între găști miercuri seară, după școală.

— Mulțumesc, doamnă Crawford, zic. Dar nu pot.

Mama lui Leo se dezumflă și îi văd îngrijorarea pe chip. Leo nu știe cât de norocos e că are o mamă căreia îi pasă.

— Spune-mi, cum e Naomi? Am sunat-o pe Jackie, dar nu răspunde și n-o condamn; nici nu vreau să mă gândesc prin ce trece.

— Nicio schimbare încă, îi zic și mă ia brusc în brațe, șoptindu-mi la ureche.

— Mă bucur să te văd, nu te-am mai văzut de atâta vreme! Să ai grijă de băiatul meu, bine? Îmi fac griji pentru el.

Apoi îmi dă drumul din brațe și adaugă:

— Bine, mă bucur să te văd oricum.

Promit mutește, doar dând din cap, că o să fac tot ce pot, dar dacă Leo are dreptate? Poate că nu-l cunosc deloc.

•

Aaron e tolănit pe un scaun în colț, cu un picior pe brațul scaunului, și se joacă pe consolă. Pe ecran, mai mulți gangsteri virtuali cad sub rafalele mitralierei lui.

— Așa! Rahaților! urlă el către Leo. Hai încoa', frate, să te uiți cum distrug nenoro…

— Salut, zic.

Aaron mă privește cu coada ochiului.

— Ce dracului e asta? zice el uitându-se la mine. Ah, fir-ar să fie, am murit!

— Eu sunt Red, îi zic. Din gașca lui Leo.

— Red e din trupă, adaugă Leo, ca și când n-ar prea vrea să-și asume prietenia noastră.

— Ah, da, zice Aaron măsurându-mă din priviri. Ai un look puternic… Red.

— Mersi, zic, iar el zâmbește compătimitor.

Nu era un compliment.

— Și, ce mai faci? încerc eu să pălăvrăgesc.

— Aș face mult mai bine dacă nu m-ai ține de vorbă, zice el, lăsând consola baltă după ce a mai pierdut o viață. Frate-meu, poți să faci să dispară chestia asta, te rog?

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că eu sunt „chestia asta".

— Te superi dacă te-ntreb ceva, de pe vremea când erai la Thames Comprehensive?

Aș vrea să nu par un copil de bani gata de la o școală privată, dar exact așa dau impresia. Chestia e că și dacă aș încerca să vorbesc ca un gangster, tot ridicol ar suna.

— Am încercat să stau cât mai puțin pe-acolo, înțelegi ce zic?

Aaron râde, iar Leo se uită în jos, la picioare.

— Ți-aduci aminte de Carly Shields?

Aaron se uită la mine cu capul lăsat pe umăr.

— Da, drăguță fată. Chiar dulce. Am fost împreună o vreme. Da, trist.

Mă surprind blândețea din vocea lui și zâmbetul.

— Aaron! îl strigă mama lui Leo din bucătărie.

— Ce rahat vrei? răspunde el. Mereu comentează.

— Uite, nu contează, zic eu ridicându-mă. Leo, vii cu mine la Rose?

— Da, poate… zice el și dă să se ridice.

— M-a rupt când s-a sinucis, foarte trist. Era o fată bună, știi? M-a făcut să mă simt bine o vreme. Pe urmă m-a lăsat, pur și simplu, și-a devenit ciudată rău.

— Ciudată? încerc să-mi ascund un pic curiozitatea.

— A luat-o razna, chiar cu câteva zile înainte. Mi-aduc aminte. Era total schimbată.

— Serios? În ce fel? îl întreb.

— A venit la mine și m-a întrebat dacă știu pe cineva care-ar putea să omoare pe cineva pentru ea. A zis că are bani.

— *Ce*? se îndoiește Leo.

— Mă faci mincinos? îl provoacă Aaron imediat. I-am zis ceva de genul: nu, fato, dar acum mă gândesc c-ar fi trebuit să-i iau banii, n-avea să mai fie mult pe-aici.

Se schimbase. Era speriată. Voia să omoare pe cineva…

— Pare că înnebunise, zic. Vii, Leo?

Leo se ridică, dar Aaron pune mâna pe el și-l oprește.

— Nu, Leo. Nu te duci nicăieri, frățică. Avem planuri.

— Dar n-ai nevoie de mine, nu?

Leo se foiește de pe-un picior pe altul.

— N-are-a face dacă am nevoie sau nu, ești frate-meu. Vii cu mine.

— Bine, zice Leo și se așază. Sigur.

— Trimite-mi mesaj mai târziu, îi zic.

— Sigur.

Pentru o clipă, mă întreb dacă ar trebui să rămân, dacă ar ajuta la ceva să fiu prin preajmă. Nu vreau să-l las pe Leo să treacă o graniță dincolo de care nu se mai poate întoarce, dacă am o șansă să-l opresc.

— Aș putea…

— Ciudățenie, tu ești în plus, îmi zice Aaron. Mă deprimi, frate.

— Leo?

Leo îmi evită privirea.

— Ce zici dac-o sun pe Rose și vine și ea aici, am putea să facem ceva toți trei, hm?

— Red! îmi aruncă Leo o privire întunecată, de avertizare, care sugerează că n-o să fie bine dacă rămân.

— Trebuie să pleci.

Și totuși nu mă mișc, nu pot. Până când Aaron sare de pe scaun și se repede la mine aproape lipindu-și fața de a mea.

— Frate-meu ți-a zis să dispari, așa că du-te, înainte să te scot eu afară și să-ți arăt cum să cobori pe scurtătură.

Văd saliva din colțul gurii lui și ochii injectați, și mai că fac pe mine de frică.

— Ne vedem mai încolo, Leo.

Se uită la mine, dar nu-mi răspunde. Nu e nevoie, privirea lui spune totul.

23.

E liniște pe strada lui Rose, toți copiii sunt la adăpost de căldură în casele cu aer condiționat sau se joacă în grădinile împrejmuite de garduri înalte. În fața caselor sunt mașini care costă cam de două ori cât venitul anual al celor mai mulți oameni, lustruite, imaculate și, dacă ar fi fost cineva pe stradă, s-ar fi uitat lung la mine, doar ca să mă descrie la următoarea întâlnire a asociației care veghează cartierul. Casa ei e cufundată în liniște, nici urmă de Amanda sau de taică-său.

Simt puțină vinovăție că nu sunt cu Naomi, dar până și Ash a zis că nu se duce azi la ea. Pare că a stat toată noaptea încercând să spargă niște coduri care probabil că nu pot fi sparte. Iar eu am nevoie să fiu aici, pentru că Rose e mai mult decât o persoană, Rose e un loc în care nu trebuie să-mi mai bat capul, în care pot să fiu eu o vreme, iar asta e o ușurare. Nu-mi dădusem seama câtă oboseală am adunat și câtă nevoie de relaxare am.

Iar casa lui Rose e locul perfect pentru așa ceva; e un rai al ordinii, izolat termic cu bani gheață. Au o femeie de serviciu care vine de patru ori pe săptămână, așa că nu se adună niciodată haine de spălat la baza scărilor sau căni murdare în chiuvetă. Miroase mereu frumos, iar vazele de pe hol, din living și din camerele de sus sunt mereu pline de flori.

Când ajungem, Rose se duce sus să se schimbe și se întoarce într-un tricou larg și colanți, cu picioarele goale și părul despletit. O urmăresc în timp ce face sandvișuri cu bacon și mi-l dă pe-al meu alături de o sticlă de cola și un pai.

— Deci te îngrijorează Leo?

— Oarecum, zic. Pe tine nu?

— Nu sunt sigură. Are o latură întunecată, știi.

— Ce vrei să zici?

— Adică uneori nu e Leo pe care-l știm. Uneori e foarte furios.

— Cu tine?

Tonul spart al vocii mele nu-i scapă lui Rose.

— Nu, sigur că nu cu mine. Mie îmi ciugulește din palmă. Dar îl văd uneori. Se simte prins în capcană.

— Nu știu, oftez eu. Părinții mei mă urăsc. Tu îi urăști pe ai tăi. Pare ceva normal să-ți urăști familia, nu?

Mă gândesc însă la Leo, care pare mai mult decât furios; pare trist și speriat. Și felul în care se purta, ca și când ar fi trebuit să fie altcineva când e cu Aaron.

— Cum mai e treaba pe-acasă? mă întreabă ea, cu gura pe jumate plină, iar eu ridic din umeri.

— Nu ca aici, zic.

— Nici aici nu e ca aici când sunt *ei* aici, îmi zice Rose. Cred că plănuiesc să facă un copil sau ea e deja borțoasă. De câte ori intru în aceeași cameră cu ei, tac. Și mi se rupe dacă fac un copil, doar că-mi pasă de bietul de el, o să crească cu cretinii ăștia. Ar trebui să existe o lege sau ceva, un test care să te-mpiedice să ai copii dacă n-ai suficientă minte cât să fii părintele unei ființe umane.

— Să ce? râd eu.

— Ce? râde și Rose.

— Asta n-a sunat ca ceva spus de tine, ci ca și când ai fi citit dintr-un ziar sau ceva de genu'.

— Vrei să zici că-s tare de cap?

Ridic din umeri, iar Rose cojește crusta de pe sandvișul ei și-o aruncă spre mine, râzând, cu ochii strălucind. Asta e Rose pe care-o știu, relaxată, fără nicio grijă, fără să joace un rol pentru cineva. Nu e deloc tipa distantă, distrată și rea pe care-am văzut-o zilele trecute.

— Rose, pot să te întreb ceva un pic… scârbos?

— Ha! Da, zi.

Ochii lui Rose se luminează.

— Taică-meu… a încercat… Vreau să zic… A făcut…

Rose tot dă din cap, așteptând să-mi termin ideea.

— Crezi că taică-meu e un pervers?

Rose începe să râdă.

— Cu siguranță.

— Rahat, pe bune? Ce ți-a făcut?

— Nu, nu, Red! Nu cred că taică-tău e pervers. Nu mi-a făcut niciodată nimic, doar m-a tratat frumos și a-ncercat să se uite în decolteul meu.

— Oh, Doamne! îmi acopăr eu fața.

— Glumesc, râde ea. Taică-tău e ca toți tații. Super jenant, dar nu rău. Sunt sigură de asta.

— Chiar ești?

Cred că mi se citește îngrijorarea pe față pentru că-mi pune un braț pe după gât și mă îmbrățișează.

— Nu mai vorbi prostii și concentrează-te la problema noastră, zice ea. Film în living sau sus?

Mă uit la televizorul mare de pe peretele din living, dar mă gândesc și la patul dublu al lui Rose și cum ar fi să stăm împreună, doar noi.

— Decide tu!

— Sus. Mult mai intim, zice ea și rânjește, ia o pungă mare de chipsuri și încă vreo două sticle de cola.

— Nu bei în seara asta? o întreb.

— Pot să rezist douăzeci și patru de ore fără alcool, zice ea. Nu sunt maică-ta.

Așa cum o spune ea, sună amuzant.

•

Înainte să înceapă filmul, Rose stinge toate luminile, în afara lampioanelor de la capul patului și a celor câteva lumânări parfumate de pe raftul de deasupra. Eu mă așez pe o latură a patului, îmi pun o pernă îndoită sub ceafă și-mi las un picior să atingă podeaua. Înainte să moară, bunică-mea mi-a povestit că, pe vremuri, la Hollywood, înainte să fie permise scenele de sex și nuditate, exista o regulă care zicea că până și cuplurile căsătorite de pe micul ecran trebuie să aibă cel puțin un picior pe podea, ca să fie clar că nu fac sex. Asta mi-a zis bunică-mea, deși e clar că poți să faci sex cu un picior pe podea, dacă ești foarte hotărât. Oricum, în seara asta cred că e mai bine să respect regula asta, să mă controlez, să nu mă dau de gol, adică o combinație de tortură sinistră și fericire delirantă.

— Favoritul tău, zice Rose și trimite un film de pe iTunes către TV. *The Breakfast Club.*

— Pe bune? îi rânjesc eu. Dar nu-ți place filmul ăsta.

— Nu că nu-mi place, doar că prefer filmele făcute cândva după nașterea lui Hristos, dar tu zici că ăsta e apogeul filmelor cu adolescenți din toate timpurile, așa că-i mai dau o șansă pentru că-mi pare rău c-am fost așa o vacă cu tine și măcar atâta pot să fac.

— E-n regulă, zic, încercând să nu arăt cât de minunat mi se pare momentul ăsta.

— Deci zici c-am fost vacă, nu?

— Nu, zic că păreai altcineva. Și că-mi fac griji pentru tine, știi asta.

— Știu.

Rose mă îmbrățișează scurt.

— Dar… știi ce? Sunt OK. Super OK. Mi se pare că în sfârșit încep să înțeleg cine sunt. Devin femeie, Red.

Mă înec și trag cola pe nas. Rose îmi arde una în cap cu perna și atunci îmi trece prin minte că poate asta e prima dată de secole când simt cu adevărat gustul fericirii. Dacă aș putea să mă agăț de momentul ăsta și să nu las timpul să treacă, aș face-o.

•

Ne uităm la film, sau mai degrabă mă uit cum se perindă fiecare cadru pe ecran și încerc să asimilez ce simt, dar fără succes.

Molly Ringwald face trucul cu rujul, Judd Nelson lovește aerul cu pumnul, iar când începe genericul de final, Rose mă apucă de mâini și mă trage în pat.

Chiar face asta. Nu-mi imaginez eu. O privesc în timp ce mă trage în mijlocul patului, îmi ridică brațul și-și așază capul pe umărul meu.

La naiba, ce înseamnă asta?

— Știi ce, Red? zice ea. Cred sincer că ești cel mai mișto om pe care-l cunosc.

— Haide, lasă-mă, zic și mă bucur că nu poate să vadă rânjetul meu tont îndreptat spre tavan.

— Dar chiar cred asta. Nu mă abandonezi niciodată, nu mă dezamăgești indiferent ce aiureli fac sau spun, și asta e ceva foarte special, ești o persoană cu adevărat specială pentru mine, știi asta, nu?

Se rostogolește și-și sprijină bărbia de pieptul meu, iar inima mea se zbate și se bâlbâie; greutatea lui Rose îmi face corpul să fiarbă și să plesnească, iar brațul ei întins peste abdomenul meu mi-a tăiat respirația. Chiar se-ntâmplă asta. Sunt în patul lui Rose și aproape că s-a întins deasupra mea.

— Uneori îmi fac griji că nu știi ce om minunat ești, zice ea, cu o voce dulce și blândă.

E prea mult, mă întorc pe-o parte, o răsucesc și pe ea pe-o parte, și rămânem cu corpurile lungite, față în față, la câțiva centimetri distanță, dar măcar așa pot să respir. Poate că o să supraviețuiesc.

— Chiar nu sunt așa un om minunat, zic eu. Sunt doar eu.

— Taci din gură, zice Rose. Ești o persoană genială, amuzantă, bună, loială. Din tot universul cunoscut, tu bați la tobe cel mai bine și dansezi cel mai bine, și ador felul în care-ți intră părul în ochi, și bluzele alea stupide în carouri pe care le porți și… Red, e ceva ce-am jurat să nu-ți zic, dar nu pot să ascund nimic de tine…

Timpul curge din ce în ce mai încet, nu mai rămâne decât un firicel, apoi se oprește. Văd luminile reflectate în ochii ei adânci, albaștri, puful de pe obrajii ei catifelați și felul în care buzele i se arcuiesc când vorbește, cicatricea argintie din stânga gurii și simt că, de la începutul timpurilor, tot universul a tins spre clipa asta, spre clipa asta perfectă, frumoasă.

Și n-am nevoie să aud ce-o să-mi zică pentru că știu că s-a întâmplat ceva incredibil și Rose simte asta pentru mine.

Mă iubește și ea!

Îmi pun mâna pe talia ei, mă aplec să o sărut și totul pare atât de firesc, destinat să fie așa. Iar când se întâmplă, îi văd ochii mărindu-se, îi simt umerii

rigizi și simt că se trage înapoi când buzele mele le întâlnesc pe-ale ei, și totuși buzele mele le întâlnesc pe-ale ei și, pentru o fracțiune de secundă, o sărut pe fata pe care o iubesc și simt fericire.

Apoi dispare, iar în locul ei rămâne un aer rece.

Când îmi revin, o văd pe Rose în picioare, holbându-se la mine îngrozită. Iar când timpul pornește din nou din loc, curge vijelios.

— Ce dracului, Red? Ce faci? De ce… Nu voiam asta, cum ți-ai imaginat c-aș vrea asta? Dintre toți oamenii, tu să mă forțezi să…

— Nu, n-am, nu eram… îmi pare rău… Am crezut…

Totul prinde viteză în jurul meu, iar eu rămân în urmă, sunt încă în reluare; mintea, corpul meu încă asimilează expresia de pe fața ei. Orice mi-am imaginat, mi-am imaginat greșit. Am interpretat foarte, foarte greșit. Doamne, nu, oh, nu, la dracu'!

— Îmi pare atât de rău, spun și sar din pat. Îmi pare rău., am crezut… mi s-a părut… Am crezut că voiai să te sărut. Îmi pare foarte rău, Rose.

N-am văzut-o niciodată atât de supărată, atât de furioasă, fața ei acoperită de pete roșii și albe.

— La dracu', Red, credeam în prietenia noastră. Credeam că ești singura persoană din viața mea care nu încearcă să mi-o tragă. Am avut încredere în tine, mă simțeam în siguranță cu tine. Și., și… și…

— Cred în prietenia noastră. Rose, te rog! spun și fac un pas spre ea.

— NU! Nu te apropia de mine!

Mi-e frică să scot vreun cuvânt sau să mă mișc. Nu-mi pot imagina ce-o să se întâmple cu mine după clipa asta.

— Dacă ai fi crezut în prietenia noastră, n-ai fi făcut asta, Red. Ai fi știut că…

— Aș fi știut ce? spun și-mi las capul în jos, știind ce-o să zică înainte s-o zică, pentru că o știu mai bine ca oricine și, cu toate astea, am distrus totul definitiv.

Așa că știu ce-o să zică.

— Red, nu sunt ca tine. Nu sunt gay. Nu mă pup cu fete.

Cu zece luni în urmă…

Primul nostru concert a fost genial. Eram împreună de numai două luni, dar aveam o grămadă de piese, suficiente cât să dăm un spectacol… și știți ceva? A sunat extraordinar. Nu ca o trupă de școală, nu ca niște copii. Eram cool, eram super.

Pe vremea aia, când cântam împreună nu greșeam nicio notă. Părea că fuseserăm meniți să ne-ntâlnim și să schimbăm istoria muzicii cu *soundul* nostru radical. Eram super entuziasmați.

Eram prieteni, râdeam și glumeam tot timpul. Mereu împreună, ne luam peste picior reciproc. Iar eu făceam parte din povestea asta. Nu mă mai simțisem niciodată așa. Făceam parte din ceva atât de frumos!

Nai reușise să organizeze primul nostru concert, îl tot pisase și-l încolțise pe tipul ăsta care avea un pub cu o sală în spate, până când acceptase să ne lase să cântăm, dar spusese că n-o să ne plătească. Nu ne păsa. Nu ne păsa nici dacă nu venea nimeni. Conta doar cuvântul ăsta, concert. Primul nostru concert adevărat.

Când am început, sala era goală. N-aveam lumini, doar niște becuri ce atârnau de tavan. Nu conta, era primul nostru concert. Și am cântat senzațional. Sala era goală, dar nici nu observaserăm. În schimb, stăteam cu ochii unii pe ceilalți. Privirile ni se întâlneau, băteam ritmul împreună, corpurile ni se legănau, buzele ne fremătau. Nu făcusem niciodată sex, dar îmi imaginam că avea să se ridice cu greu la nivelul ăsta, când patru oameni sunt atât de strâns legați, încât își simt ritmul inimilor.

Și-apoi oamenii au început să vină dinspre bar, unul câte unul până când, la a cincea piesă, sala s-a aglomerat, iar atmosfera s-a încins atât de repede, încât transpirația curgea din tavan ca picăturile de ploaie. Am cântat toate piesele noastre, și pe urmă câte coveruri știam și, la final, mai că ne implorau să continuăm. Cel mai tare drog din lume!

Într-un final, proprietarul ne-a scos din priză, iar tot pubul a început să strige și să facă gălăgie pentru un bis. A fost genial. Am dat pe gât o cană de apă, afară, pe coridor, când Rose ieșea de la toaletă.

— Ești foarte tare, mi-a zis ea, trăgându-mă și sărutându-mă pe gura închisă. Te ador, Red.

Am rămas locului singură multă vreme după ce-a plecat, și-am încercat să înțeleg. Îmi bătea inima atât de tare din cauza concertului sau a buzelor ei?

Oricum, adrenalina mă făcea să tremur și eram pierdută. Mă făcuse să mă pierd, și în clipa aia am știut. Am știut că urma să-mi petrec viitorul apropiat îndrăgostită de o fată care n-avea să simtă niciodată același lucru pentru mine.

După ce au plecat toți, am încărcat tobele în duba unui tovarăș de-al lui Rose, iar proprietarul a venit să ne vadă, aprinzându-și un joint.

— Vă las să mai cântați și altă dată, a zis el.

— Doar dacă ne plătești, a răspuns Naomi.

— Cincizeci de lire, a zis el enervat.

Ne-am simțit ca niște milionari.

24.

Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce Rose mi-a spus că ea nu se sărută cu fete, îmi amintesc doar expresia de pe fața ei și, deși nu știu exact ce însemna, știu sigur că nu era dragoste. Mi-aduc aminte că am plecat, dar nu și când m-am încălțat sau când mi-am strâns lucrurile. Mi-amintesc aerul rece al serii pe obrajii mei fierbinți și cum, cât am alergat pe stradă, tălpile moi ale converșilor mei abia dacă au făcut vreun zgomot. Nu-mi aduc aminte cum m-am întors acasă și nimic altceva până în clipa asta, când stau în fața oglinzii și mă uit la mine.

La mine, cea care stă în picioare aici, cu brațele puternice, dar nu musculoase, cu abdomen tonifiat, ascuns de un tricou larg care-mi maschează sânii mici.

Iar celălalt eu e fata care stă în spatele meu, e cea nefericită, cea care-aș fi putut fi. Cea care mă urmărește pe oriunde merg, fantoma mea personală.

Mă uit pentru prima oară peste umăr la ea, în ochii ei. Are părul lung pe care și-l întinde în fiecare zi, e rujată cât trebuie pentru vârsta ei, cu o nuanță de piersică ce se potrivește cu pielea. E una dintre fetele de gașcă, fata pe care o plac toate pentru că nu e prea frumoasă și nici n-are gura mare; e prietena ideală, învață bine și-și face mereu temele. Se descurcă binișor la școală, se descurcă binișor în viață și se preface entuziasmată când o remarcă vreun băiat. Și poate că, tot purtând rochițele pe care i le cumpără maică-sa și botinele până la glezne, își face un prieten destul de repede, pentru că, deși e roșcovană, e drăguță, are trăsături delicate și ochi mari, verzi. Pe dinafară, fata aia e tot ce-ar trebui să fie o fată de șaișpe ani.

Iar mama ei e mândră de ea.

Dar, pe dinăuntru, fata asta plânge mereu. Urlă și nu poate să iasă la suprafață. Pe dinăuntru, e pierdută și singură, obosită, atât de obosită, încât se întreabă dacă poate să supraviețuiască durerii de a se preface că este tot ceea ce nu este.

Așa că am încetat să mă mai privesc în oglinzi și mi-am reconstruit exteriorul în funcție de ceea ce simt.

Dar acum mă forțez să privesc.

Mă forțez să văd cine sunt eu, ființa cu părul ras pe părți, cu explozia de păr care îmi intră-n ochi. Cu fața ascuțită și ochii frumoși, verzi.

Acum mă uit în oglindă, mă văd și, în sfârșit, mă potrivesc cu ceea ce simt.

Nu văd o ciudată, o tipă gay sau una hetero. Și nicio fată care vrea să fie băiat.

Mă văd doar pe mine. Asta sunt și nu mă încadrez în nicio categorie în afară de una proprie și personală; de ce le-ar păsa celorlalți? Nu vreau decât să fiu eu însămi.

Mă gândesc la Rose și la expresia de pe fața ei.

Simt suferința fetei-fantomă pe care o știam așa de bine.

M-am lăsat dusă de val și m-am îndrăgostit de Rose. Ceea ce a fost foarte nasol. Dar, mai rău de-atât, i-am spus ce simt, în cel mai nepotrivit moment. Rose voia să-mi zică ceva important, iar eu i-am atras atenția asupra mea, am dezamăgit-o când avea nevoie de o prietenă, nu de o iubită.

Ce dracului am făcut?

Rahat! Rahat! Rahat!

Ce dracului am făcut?

Apoi mă privesc în ochi și asta mă ajută. Mă ajută să mă văd, să-mi ofer puțină compasiune.

N-am făcut decât să-i arăt ce simt.

I-am arătat dragoste, dor, dorință.

Asta e tot. Și nu e greșit. Nu e greșit să fii tu însăți. Și, măcar o vreme, anxietatea dispare, așa că nu mă mai uit în oglindă, ci la orașul care se așterne sub fereastra din camera mea, la luminile milioanelor de vieți sclipind până aproape de orizont.

Nu trebuie să disper pentru că am fost curajoasă, pentru că am riscat totul în schimbul sincerității. Încep să mă simt eliberată, pentru că în seara asta am mai dărâmat o barieră în drumul spre mine însămi, am mai trecut o punte spre viața pe care mi-o doresc. Și, cel puțin pentru moment, mă simt bine că am făcut-o, chiar dacă am ars puntea în urma mea.

Mă simt mândră de mine.

•

Când ajung la spital, o găsesc pe Ash așezată pe scaun. În clipa în care o văd încep să mă simt mai bine, să simt că am de ce să mă agăț în viață. Ca și când prezența ei e singurul lucru care mă oprește să nu mă învârt în gol.

— Tu te duci vreodată acasă? o întreb, încercând să mă port normal.

Ash se relaxează sprijinindu-se de mine și-i simt căldura pielii lipită de a mea.

— Ash, poți să-mi faci o favoare? o întreb.

Pare foarte somnoroasă.

— Poți să spargi computerul lui taică-meu?

— Da, doar să-mi dai e-mailul lui, zice ea.

— Ador faptul că nu mă-ntrebi de ce.

— Sigur ai un motiv serios, zice Ash și cască. Pentru că-mi folosesc puterile doar ca să fac bine. Dar n-o să fac asta chiar acum, OK? Trebuie să închid ochii un pic.

Simt greutatea capului ei pe umărul meu, iar ritmul respirației ei devine mai lent.

— Ash, cred că mi-am dat viața peste cap, îi zic.

Drept răspuns, Ash sforăie.

Video
Postat cu o oră în urmă.

Azi-noapte am descoperit că RedDrums e o mincinoasă și-o perversă. Credeam că mi-e prietenă, dar nu voia decât să mi-o tragă. În tot timpul ăsta a încercat să-mi intre sub fustă.

87 reacții

49 comentarii

Kasha: La dracu'. Oribil!

Gigi: Iisuse, mereu mi s-a părut că se uită după mine.

Kasha: Ești OK, Rose? Trebuie să fii traumatizată, fată!

Parminder: Nu-ți face griji, mă ocup eu de nenorocită pentru tine

Maz: Vrei s-o termin pe curva aia?

Kasha: O s-o trolez la maximum

Gigi: Merită tot ce-o să primească

Amy: Ce târfă!

Click aici pentru mai multe comentarii

25.

Mă trezesc devreme, înainte de răsărit, după o oră de somn în patul meu. E încă întuneric afară, dar aud zgomote jos. În clipa când deschid ochii, mă trezesc complet, inima îmi sare din piept și tot corpul mi-e agitat, așa că mă dau jos din pat și-mi verific telefonul. E plin de notificări. Mai multe decât pot citi. Intru pe contul ei de Instagram și văd un clip video. Cu Rose plângând. Furioasă și supărată.

Mă uit la el și telefonul îmi cade pe podea.

De ce?

De ce-ar face așa ceva? Asta… Asta nu e Rose.

Am greșit, dar n-am făcut ce zice ea, nu? N-am făcut. Știu că n-am făcut, atunci de ce mă atacă în felul ăsta?

Înțeleg să fie furioasă pe mine. Înțeleg să mă atace. Dar să mă tăguiască și să posteze chestia asta ca să vadă toți prietenii noștri? Ai tuturor celor care credeau că sunt o idioată încă dinainte de trupă? Acum au din nou un motiv să se poarte așa cu mine.

Ce mă fac acum?

Mă duc la școală, mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, când știu că toți mă așteaptă să se holbeze la mine și să șușotească sau mai rău?

Toată mândria și libertatea pe care le simțisem aseară dispar.

Am crezut mereu că Rose mi-e prietenă, că ține cu adevărat la mine.

Nu la aparențe, ci la sufletul și la mintea mea. Dar ce s-a întâmplat azi-noapte trebuie să fi fost mult mai rău decât am crezut. Pentru că am înfuriat-o și am rănit-o. Și dacă am făcut-o să se simtă chiar și pentru o secundă așa cum au făcut-o nenorociții ăia care-au chinuit-o și-au folosit-o atunci… Doamne, dacă chiar *sunt* ca ei?

— Amy? Gracie mă strigă pe nume numai când o trimite maică-mea să-mi ceară ceva. Amy?

Nu răspund, rămân întinsă acolo, neștiind ce să fac.

— Red?

— Intră, puștoaico, strig eu, iar ea intră, e în pijamalele cu Scooby Doo și se freacă la ochi, somnoroasă.

— Ce e?

— Mama zice să mă duci tu la școală, pentru că ea vomită. Dar nu am lapte pentru Cheerios și nu știu ce să mănânc.

— În regulă, e OK, vin acum. Du-te să vezi dacă avem pâine!

Vreau doar să îndrept situația asta. Vreau să dispară tot ce s-a-ntâmplat azi-noapte și postarea asta care a ajuns la toți, iar lucrurile să fie ca înainte.

Dar nu știu cum să fac asta.

E aproape imposibil să-mi controlez frica și anxietatea care m-au cuprins, dar mă forțez s-o fac, mă forțez să mă îmbrac și să mă încalț. În drum spre bucătărie, mă opresc în fața camerei maică-mii. E cu fața la fereastră, cu spatele cocoșat și rigid.

— Vrei ceai? o întreb.

Ea geme și se întoarce spre mine cu chipul crispat, cu ochii și gura căzute, cu tristețea vizibilă din fiecare unghi. Mama arată ca dracu'.

— Te rog.

Vocea ei e răgușită și uscată, iar în cameră miroase a ceva stricat și mă-ntreb dacă nu cumva a făcut pe ea. Aștept. Aș vrea… Aș vrea să vorbesc cu ea despre asta, dar nu pot. Așa că mă concentrez la singurul lucru de care pot să am grijă acum. Soră-mea.

— O iau eu de la școală pe Gracie azi, bine? Pot să plec cu zece minute mai devreme de la ultima oră ca s-ajung la timp.

— Mulțumesc.

Maică-mea încearcă să zâmbească, dar nu prea reușește. Se îndepărtează de mine, apoi își trage plapuma peste cap.

•

Gracie turuie, dar n-o ascult, nu e nevoie. E suficient s-o țin de mână, să simt cum îmi trage și-mi împinge brațul în timp ce țopăie, și să blochez gândurile despre ce mă așteaptă la școală. Aș putea să nu mă duc, dar dacă nu mă duc, n-o să aflu cât de gravă e situația. N-o să știu dacă Rose e OK.

Gracie e nevoită să-și smucească mâna ca să-i dau drumul când ajungem la poarta școlii.

— Vii să mă iei? întreabă ea, iar eu dau din cap că da.

— Ne vedem mai târziu! îi spun.

O urmăresc în timp ce fuge spre clasă, terenul de joacă se golește, mamele și tații pleacă. Iar acum nu mai am altceva de făcut decât să mă întorc și să fac față la ce urmează.

<Ash, Red

Ash
Ce dracu' se-ntâmplă, toată școala zice că
ești violatoare?

Red
La dracu'! Te-ai uitat la ea pe Instagram?

Ash
Urăsc Instagramul

Red
Uită-te

Ash
Pffff… Mie mi-e clar că n-ai făcut asta…

Red
Se-ntâmplă ceva. Asta nu e Rose…

Ash
Sau poate n-o știi așa de bine pe cât crezi…

Red
O știu. O știu bine… Nu pot să-ți explic, dar
Rose nu e așa.

Ash
Nu-ți face griji. E-n regulă.

Red
Cum e-n regulă?

Ash
Ai chef să dispari și pe urmă să te-arunci de
pe pod?

Red
OK, pricep aluzia. Ai reușit ceva cu tatuajul?

Ash
Nu, deși cu cât mă uit mai mult, cu atât
sunt mai sigură că am dreptate, că e un
cod. Dar am nevoie de ajutor. Așa că intru
pe fir cu niște oameni.

Red
Ce fel de oameni?

Ash
Oameni. Genul de pe Dark Net. Cu cât știi
mai puțin, cu atât mai bine

Red
PNM, Ash, nu ești Edward Snowden

Ash
Cine?

26.

Traversez coridorul în timp ce toți sunt în clasă, și sper ca bâzâitul și bipăitul constant din buzunarul meu să se oprească la un moment dat. E ca atunci când Tally Lawson i-a trimis o poză cu țâțele ei lui Clarke Hanson, iar el a salvat un *screenshot* și l-a trimis la toată școala. Unii au făcut-o pe ea curvă, alții l-au făcut pe el porc, ceea ce evident era, și au lipsit amândoi două săptămâni după ce poliția i-a dat ei un avertisment pentru imaginea indecentă trimisă.

Pe urmă s-a împrăștiat vestea că a dispărut Naomi și nimănui nu i-a mai păsat de țâțele lui Tally.

Toată lumea mă urăște, iar nesiguranța care mă chinuia mai demult mă învăluie din nou, de parcă fata-fantomă care mă urmărea și-a luat avânt și a sărit înapoi în corpul meu, umplându-mă de suferință și anxietate.

Poate că *sunt* o mincinoasă. N-am fost niciodată sinceră cu Rose în legătură cu ce simt pentru ea.

Poate că *nu* sunt persoana decentă care credeam că sunt.

Poate că *sunt* un monstru până la urmă.

Intru la ora de muzică și mă așez în fața clasei. Percep bârfa din spatele meu, o simt vibrând și-n buzunar. Îmi scot telefonul și-mi suspend repede toate conturile.

— Red, ce faci? țipă domnul Smith la mine, luându-mă prin surprindere. Dă-mi telefonul!

Nu așteaptă să i-l dau, mi-l înșfacă de pe bancă și îl aruncă în sertarul de la catedră.

— Vino să ți-l iei în pauză, zice el.

Dar situația e aceeași și fără telefon. Îl aud în continuare vibrând în sertarul lui și văd ecranele luminate peste tot în jurul meu, un roi de cuvinte virtuale îngroșându-se și multiplicându-se de nicăieri, fiecare ca o înțepătură usturătoare.

Când sună clopoțelul rămân dreaptă în scaun; vreau să le-arăt că aud fiecare dintre insultele șoptite pe la spate, în timp ce pleacă toată lumea.

Când se golește clasa, mă duc la domnul Smith.

— Uite, îmi pare rău că am țipat la tine, zice el.

Pare agitat, tulburat. Știu cum se simte.

— Clasa asta mă stoarce de energie câteodată. Dar tu ești unul dintre elevii buni, nu meritai asta.

— E OK.

— Ce se-ntâmplă? mă întreabă și scoate telefonul din sertar, însă nu mi-l dă, așteptând un răspuns.

— Nimic, ridic eu din umeri și mă uit spre ușă.

Nu vreau să se poarte frumos cu mine, mi-e teamă că aș izbucni în lacrimi.

Domnul Smith se ridică de la catedră și vine lângă mine.

— Hei!

Simt greutatea liniștitoare a palmei lui bătându-mă pe umăr, în timp ce mă privește în ochi.

— Dacă-ți dau de furcă ăștia, să spui, bine? Nu vreau să țineți în voi chestiile astea. Nimic nu e atât de grav pe cât pare, Red. Poți să vii la mine, OK?

— Mulțumesc, dom' profesor, zic.

Mai întârzii o clipă și mă întreb dacă chiar i-aș putea povesti că, a doua oară în viața mea când am sărutat o fată, am distrus relația cu cea mai bună prietenă. Mă uit în ochii lui verzi și decid că răspunsul e nu.

— Îți stau la dispoziție, zice el. Ești o fată minunată, Red.

Ceea ce e amuzant, pentru că mie mi se pare că sunt oribilă.

•

— Jegoasa naibii, zice Kasha când trec pe lângă ea. Ce? Te uiți la țâțele mele, lesbi?

Îmi țin capul în jos, regretând pentru prima oară pletele rămase pe podeaua frizeriei. Nu mai am cum să mă ascund.

— Ai auzit de consimțământ? mă întreabă Parminder când ajung în dreptul ei. Violator fără coaie ce ești!

Mă opresc și-mi amintesc că motivul pentru care mi-am tăiat părul a fost că nu voiam să fiu genul ăla de om care-și ascunde identitatea după o cortină.

— N-a fost așa, spun eu și mă întorc, dar acum în fața mea nu mai sunt doar Parminder și Kasha, ci încă șase sau șapte din anul meu, cu brațele încrucișate și bărbiile ridicate.

— Uite, nu știu de ce-a postat Rose asta, încep eu, dar sună aiurea.

Încerc din nou.

— Eu doar… Am făcut o greșeală, asta e tot. Am înțeles greșit. Nu știu de ce-a reacționat așa…

— Așa, sigur, dă vina pe victimă, zice Kasha și face doi pași spre mine, iar eu fac doi pași înapoi. Mai rămâne să zici că și-a cerut-o.

— Dar n-a fost nimic, aproape că nu s-a întâmplat nimic!

Simt că mi se-nclestează fălcile și știu că, dacă o să mai zic ceva, o să-mi dea lacrimile. Dacă plec, o să pară că nu-mi pasă, dacă rămân, o să arăt ridicol.

— Marș de-aici, le spune Leo, apărut lângă mine. Haide, dispăreți, cotcodăciți în altă parte, vrăjitoarelor!

— Deci ești de partea ei? ridică Tasha din sprânceană. Ți se pare OK ce i-a făcut lui Rose?

— Nu, nu-s de partea nimănui, nu există tabere, bleago! Hai, valea!

Kasha și Leo se înfruntă din priviri pentru o clipă, apoi ea îi surâde batjocoritor și se răsucește pe tocuri, iar Parminder și ceilalți o urmează.

— Ce pana mea? zice Leo.

— Am… Nu știu. Am crezut. Mi s-a părut că…

Îmi pune o mână pe umăr, mă conduce pe coridor spre sala de muzică și nu sunt sigură dacă vrea să mă protejeze sau doar să mă ducă într-un loc ferit ca să mă bată măr, dar cel puțin nu se pune nimeni cu el, nu-l oprește nimeni și nici nu-i zice ceva. Toată lumea se uită la noi.

— Ce dracu', Red? mă întreabă Leo din nou în timp ce trântește ușa. Ce-ai făcut?

— N-am… zic. Doar… Am încercat doar s-o sărut.

— Cum dracu'?

Leo mă privește șocat, ca și când aș fi o idioată și cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Știu, știu, OK? Știu cum sună. Am înțeles greșit, m-am lăsat dusă de val și-am crezut că ce spune înseamnă altceva, a durat cam o secundă, pe urmă mi-a zis să plec și-am plecat. Am încercat să sărut o fată și-am fost respinsă. Ce, n-ai făcut și tu asta, fără tot tămbălăul ăsta?

— Dar Rose nu e orice fată, Red.

Leo mă îmbrâncește ușor și trebuie să mă opintesc ca să nu cad pe spate.

— Nu e o tipă pe care-ai cunoscut-o într-un bar. E Rose. *Rose.* Ce naiba, nu crezi c-au fost dăți când am vrut să-i spun ce simt pentru ea, nu mai zic s-o sărut? Dar nu fac asta. Pentru că e Rose. Și n-are nevoie ca tu și cu mine să ne dăm la ea. Suntem mai mult de-atât. Are nevoie să fim prietenii ei. De ce crezi că n-am încercat niciodată s-o sărut, oricât aș fi vrut?

Vocea i se îmblânzește când recunoaște și își lasă privirea în pământ. E furios pe mine și are tot dreptul.

— Frate, zice, scuturând din cap.

— Asta-i chestia totuși, nu? îi zic. Nu sunt frate.

— Frate, repetă Leo. Red, nu-i pasă nimănui că ești fată. Nu-i pasă nimănui că ești gay. Nu despre asta e vorba.

Stau pe platforma pe care sunt montate tobele și-mi trec degetele prin păr; mă simt sfâșiată pe dinăuntru, dezarticulată, confuză, dezechilibrată.

— Doamne, Leo, ce mă fac?

— Găsește-o pe Rose, zice el așezându-se lângă mine. Confruntă-te cu ea și lămuriți rahatul ăsta. Dar, înainte de asta, trebuie să te lămurești tu cine ești, Red. Trebuie să-ți asumi. Pare că-ți asumi, te îmbraci ca și când ți-ai asuma, dar joci doar un rol, cu părul și hainele. Ascunzi cine ești, ce vrei. Trăiești la genul neutru, și asta nu merge. Nu poți să trăiești sperând că nimeni n-o să te observe, pentru că dacă faci asta, o să se crizeze toți când o să fii tu însăți.

— Du-te dracu', Leo, ripostez eu, pentru că adevărul doare. N-am nevoie să-mi ții lecții despre sexualitatea mea. De unde știi tu cum e să fii gay sau ceva de genu' ăsta? Ție ți-e ușor, ești hetero, cânți la chitară, ești mai înalt ca toate fetele. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Pe bune? se holbează el la mine. Ai remarcat de unde vin, nu?

— Nu mă interesează de unde vin oamenii, culoarea pielii lor și câți bani au, sau dacă arată ca niște fete sau ca niște băieți sau… sau orice rahat din ăsta. De ce oamenii nu pot să fie pur și simplu oameni?

— Pentru că oamenii sunt nașpa, zice Leo. Iar lumea ar trebui să devină un loc mai bun, dar nu se-ntâmplă asta. Și n-o să se întâmple prea curând. Așa că singurul lucru pe care putem să-l facem e să avem grijă de noi, Red. Asta-i tot.

Nu mai spune niciunul dintre noi nimic o vreme. Cred că simțim amândoi că orice mișcare greșită ar putea rupe încă o prietenie, și niciunul nu vrea asta.

— Deci, zice Leo dregându-și vocea. Ai văzut-o de-atunci?

— Nu, e la școală?

— Nu știu, n-am văzut-o azi-dimineață.

Of, mă simt de parcă am distrus lumea din jurul meu și-acum trebuie să încep de la zero.

— Crezi c-o să vină la repetiții?

— Crezi c-o să mai fie vreun concert? Trebuia să facem asta pentru Naomi și acum… de ce-a trebuit s-o săruți? E colega ta de trupă! Am zis de la început că trebuie să rămânem doar tovarăși. Așa se despart trupele!

— Clar, deci dac-ar intra Rose acum și-ar zice: *Leo, vrei să ieși cu mine?,* ai zice nu, nu-i așa? Nu?

— Da… nu știu. Da.

Se deschide ușa și se trântește la loc și iat-o. Rose.

Are mâinile în șolduri, părul prins la spate, tricou, blugi și e nemachiată. Și turbată.

— Ori Red, ori eu, spune Rose uitându-se la Leo, dar arătând cu degetul spre mine.

— Rose… hai frate, pe bune? scutură Leo din cap. Red e idioată, dar știi că n-a vrut să te supere în halul ăsta, o cunoști doar, nu?

— Susții că e OK ce mi-a făcut? zice Rose.

Îi fulgeră ochii și văd că, pe lângă furie, e rănită cu adevărat, și asta mă distruge.

— Credeam că sunt cu o prietenă… și se dă la mine? E ca și când… E ca și când tu te-ai da la mine deși suntem tovarăși. E dubios, e greșit!

Nu cred că Rose își dă seama cât îl rănesc pe Leo cuvintele astea, dar eu văd – cum i se încleștează maxilarul, cum oftează –, însă ea nu caută semnele. Caută doar ceartă.

— Serios acum, singurul lucru pe care l-a făcut Red a fost să se-ndrăgostească de tine și să fie cam idioată.

Leo se ridică în timp ce vorbește.

— A-ncercat să te sărute, o mișcare de rahat, de acord. Dar nu merită hărțuită pentru asta.

— Mă faci mincinoasă?

Rose face un pas spre el, iar din ochi îi ies scântei.

Leo se încruntă, așteptându-se ca ea să dea înapoi sau măcar să se mai calmeze. Se uită la mine, pe urmă la Rose.

— A fost *doar* un sărut, nu?

— Du-te dracu', zice Rose. Atâta timp cât nu voiam, ce contează că e un sărut sau un pipăit sau un rahat de strângere de mână? Nu se face asta, nu apuci așa un om, nu e OK.

— Rose, te rog. Îmi pare atât de rău, n-am vrut să te supăr în halul ăsta. Am înțeles greșit… Dar țin mult la tine și…

— Credeam că ții.

Rose mă fixează cu privirea, iar furia și suferința de pe fața ei îmi îngheață sângele.

— Credeam că ții la mine, dar ești la fel ca toți ceilalți, pui laba pe mine ca și când aș fi o bucată de carne. Am avut încredere în tine.

— Te iubesc!

Cuvintele îmi explodează din gură.

— Te iubesc pentru că nu ești doar „o bucată de carne", pentru că ești amuzantă, deșteaptă, talentată și bună, pentru că ții la mine și uneori pare că ești singura persoană care ține la mine. Iar ieri m-au copleșit toate sentimentele astea. Am făcut o greșeală, trebuia să păstrez secretul. Am greșit, Rose. Dac-ai fi prietena mea, ai înțelege.

Rose mă privește lung, rece.

— Dacă *tu* ai fi prietena *mea,* ai înțelege de ce n-o să pot să te iert niciodată pentru ce-ai făcut. Concertul pică.

— Rose…! strigă Leo după ea, dar, în timp ce ea deschide ușa, apare domnul Smith.

Rose rămâne țintuită locului, privindu-l, cu umerii tresăltând cu fiecare respirație și nu-mi dau seama dacă o să țipe și la el sau o s-o bufnească plânsul. Nu face niciuna, nici alta, pur și simplu rămâne țintuită locului.

— Unde crezi că te duci? zice el, punându-i o mână pe braț. Copii, trebuie să vorbim.

Mă aștept ca Rose să-l împingă la o parte, în schimb îi face loc să intre, sprijinindu-se apoi de ușa închisă.

— Uite care-i treaba, zice Smith. Profesorii nu sunt imuni la bârfele din școală. Voi două sunteți OK?

Se uită când la mine, când la Rose.

— Mi-am cerut scuze, zic eu. A fost o greșeală.

— Bun, încuviințează domnul Smith. Uite, Red, cred că ce ți se-ntâmplă ție acum e destul de scârbos…

Rose pufnește și dă din cap.

— Dar ce mi s-a întâmplat mie, *domnule*? Asta vi se pare OK asta, nu?

— Rose, renunță un pic la melodramă, te rog, spune domnul Smith aruncându-i o privire și, în mod surprinzător, Rose se calmează, lasă capul în jos și se înroșește.

— Melodramă? M-a forțat, vi se pare OK chestia asta? zice Rose și face un pas spre el.

— Sigur că nu e OK, răspunde Smith uitându-se la mine și-mi vine să mor pe loc. Asta nu e nicicând OK, Rose. Dar Red a făcut greșeala asta cu răutate, agresivitate sau ură? Ai respins-o și n-a încercat din nou, nu?

— Nu, zice Rose cu umerii căzuți, iar furia ei se mai domolește. Nu, poate că nu.

— Uite ce e, trupele de școală se destramă tot timpul pentru că membrii lor se ceartă sau se cuplează și pe urmă se ceartă.

Domnul Smith se uită la fiecare dintre noi, pe rând.

— E plictisitor, e previzibil și nu-i pasă nimănui, pentru că oricum niciunul dintre voi n-o să reușească în muzică, în vreo doi ani, o să termini școala și-o să trăiești pe spinarea lui taică-tău, zice el privind-o pe Rose, după care își îndreaptă privirea spre mine. Tu o să de duci la facultate și-o să-ți găsești o prietenă drăguță.

Apoi ochii lui aterizează asupra lui Leo.

— Să sperăm că tu n-o s-o iei pe urmele lui frate-tău.

Leo se întunecă la fată.

— *Aș putea* să vă zic ceva de genul ăsta, continuă domnul Smith. Asta v-aș spune dacă ați fi ca celelalte trupe de școală cu care am lucrat. Dar nu sunteți. Voi chiar sunteți buni, puteți să cântați, să compuneți și să interpretați și-ați putea face ceva cu asta. *Dacă* rămâneți împreună. *Dacă* veți continua să cântați, în ciuda… ciorovăielii ăsteia. Și mi-am imaginat că măcar vreți să faceți asta pentru Naomi. Chiar sunteți împăcați cu ideea de a-i dezamăgi familia? Pe mama și pe tatăl ei care așteptau cu atâta nerăbdare concertul ăsta, așteptau să vadă cât înseamnă fata lor pentru ceilalți și să se agațe de speranța că din treaba asta îngrozitoare măcar a ieșit ceva bun?

Rose se cufundă în scaun, îngropându-și capul în mâini.

Leo se întoarce cu spatele și se uită pe fereastră.

Eu sunt singura care nu-mi feresc privirea de domnul Smith.

— Eu vreau să cânt la concert, zic eu. O să cânt.

— Leo?

— Da, dă din cap Leo. Mă bag.

— Rose?

Rose nu se mișcă o vreme, apoi își dă la o parte părul de pe față.

— Am s-o fac, zice ea. Pentru Nai… După aceea… nu știu.

— Mulțumesc, zice domnul Smith. Rose, calmează un pic spiritele în legătură cu treaba asta cu Red, bine? Spune-le oamenilor orice e nevoie, ca să scurtezi melodrama. E ultimul lucru de care are nevoie școala asta.

Rose oftează și strânge din buze.

— Serios? zice Smith și-o privește cu asprime. Poți mai mult de-atât, Rose. Cel puțin așa credeam. Nu ești genul care-și hărțuiește colegii.

Pentru o clipă, pare că Rose o să-l provoace, dar se abține și ridică din umeri.

— Bine, zice. Dar numai pentru Nai, pentru concert.

— În regulă, apucați-vă de repetiții, atunci, răspunde domnul Smith și deschide ușa, făcându-și loc prin grupul de copii care se adunase să tragă cu ochiul pe fereastră.

— Spectacolul s-a terminat, se răstește Rose la ei. Toată lumea, valea!

— Chiar și eu?

Vocea lui Leckraj răsare din mulțime.

— Nu, evident că nu și tu… vino-ncoa', idiotule!

Îmi ridic bețele și mă așez la tobe.

Leo ridică lista cu piese pentru concert.

— Cred c-ar trebui să insistăm pe „Left Overs”, pe-asta Leckraj a repetat-o cel mai puțin.

— OK, să-i dăm drumul.

Rose își aranjează microfonul.

— Rose, zic. Mulțumesc că n-ai renunțat.

— Du-te dracului, zice ea, fără să se uite la mine. Asta nu schimbă nimic între noi două.

Play-listul lui Red pentru zile de rahat

Psychosocial/Slipknot

Please Don’t Go/The Violent Femmes

Ride a White Swan/T-Rex

Girls Like Girls/Hayley Kiyoko

Make Me Wanna Die/The Pretty Reckless

Death of a Batchelor/Panic! At the Disco

Smells Like Teen Spirit/Nirvana

Heathens/Twenty One Pilots

27.

Imediat după repetiții, mă furișez din școală și mă duc la spital. Încă două ore de curs sunt ultimul lucru de care am nevoie acum.

Ash e postată în dreptul salonului lui Nai, cu căștile pe urechi și laptopul deschis.

Jackie și Max sunt înăuntru, lângă patul lui Nai. Jackie o ține de mână pe Nai, iar Max o ține de mână pe Jackie și stau amândoi acolo în liniște, privind pieptul lui Nai care se înalță și coboară în ritmul respirației.

Mă așez lângă Ash, o bat pe umăr, iar ea își scoate căștile și mă privește; părul ei, de obicei drept, e puțin încâlcit și ciufulit.

— Vreo veste? o întreb.

— O să-nceapă să-i scadă narcoticele din perfuzie după weekend, mă anunță Ash. Au zis că umflătura a dispărut, că nu sângerează și că celelalte răni sunt în curs de vindecare, așa că acum rămâne doar să vedem ce se întâmplă când se trezește. Dacă poate să respire fără aparate… dacă mai poate să vorbească, să vadă. Chestii d-astea.

— La dracu'. E nasol.

Chiar și acum, după tot ce s-a întâmplat în ultimele zile, după ce am stat la capul patului ei, mi se pare imposibil ca povestea asta să fie reală. Nu pot să accept ideea că ar putea să se trezească fără să mai fie normală sau să nu se mai trezească deloc.

— Într-un fel…

Ash își ridică privirea din laptop.

— Într-un fel, aproape că ar fi mai bine dac-ar rămâne așa pentru totdeauna, măcar așa mai există speranță.

— Deprimant, zic.

— Sunt deprimată.

Ash oftează și oftez și eu, din solidaritate. Aș vrea să intru și să mă așez lângă Naomi, să stau cu ea o vreme, dar nu vreau să deranjez veghea tăcută din salon. Mă-ntreb dacă visează sau dacă simte atingerea mâinii mamei ei. Oare știe că ei sunt acolo? Sper că da, altfel, dacă e ferecată în mintea ei cu toate secretele ei, cred că se simte singură și îngrozită.

— Taică-tău a mușcat momeala mea cu e-mailul de tip *phishing* de azi-dimineață, îmi zice Ash, iar mintea mea e asaltată de alt gând negru. Oamenii în vârstă sunt atât ușor de păcălit!

— Te-ai uitat în computerul lui?

Ash încuviințează.

— Îhî, m-am băgat peste tot, știi că are salvate pozele tale de când erai mică? Frate, ai fost un copil pocit rău, o chestie roșie.

— Ash, nu-ți bate joc de mine, te rog, nu azi!

Ash schițează un zâmbet din colțul gurii.

— Red, taică-tău e un om bun. Mai bun decât media. În afară de toate femeile cu care o înșală pe maică-ta, e un tip de nota zece.

— Serios?

Simt sângele năvălindu-mi în obrajii care-mi ard de ușurare.

— Dar cine era fata aia?

— El lucrează cu o organizație caritabilă locală și-ncearcă să găsească un cămin nou pentru familiile rămase pe străzi din cauza violenței domestice. Poza aia e făcută de taică-tău, care a descoperit unde trăia fata și i-a trimis-o maică-sii, pe post de amenințare. De-aia sunt numerotate directoarele. Pentru siguranță, n-a folosit nume. Chiar trebuie să-l convingi să-și updateze programele și să-l înveți chestii de bază, cum ar fi să nu dea click pe linkuri din e-mailuri dubioase.

— Taică-meu e un om bun, repet eu.

— Nu e perfect, dar nu e diabolic.

— Mă bucur, pentru c-ar fi fost dubios rău, zic.

Ne zâmbim și un moment de afecțiune se așterne între noi.

Dacă a ieșit un lucru bun din toată povestea asta e că am cunoscut-o mai bine pe Ash, că am petrecut timp cu ea. Că i-am descoperit umorul pe care-l ascunde cu atâta grijă, de obicei.

— M-am uitat la tatuajul ăsta ore în șir, zice Ash întorcându-și privirea spre ecran. Am reușit să separ opt straturi de numere, punctuație și litere… vezi?

— Cum? întreb eu, aruncând un ochi peste umărul ei. Vreau să zic, cum stabilești din ce strat face parte fiecare număr?

— Deși pare de-a dreptul haotic, există o regulă, zice ea, și-i văd din nou zâmbetul în colțul buzelor. Ți-am zis că trebuie să existe unul. Teoria mea e că fiecare număr sau literă atinge în mod direct o parte din alt număr sau literă din același strat. Cel puțin asta sper. Dacă nu e asta… atunci dracu' știe.

Ash îmi arată opt semicercuri separate pe care le-a identificat din designul original.

— Așa că acum încerc să găsesc alt tipar care să aibă sens. Ceva care să mă ajute să sparg codul, dar n-am încă cheia. Habar n-am de unde să încep. Am încercat câte combinații am putut și n-am avansat deloc, și sunt miliarde de

combinații posibile. Așa c-am întrebat un grup de activiști pe care-i știu, iar ei au zis toți ceva de genul: ce dracu' e asta? Sunt într-un punct mort, nu mai am idei și poate că încerc să decodez ceva ce nu există, știi ce zic?

Se uită la mine, iar eu dau din umeri, nu mă pricep la asta, nu e felia mea. Eu mă pricep să distrug și să enervez oamenii la care țin cel mai mult.

Mă uit la imagini, una după alta. Arată ca testele alea enervante de care dai uneori pe site-uri când vor să le demonstrezi că ești o ființă umană. Cu cât te uiți mai atent, cu atât vezi mai puțin.

— Dar măcar sunt în ordinea corectă? o întreb. Adică de la stânga la dreapta?

— Dracu' știe, zice Ash ridicând din umeri.

— Pentru că, uită-te la al treilea cerc. Ar putea fi… Nu, probabil că vorbesc prostii.

— Ce? Zi, nu există idei proaste. Cred.

— Păi, ar putea fi un .com, nu? Un punct și un COM. Ar putea să-nsemne .com?

Ash se holbează la cerc.

— La dracu', zice ea.

— Uite, tu ești IT-istul, eu doar ziceam…

Mă simt ridicolă că am spus ceva.

— Nu, adică în unele tipuri de *malware* există un buton de dezactivare, da? Un rahat de adresă lungă, aleatoare care, dacă e activă, dezactivează virusul. Dar o adresă aleatoare și lungă ar fi un mod extraordinar de a ascunde ceva foarte dubios. Ceva ce-ai putea să descoperi numai dacă ai avea combinația potrivită de litere și numere care creează adresa. Dar chiar și cele mai lungi și mai stupide adrese de mail trebuie să se termine cu punct ceva. Red, cred că e posibil să fi rezolvat misterul!

— Pe bune?

Mă holbez la ea.

— Îmi vine să te sărut! zice ea și de data asta zâmbește cu toată fața, strălucind de bucurie, iar pentru o clipă vreau să-i zic da, super, sunt OK cu asta.

Dar pe urmă îmi aduc aminte ce s-a întâmplat ultima dată când am sărutat o fată, iar ea își dă seama ce a spus și zâmbetul îi îngheață într-o grimasă. Și momentul e penibil.

— Sau poate că nu, zice Ash și privește intens ecranul, iar eu mă ridic. Și poate că… Mai sunt o tonă de combinații de încercat dar… e un început. Nu ești așa de banală pe cât arăți în *selfie*-urile pe care ți le faci cu telefonul și pe care nu le postezi niciodată.

— Super, zic, bucuroasă că am revenit la normal.

— Red!

Jackie și Max ies din camera lui Nai.

— Ți-a zis Ash că o să-ncerce s-o trezească? Luni! În ziua concertului. N-ar fi minunat dacă s-ar trezi și i-am putea povesti totul?

— Chiar o să fie, zic eu. Vă supărați dacă mă duc să stau puțin cu ea?

— Nu, du-te, te rog, îmi zâmbește Max. Ești o prietenă de nădejde, Red. Cea mai bună.

Mă duc și mă așez lângă Nai și-i vorbesc mult despre vremurile bune. Despre vremurile când totul părea minunat.

Cu o noapte înainte ca Naomi să fugă…

Nu voiam decât să dansăm.

Era sfârșitul anului școlar, afară era caniculă, iar noi eram liberi. Nu aveam nimic de făcut, nu trebuia să mergem nicăieri, nu eram nevoiți să fim altcineva decât noi înșine și ne simțeam atât de bine, încât voiam să ieșim, să ne facem pulbere și să dansăm.

Chiar și Nai, pe care n-o interesa niciodată deloc să iasă; nu-i plăceau mulțimile și nici să atragă privirile, dar în seara aia avea chef. Purta o rochie de vară galbenă și sandale cu curele, iar Rose îi prinsese niște margarete în păr. Am luat fiecare două pastile și am pornit de-a lungul râului până la Parlament, traversând Trafalgar Square în direcția Soho. Am fi putut să luăm un autobuz, am fi ajuns de două ori mai repede, dar ce sens avea să fim făcuți sandviș între atâția străini și să suportăm căldura din interior, când puteam să fim liberi, să ne bucurăm de briza ce venea dinspre râu, de cerul albastru ce se arcuia deasupra noastră, de mirosul orașului vara, cu asfaltul încins și gazele de eșapament. Am mers, am vorbit, am râs și, cu fiecare pas pe care-l făceam, lumea din jurul nostru devenea mai luminoasă, mai strălucitoare, mai aurită. Bucuria pe care o simțeam în piept se extinsese până-n vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare; eram un curcubeu de fericire.

Nu mă întreba cum am scăpat basma curată din ce-am făcut, pe unde am mers, pentru că nu știu, dar am scăpat. Intram și ieșeam din puburi și baruri, cumpărând băutură după băutură, Rose agitând peste tot cardul de credit al lui taică-său, ocupându-se de nota de plată. Neînfricați și fără vârstă, ne încercam norocul pe rând cu barmanii, luând vodcă și sticle de bere pentru trei dintre noi și Red Bull pentru mine. N-am băut, dar mă simțeam beată, râdeam mai tare, îmi aruncam brațele în jurul prietenilor mei și le declaram dragostea mea. Am făcut asta des în noaptea aia, curgeau declarațiile de dragoste de pe buzele noastre la fiecare pas.

Pe Wardour Street sunt niște trepte care duc spre un bar aflat la subsol. Înainte era un bârlog ilegal de alcoolici, dar de când Soho a devenit destinație turistică, n-a mai rămas nimic cu adevărat dubios în zonă. Am mai luat un rând de pastile și ne-am îndreptat spre barul ăla, luându-ne după zgomotul asurzitor care ajungea până-n stradă. Barul era plin ochi cu oameni de toate felurile stând umăr lângă umăr, negri, metiși și albi, gay și hetero, și nimănui nu-i păsa ce-i cu ceilalți, ne păsa doar de muzică și ne lăsam conduși de ritmul sunetului greu de

bas. Ni se atingeau pielea, șoldurile, fundurile, corpurile, deveniserăm cu toții o masă mobilă, transpirată și fericită. În timp ce dansam, s-a întunecat și am plecat numai după ce s-a plictisit Rose și ne-a târât afară de-acolo. Cred că aș fi putut să stau până în zori, îmi plăcea să mă pierd printre toate acele trupuri.

Am tot intrat și-am ieșit din mulțime până în Soho Square, unde prostituatele puteau a bere și pișat, iar bărbații sărutau alți bărbați, pe bănci; ne-am întins pe iarbă, iar Leo a scos jointul pe care-l avea în buzunarul de la spate, un pic îndoit, dar încă bun de fumat. Nu știu dacă ce urmează s-a întâmplat sau dacă pur și simplu așa-mi aduc eu aminte, dar, întinsă cu spatele pe iarbă, părea că luna e foarte aproape, că aș putea chiar s-o ating, și că, dacă aș fi vrut, aș fi putut să-mi iau avânt și să aterizez acolo aproape fără efort.

— Ce ciudat că sfârșitul școlii pică mereu în iulie, a zis Nai. Nu mă simt ca și când s-ar termina ceva, ci ca și când ar începe.

— E bine, pentru că nu vreau ca noi, ca trupa să aibă vreodată un final, spusese Rose. Suntem cei mai mișto din lume.

— Nici eu, am adăugat. Noi patru, pentru totdeauna.

— Da, a fost de acord și Leo. O să scrie în NME[6] despre perioada asta din viața noastră, despre cum ne pregăteam să fim celebri. N-o să se termine niciodată povestea noastră, niciodată.

N-am acordat atenție faptului că Naomi n-a zis nimic, că a rămas întinsă pe iarbă în rochia ei galbenă, uitându-se la lună și zâmbind larg. Așa era Nai.

Dar în ziua următoare a dispărut și totul a început să se destrame.

Și doar acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că ne spunea adio.

[6] *New Musical Express* este o revistă de muzică din Marea Britanie publicată pentru prima dată în 1952. Este des asociată cu muzica rock, alternativă și indie (N.t.).

28.

Sunt aproape de casă, cu mintea scufundată în muzică și în amintiri, când îmi dau seama că n-am fost s-o iau pe Gracie de la școală. A terminat orele acum mai bine de patruzeci de minute. La dracu'! Scot telefonul în timp ce fac stânga-mprejur și o iau la fugă înapoi.

O sun pe mama, dar nu răspunde, așa că încerc să fug și, în același timp, să caut pe Google numărul de telefon de la școală. Sun și-mi intră căsuța vocală.

— Alo? strig în timp ce alerg și gâfâi în telefon. Bună ziua, ar fi trebuit s-o iau pe Gracie Saunders de la școală, dar întârzii, așa că…

Îmi bipăie telefonul, semn că am un apel în așteptare, și mă opresc.

— Unde ești? mă întreabă mama imediat ce răspund.

— Am avut o zi proastă la școală, zic și-mi doresc atât de tare să mă duc la ea să mă ia în brațe. După aia am fost s-o văd pe Naomi și… îmi pare rău, am uitat.

— Au sunat de la școală, zice mama pe un ton foarte rece. Gracie plângea de mama focului. Din fericire, doamna Peterson de pe strada noastră a adus-o acasă, dar încă plânge. Fă bine și întoarce-te să-i explici cum ai putut să uiți de ea.

Îmi închide telefonul.

Fir-ar să fie!

•

Mama deschide ușa când intru pe alee.

— Credeam că măcar de Gracie îți pasă, zice ea.

— Îmi pasă, sunt singura căreia îi pasă, răspund. Doar că am avut o zi foarte, foarte, foarte nasoală. Unde e?

— O zi foarte nasoală nu e un motiv suficient de bun ca să-ți lași sora de șapte ani să aștepte singură pe terenul de joacă.

— Spre deosebire de vodcă, i-o întorc eu, iar ea mă prinde atât de tare de braț, încât mă doare.

— M-am săturat de tine, Amy. Uiți că tu ești copilul, iar eu sunt adultul.

— Adultul care era prea mahmur ca să-și ia propriul copil de la școală? răspund eu, smulgându-mă din strânsoarea ei și fugind sus.

— Vino înapoi imediat! strigă mama după mine.

Gracie e întinsă pe burtă pe podea, jucându-se cu păpușile ei, iar piciorușele cu șosete albe i se bălăngăne în aer.

— Îmi pare rău, puștoaico, zic.

Se întoarce către mine și-mi zâmbește.

— Am plâns, zice. Cu muci și lacrimi și de toate. Am primit un biscuit.

— Sunt o creatură groaznică.

Mă așez pe podea, lângă ea.

— Nu ești, m-a adus acasă profesoara cu mașina ei, n-a mai dus pe nimeni așa. Ce e o creatură?

— O persoană.

— Ah, da, ești o creatură!

Gracie mă strânge tare în brațe.

— Deci nu mă urăști, ca toată lumea? o întreb și-mi simt lacrimile din voce.

Am obosit să fiu puternică, iar acum mi-e prea greu să mă mai abțin să plâng.

— Nu, zice Gracie. Cine te urăște?

— Nu tu, și asta e tot ce contează.

Aud soneria de la ușă în timp ce Gracie mi se cuibărește în poală.

— Vrei să ne jucăm de-a serata cu ceai?

— Nu, răspund eu.

— Ghinion, mi-ești datoare, zice ea veselă. Eu sunt regina și tu ești prințesa.

Nu apuc să gust din ceașca mea de ceai imaginară când maică-mea urlă de la parter, din ce în ce mai tare, în timp ce se repede spre camera lui Gracie.

— Cum ai putut? CUM AI PUTUT?

Rămâne împietrită în dreptul ușii, aruncând o bucată de hârtie spre mine.

— Cum ai putut? zice din nou. Știu că n-ai niciun pic de rușine, dar chiar nu-ți pasă de nimeni din familia asta, în afară de tine?

— Despre ce vorbești?

Mă uit la bucata de hârtie; mi se pare familiară, dar nu-mi dau seama de ce.

— Doamne, Amy, una e s-arăți așa… zice și gesticulează spre mine. Dar să-ți agresezi prietena? Ești dezgustătoare.

Îmi dau jos tiara încet și mă ridic.

— Revin imediat, majestate, zic și fac o plecăciune spre Gracie, care ne urmărește cu ochii măriți în timp ce plecăm spre scări.

Trag ușa după mine.

— Ce e asta? zic încet.

— E suficient de rău că nu poți să fii… normală, șuieră ea. Dar asta? Taică-său e avocat, știi asta, nu?

Mototolește hârtia și aruncă ghemotocul spre mine. Aterizează la picioarele mele. Îl ridic încet.

Fiica ta a încercat s-o violeze pe Rose Carter.

— Te droghezi? mă întreabă ea.

— Nu asta s-a-ntâmplat, mamă, zic eu, încercând să-mi păstrez calmul, deși simt că încep să tremur din toate încheieturile. E o minciună!

— Deci nu i-ai făcut asta lui Rose?

Mă prinde de încheietură; mă doare când mă trage spre dormitorul ei, iar mirosul de haine nespălate și respirație acră îmi invadează nările. Am grijă să rămân calmă, fără nicio expresie.

— Nu, evident că n-am făcut așa ceva. Sunt fata ta, nu mă cunoști chiar deloc?

— Chestia asta trebuie să înceteze, Amy. Aberația asta, faza asta. Nu ești băiat. Nu ești… *lesbiană* sau ce-ți imaginezi tu că ești. Toată disperarea asta s-atragi atenția e *ridicolă*!

Scuipă cuvântul ăsta de parcă ar fi otravă, simplul fapt că-l pronunță așa mă rănește mai tare decât am crezut că e posibil. Îmi smulg brațul din strânsoarea ei și mă duc la fereastră, o deschid și trag în piept aerul serii.

— Nu mă mai striga Amy, nu sunt Amy! Am sărutat-o pe Rose, îi spun fără să o privesc. Dar ea nu voia, așa că nu s-a întâmplat nimic și am plecat. Am încercat s-o sărut pentru că m-am îndrăgostit de ea și sufăr și sunt supărată și mă simt pierdută pentru că ea nu mă vrea. Și sufăr și sunt pierdută pentru că, nu știu din ce motiv, vrea să mă pedepsească fiindcă țin la ea. Și sufăr și sunt supărată și pierdută pentru că, dacă m-ar fi respins așa un băiat, un băiat pe care aș fi încercat să-l sărut, aș fi putut să vorbesc cu tine despre asta și te-ai fi purtat frumos cu mine. Dar tu crezi că sunt respingătoare doar pentru că sunt eu. Și e singurul lucru pe care-l vreau, mamă, să mă simt bine în pielea mea și să-i iubesc pe oamenii pe care simt că pot să-i iubesc. Nu vreau să rănesc și nici să dezgust pe nimeni. Vreau doar să fiu eu.

— Nu, spune maică-mea și scutură din cap. Asta nu ești tu. E respingător, *tu* ești respingătoare. Perverso! Ce e-n neregulă cu tine?

— Ce e-n neregulă cu *tine?*

Nu-mi mai pot controla furia și tristețea, iar cuvintele țâșnesc din mine.

— Cum e posibil să-ți urăști așa mult copilul, doar pentru că există?

— Nu ești copilul meu, zice mama pe un ton amar. Nu mai ești. Nu te recunosc.

— Oprește-te, se aude Gracie, care deschide ușa, cu fața boțită. Nu mai vorbi așa cu ea!

Pentru o clipă, nu sunt sigură cu cine vorbește, dar fuge spre mine și mă ia de mijloc.

— Du-te jos, draga mea, încearcă mama să zâmbească la Gracie, dar seamănă mai degrabă cu moartea. Du-te și uită-te la TV!

— Nu, zice ea. Nu, n-o las pe Red. De ce-o urăști? Eu o iubesc. Și te urăsc pe tine!

— Ia mâinile de pe ea! urlă mama, trăgând-o pe Gracie de pe mine, târând-o pe podea.

Gracie urlă și plânge dar, când vreau să mă apropii de ea, mama îmi blochează calea.

— Ce dracului faci? o întreb eu.

Suntem față în față, și fiecare respirație îmi alimentează furia. Sunt slabă și scundă, dar nu mai scundă decât ea, și mult mai bine făcută.

— Ce se-ntâmplă cu tine? Lucrurile pe care mi le spui… felul în care te porți cu Gracie! Când a încetat să-ți mai pese de orice în afară de tine și de următoarea sticlă de vodcă? Știi pe cine bârfesc vecinii? Nu pe fata ta lesbiană. Pe tine!

Lovitura vine de nicăieri, și nu e o palmă. E un pumn încleștat, oase și noduri, care mă lovește detonând durerea în fața mea. Se aude un pârâit când capul meu ricoșează, iar camera devine neclară. Îmi impun să rămân în picioare, să nu mi se îndoaie genunchii, îmi ling sângele de pe buze și-mi lipesc pumnii strânși de picioare, hotărâtă să nu ating locul în care m-a lovit.

— Red! țipă Gracie, iar maică-mea se dă la o parte în timp ce mă las pe vine lângă soră-mea și o ridic.

— E OK, zic. Sunt bine, tu ești OK?

Gracie își lipește obrajii fierbinți și plânși de gâtul meu, iar eu o duc departe de maică-mea, mergând cu ochii pironiți în față spre camera ei și trântind ușa. Îl sun pe tata.

— Red? răspunde el imediat și sunt atât de recunoscătoare încât aproape că plâng.

— Tată, trebuie să vii acasă acum. În clipa asta!

— Iubire, chestia e că mai am…

— Tată, mama a luat-o razna. Gracie e speriată de ea și… e rău. Avem nevoie să te-ntorci acum. Suntem copiii tăi și avem nevoie de tine, spun, apoi fac o pauză. Gracie are nevoie de tine.

— OK.

Pentru că acceptă fără să riposteze sau fără să încerce să amâne, îmi țâșnesc lacrimile. Mi le șterg cât de repede pot.

— Când crezi c-ajungi? îl întreb.

— Depinde de trafic, deci…

— Grăbește-te! zic și închid.

Rămân cu Gracie pe podea, în spatele ușii închise; torn ceai și servesc tort imaginar, îi admir tiara și pantofii strălucitori din plastic până când aud o mașină parcând afară, iar ușa de la intrare se deschide și se închide. Aud vocea maică-mii, apoi pe a lui taică-meu, și, într-un final, tata deschide ușa camerei lui Gracie, iar ea aleargă și sare în brațele lui.

— E-n regulă, iubire, zice el. Sunt acasă acum.

Mă ridic și încerc să trec de el, dar mă oprește și-mi înclină fața într-o parte ca să vadă vânătaia care se formează.

— Ea ți-a făcut asta…?

Dau din cap.

— Red…

Încearcă să mă îmbrățișeze și pe mine, dar mă smulg din strânsoarea lui, incapabilă să primesc alinare din partea celui care a permis ca lucrurile să ajungă atât de departe. E suficient să știu că Gracie e în siguranță.

— Unde te duci?

— Afară, zic și mă întorc spre el. Doar afară.

Și nu știu dacă de vină e fața mea vânătă și umflată sau privirea mea, dar el dă din cap și se trage la o parte.

Jos, mama plânge pe canapea cu fața îngropată într-o pernă. Pentru prima oară în viață, o urăsc atât de tare că-mi clocotește sângele în vene. Aș vrea să mă duc să-i smulg tot părul din cap. Trebuie să ies de aici înainte să fac asta.

Din geanta ei atârnată în cuierul de pe ușă se ivește capul familiar al unei sticle de vodcă de jumate, distracția pentru seara asta. O apuc și plec fără să mă gândesc prea mult, trântind ușa după mine cât de tare pot.

•

Din fericire, parcul e gol, așa că mă așez sub tobogan și, după ce am intrat la adăpost, îmi ating buza umflată. Doare chiar și când mă strâmb, iar durerea se întinde de la dantură la zona din jurul ochiului.

Mă doare tot corpul, fiecare părticică din mine e rănită, pe dinăuntru și pe dinafară. Și nu vreau decât ca senzația asta să dispară.

Deschid sticla, o duc la gură și beau.

Are un gust respingător, de medicament lichid, și-mi înțeapă buza tăiată și gingiile. Mă forțez să înghit, iar stomacul mi se face ghem și-mi chiorăie. Dar beau din nou, și din nou. Înghițitură după înghițitură. În jurul adăpostului meu de metal, cu nume de copii și penisuri uriașe scrijelite în vopsea, începe să plouă în diagonală, înnegrind pământul din jurul toboganului, dar eu continui să beau și să beau. Mă obișnuiesc treptat cu gustul, iar fața începe să nu mă mai doară.

Încă puțin, încă puțin, și durerea din piept și din burtă dispar aproape de tot, și mă simt detașată de întreg universul.

Căldura mi se împrăștie din stomac în tot corpul și, deși am obrajii și degetele gheață, nu simt frigul. Când lumea se răstoarnă în jurul meu, mă răstorn odată cu ea pe cimentul tare. Mă aud râzând și hohotele par îndepărtate, ca și când aș fi undeva deasupra, privind în jos la o fată cu părul pe jumătate ras și fața lovită, întinsă pe jos și râzând. Mă văd de departe odihnindu-mi capul în noroi și mucuri de țigară. Mă văd încercând să iau și ultima gură de vodcă și răsturnând-o peste față și tăietură, ca și cum mi-aș fi părăsit corpul. Văd lacrimile, limpezi ca alcoolul, curgându-mi spre urechi. Mă văd plângând, cu corpul tremurând și pieptul încordat ca un pumn și-mi aud suspinele de foarte departe, ieșind din mine unul după altul, dar nu le simt, iar asta e bine, e foarte bine. Privesc în sus la locul în care capătul toboganului se răsucește într-un fel de acoperiș; e plin de pânze de păianjen și resturi de gumă și încă ceva. Ceva ciudat ce n-ar trebui să fie aici, dar nu reușesc să-mi dau seama de ce, iar imaginea începe să se învârtă cu mine până când nu mai știu dacă sunt în picioare sau întinsă pe jos. Nu-mi pasă, nu mi-e frică. Tot ce-mi doresc e să închid ochii, și las universul să se-nvârtă și să se cutremure în spatele pleoapelor până când nu mai văd nici asta.

29.

Îmi simt stomacul în gât, așa că mă ridic brusc și mă trezesc într-o lume a durerii, la fix ca să nu vomit pe mine.

Mă chinui să mă așez în genunchi, în timp ce-mi simt capul greu; icnesc și vomit din nou, lăsând o baltă de lichid limpede în noroi.

— La dracu'! Rahat! La dracu'!

Știu că rostesc cuvintele astea cu voce tare, dar nu par eu, vocea mea e răgușită, aspră. La dracu'! E întuneric de-a binelea și mor de frig. Mă strâng în brațe ca să-mi încălzesc puțin oasele dureroase, dar nu reușesc. Mă doare totul; fața îmi zvâcnește, capul mă chinuie îngrozitor și, partea cea mai nasoală, cred că sunt încă beată pentru că, atunci când încerc să mă ridic, lumea mai că mă aruncă în spațiu.

Iisuse! Ies de sub tobogan și mă forțez să stau dreaptă, sprijinindu-mă de metalul ruginit și trăgând aer în piept. Atunci observ că nu mai sunt singură. E cineva în leagăn, o siluetă îmbrăcată în negru. N-aș fi remarcat-o dacă nu era scârțâitul de metal ruginit al leagănului. E un puști cu gluga trasă peste șapca de baseball și umerii încovoiați.

Ar trebui să-mi fie frică, să intru în panică uitându-mă la el. Pentru că niciun puști nu vine aici în mijlocul nopții ca să se dea în leagăn.

Încă nu mi-e frică. Deci asta face vodca.

Îți anihilează orice emoție și rămâi neînfricată. Duhnești și suferi, dar rămâi neînfricată. Preț de-o clipă, aproape că mi-e milă de maică-mea; dacă de asta are nevoie ca să supraviețuiască în fiecare zi, înseamnă că frica o macină permanent.

Mă așez lângă puști, pe celălalt leagăn, și mă simt ridicolă pentru că e un leagăn de copil; nu reușesc decât să mă sprijin de marginea lui. E penibil și inconfortabil, dar nu mă mai pot mișca. Dacă mă mișc, o să arăt și mai aiurea. Puștiul nu se clintește, rămâne cu fața ascunsă, pierdută în umbra glugii, dar nu văd nicio armă, doar niște degete palide, subțiri și familiare care strâng lanțul leagănului. Și pe urmă îmi amintesc unde am mai văzut inelul cu margaretă. E al lui Naomi, îl purta chiar înainte să dispară.

— Naomi? șoptesc.

A murit? E fantoma ei?

Mă întorc și mă uit înapoi către tobogan, poate că trupul meu încă e acolo, dar nu e; sunt aici, și ea e tot aici, mai precis degetele ei lungi.

— Nai?

— Cap sec ce ești!

Ashira se întoarce spre mine cu o mină scârbită.

— Iisuse, ce-ai pățit? Nu-i de mirare că mă crezi fantoma soră-mii, ești muci. Și să știi că n-a murit. Încă.

— Ce faci aici? o întreb eu. E periculos!

— Nu e, nu când ești tu pe-aici. Am venit să mă gândesc, spune Ash. Nu pot să fac asta acasă, nici la spital, și mă tot chinui să descifrez tatuajul.

— Ce?

Am rămas puțin în urma realității și nimic din ce-mi zice nu are sens.

— Știu de ce te-ai făcut muci, zice Ashira când vede că nu răspund. N-am vrut s-aduc vorba la spital pentru că părea că faci față. Acum… în fine, din cauza aiurelilor care-au circulat toată ziua. Mai întâi cică ai sărutat-o, pe urmă i-ai pus mâna pe țâță, pe urmă i-ai băgat o mână în pantaloni. Și cea mai tare fază, ultima postare pe care-am citit-o zicea că ți-ai făcut un penis fals și l-ai scos pe pat.

— Oh, Doamne! mă înfior și aproape că mă trezesc de groază. Mi-am făcut un penis din ce? Din role de hârtie igienică și o sticlă de detergent? Doamne, sunt o fată căreia îi plac fetele, de ce-aș vrea să am un penis?

Ash râde.

— Trolii nu pricep niciodată chestiile astea.

— La dracu', acum n-o să mai pot să mă-ntorc în veci la școală.

— Ba o să poți, spune Ash privind înainte, printre blocurile-turn, spre luminile vilelor de lux și ale macaralelor care strălucesc în înaltul cerului. Să vezi cum e să-ți dispară sora care poate a-ncercat să se sinucidă, să vezi ce bârfe aberante apar pe tema asta, și-apoi o să-ți dai seama că poți să te întorci la școală. Nu e mare brânză c-ai încercat să te mozolești cu Rose. Toți au mozolit-o un pic, oricum.

— Nu toți, zic eu. Doamne, acum chiar că mă simt ca o sculă.

— Parcă ziceai că nu-ți plac sculele, zice ea, și râdem amândouă.

— Partea cea mai nasoală, spune Ash și se uită la mine, e că nu pot să trec mai departe, Red, nu văd o ieșire. Nu până nu descopăr ce s-a întâmplat.

— Uite, e vineri și s-ar putea să se trezească luni și-atunci o să ne spună, îi zic. Poate-ar fi mai bine, mai sănătos să așteptăm. Pentru că o să se trezească peste două zile.

Ash tace multă vreme, iar scârțâitul leagănului încetează.

— Dar poate că nu se trezește.

— Stai puțin…

Pe măsură ce creierul meu se dezmeticește, îmi amintesc ceva. O frântură din ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo. Mă ridic din leagăn, mă întorc și mă uit spre tobogan.

— Ce e? se încruntă Ash.

— Nu sunt sigură dacă am văzut sau mi-am imaginat, dar…

Aprind lanterna de la telefon, mă apropii și ocolesc cu grijă locul în care am vomitat cu câteva minute în urmă.

— Aoleu, ce scârbos! zice Ash venind după mine. Și când te gândești că voiam să te sărut…

— Stai așa! Ce?

A spus asta sau mi-am imaginat eu?

— Ce?

Ashira îmi înfruntă privirea și încerc să înțeleg ce s-a întâmplat, când îmi dau seama de ceva.

— Oh, Doamne, mi-aduc aminte…

Mă aplec sub curba toboganului și mă uit. Stăm mai mereu aici, vorbim și ne prostim, dar nu ne-am uitat niciodată în sus, nu ne-a trecut prin minte. Și nu m-aș fi uitat nici eu dacă nu m-aș fi întins acolo.

Îndrept lanterna spre interior și îl văd, prins cu bandă adezivă în unghiul cel mai ascuțit al triunghiului.

— Doamne, șoptesc eu și întind mâna să-l desprind, umplându-mă de păienjeni și gândaci. Îl scot și mă uit la el în lumina lanternei.

— Ce e? mă întreabă Ash, apoi îl vede și ea și se schimbă la fată.

— E telefonul lui Naomi. E telefonul ei! Înseamnă că l-a ascuns aici!

Ne uităm lung una la alta pe întuneric.

— Asta schimbă totul.

•

Nu vreau să dau ochii cu ai mei, așa că o ghidez pe Ash pe alee și intrăm pe ușa din spate. Sper că sunt amândoi în living și-și distrug viețile reciproc.

— Scoate-ți pantofii, îi șoptesc lui Ash înainte să intru. Și încearcă să nu faci zgomot.

— Auzi, asta-i casa ta, nu? mă întreabă Ashira și cască ochii mari când îi fac semn să tacă.

— Câtă melodramă!

E ceva sub ușă care o blochează și abia după ce reușesc s-o deblochez văd geanta maică-mii; e răsturnată, iar pe podea sunt împrăștiate monede, un ruj cu capacul scos, cheile. Geanta a fost izbită de perete și zace lângă plintă, ca și când ar fi fost făcută knockout.

— Cred că s-a înfuriat tare că i-am furat vodca, îi șoptesc lui Ash în timp ce ne furișăm în bucătărie.

Ușa de la living e întredeschisă. Maică-mea doarme pe canapea, iar tata nu e nicăieri. A ieșit din nou?

Urc scările și Ash mă urmează, în șosete. Ușa de la camera lui Gracie e deschisă, iar luminițele de noapte sunt aprinse, semn clar că s-a culcat supărată, pentru că mama o lasă să le țină aprinse doar dacă îi e teamă de ceva. Dau să intru, când îl observ pe taică-meu întins pe podea lângă ea, cu ochii închiși și telefonul pe piept.

Și, pentru o clipă, mi-aduc aminte de vremea în care dormea lângă patul meu, pentru că mi-era frică să rămân singură, și simt că-mi plesnește ceva în piept, fericire și tristețe. Amestecate. Și plâng pentru momentele pierdute. Într-o vreme, casa mea era un loc sigur și cald și bun. Și mă bucur că Gracie a adormit în seara asta simțindu-se așa. Aș vrea să pot face și eu asta.

Ash îmi inspectează camera, setul de tobe din colț, hainele de pe jos, apoi se așază pe patul meu și se holbează la telefon.

— Crezi că ea l-a pus acolo? o întreb.

— Da, zice ea. Cred că ea l-a pus acolo și cred că și-a imaginat c-o să-l găsești în urmă cu multe săptămâni.

— Dar de ce?

Mă așez pe podea, sprijinindu-mă de ușa dormitorului.

— De ce-ai face asta dacă fugi de-acasă?

— Pentru că indiferent ce plănuia, avea îndoieli. Nu suficiente cât s-o oprească, dar suficiente cât să ne lase un indiciu ca s-o găsim. Doar că n-am fost în stare să dăm de telefon. Iar acum e prea târziu!

— Am stat de nu știu câte ori sub toboganul ăla de când a dispărut, zic eu, holbându-mă la telefon. Oare mai merge?

Ash apasă butonul de pornire. E mort.

— O să-ncerc să-l încarc, dar nu l-a pus și ea într-o pungă sau ceva. Toboganul ăla l-a ferit de ploaie, totuși nu e rezistent la apă. Înainte să-l încarc, o să-l desfac și o să-l usuc în niște orez.

— Oare ar trebui să…

— Nu, nu sunăm la poliție, în pana mea!

O exasperez.

— Pentru o rebelă, sari cam repede să implici copoii, dar lor li se rupe, Red. Trebuie să ții minte asta.

— Păi… eu… poate că da.

— Ne-a lăsat indicii, și-a marcat drumul cu firimituri ca s-o putem găsi, spune Ash privind telefonul. Play-listurile, cântecul pe care l-a înregistrat și l-a urcat pe net după ce-a plecat. Telefonul, contul de Instagram al lui DarkMoon. Probabil c-avea un telefon nou sau un iPad sau ceva cu care să-și piardă vremea cât a fost captivă; poate că la început a fost chiar entuziasmată, un super cadou.

— Ah, da, contul ei de Instagram, zic. Am uitat de el, dar l-am verificat și…

Îmi iau telefonul și caut profilul ei.

— Nu e nimic aici. Doar desenele astea și priveliștea asta plictisitoare din Londra. Practic, aceeași poză de fiecare dată.

— Dă-mi să văd.

Ash îmi ia telefonul și se uită încet la poze.

— Ai dreptate. Sunt toate la fel. Același unghi, aceeași vedere de fiecare dată, doar momentele zilei diferă… Oh, la dracu', Red. Suntem cretine.

— De ce? mă holbez la poze.

— Pentru că încerca să ne arate unde e. Asta e vederea din locul în care era ținută. Dar nu ne-am prins la timp ca s-o ferim de ce-a pățit.

— Probabil că avea acces la internet, dar era controlată și monitorizată de cineva, continuă Ash, furioasă și entuziasmată în aceeași măsură. Asta trebuie să fie explicația.

— Rahat! zic.

Ash mă privește cu ochi strălucitori.

— Totul are sens.

— Poate, *poate* are sens, Ash…

— Iau telefonul acasă și o să mai încerc să descifrez tatuajul.

— Ash, o opresc eu în drum spre ușă, dac-am dezamăgit-o pentru că n-am găsit telefonul până acum?

— Nu pot să gândesc în felul ăsta, mă repede Ash. Și nici tu nu poți. Și uite, zice ea pe un ton mai blând, retardații ăia de la școală o să treacă rapid la următoarea bârfă, dar dacă n-o fac și te chinuie, mă ocup eu de ei… și de toate parolele lor, OK?

— OK, zic. Mersi, Ash.

Se încruntă și-mi privește fața în lumina puternică a lămpii din dormitor, își ridică mâna și-și trece degetele peste obrazul meu, chiar sub locul cel mai dureros.

— Rahat, zice ea. Îmi pare rău că te-a lovit, Red. Știu că e maică-ta, dar, dacă vrei, cred c-aș putea să-i înscenez o fraudă ca s-o ridice câteva luni; ar fi mai ieftin decât o clinică de dezalcoolizare.

E atât de tipic pentru Ash și atât de drăguț și ciudat în același timp, încât de data asta zâmbesc, chiar dacă asta-mi deschide din nou rana care mă ustură.

— N-am ajuns încă în faza de băgat-mama-la-nchisoare, zic. Dar mă bucur că ești de partea mea.

— Deocamdată.

Mă strânge în brațe și rămânem așa o clipă; îi simt coapsele lipite de ale mele, omoplații lipiți de brațele mele și ceva în mine șuieră și explodează într-un mod neașteptat. Când ne dezlipim una de cealaltă, îmi simt roșeața din obraji și singura speranță e că o maschează vânătăile.

Ash coboară scările spre ieșirea din spate și trântește ușa în urma ei. Mi se face dor de ea imediat ce nu mai e lângă mine.

Mă întorc spre camera mea și dau de taică-meu care mă așteaptă în capul scărilor.

Se întinde să-mi atingă obrazul, dar mă dau înapoi.

— Mă doare, atâta tot, zic.

— Cine era la tine în cameră? mă întreabă.

— Ashira, sora lui Naomi. E o prietenă.

El încuviințează.

— Uite, iubire. Îmi pare tare rău. Îmi pare rău că am lipsit atâta. Nu știam că e așa de rău.

Mă uit la el, iar umerii îi cad dintr-odată.

— Știu cum sună asta. Sunt conștient. Îmi dau seama că v-am dezamăgit pe toate.

Îmi arată spre ușa deschisă de la camera lui Gracie, iar eu îi fac semn să mă urmeze la mine în cameră.

— Tată, trebuie să facem ceva. Nu mai merge așa.

— Văd și eu, zice el. Te-a lovit.

— Da, m-a lovit.

Chiar și așa, ura care mă cuprinsese mai devreme a dispărut, și-mi vine să-i găsesc scuze, să găsesc o explicație plauzibilă pentru ce mi-a făcut, cu toate astea, nu încerc. Nu mai pot să ascund cât de grav e totul. O iubesc, dar de data asta nu mai am cum s-o ajut.

La urma urmelor, sunt doar un copil.

— Nu știu ce să zic… scutură tata din cap. Gracie nu s-a oprit din plâns, iar maică-ta n-a vrut să vorbească cu mine. Ce v-am făcut?

— Tată, nu-ți plânge de milă. Mama bea. Pentru că-i lipsești. Se urăște fiindcă nu e de-ajuns pentru tine. Știe că ai pe altcineva, mă rog, mai multe chiar. E super evident. Și nu e doar atât…

Mi-e greu să vorbesc.

— Mă urăște și pe mine. Urăște ce sunt. O dezgust. S-a întâmplat ceva de curând și… și mă privește de parc-aș fi un rahat de câine lipit de pantoful ei. Și mă doare foarte tare. Pentru că, la un moment dat, o să dispară definitiv tot ce simt pentru ea. La un moment dat o s-o urăsc și eu.

Îl las în sfârșit să mă îmbrățișeze și îmi lipesc obrazul rănit de cămașa lui și plâng pentru că sunt tristă, pentru că mi-a fost atât de dor de el și, mai mult decât orice, pentru că mi-e dor de felul în care mă făcea să mă simt în siguranță, așa cum nu m-am mai simțit de foarte mult timp.

— Mi-e dor de tine, tată, zic.

Și nu mă refer doar la el, ci la imaginea pe care o aveam despre el înainte să-mi dau seama că e un om obișnuit, ca toți ceilalți.

— Și mie mi-e dor de tine, zice el.

Rămânem așa un minut sau două și, când ne desprindem, simt că știu din nou cine e. Și că ar putea să-mi placă de el într-o zi.

•

Mă întorc în camera mea și simt că-mi crapă capul de durere, dar nu pot să dorm, nu după ce am găsit telefonul lui Nai. Scot carnețelul ei și citesc din nou fiecare vers. Sunt cântece de dragoste, pasionale, zi-le cum vrei, dar nu conțin niciun indiciu despre cui îi sunt adresate. Apoi găsesc între pagini un colț mic de ambalaj de la un pachet de țigări. Și-mi amintesc de toate celelalte lucruri pe care le ținea între foile carnetului. Am presupus că erau de aruncat, și le-am scuturat pe podea. Nici măcar nu m-am uitat la ele.

Mulțumesc lui Dumnezeu că maică-mea nu intră niciodată la mine în cameră. Mă așez pe vine și încep să le culeg de pe covor, apoi le așez pe pat. Când sunt sigură că le-am adunat pe toate, le ordonez pe rânduri.

Fragmente de versuri.

Un bilet la Hampton Court.

Câteva cuvinte scrise pe spatele unui bilet rupt de cinema pentru genul de film romantic pe care-l ura.

Eticheta unei sticle de bere.

Un pachet gol de bomboane Maltesers.

Uitându-mă la ele, încep să realizez că nu sunt doar idei notate, ci mementouri. Momente care aparțin aceleiași povești. Povestea celui pentru care Naomi a scris toate acele cântece.

În sfârșit, văd și restul pachetului de țigări; măcar știu ceva despre tipul cu care se vedea Naomi, pentru că ea nu fumează.

Și, când îl întorc pe partea cealaltă, mai aflu ceva.

E o notiță de mână, și nu e scrisul lui Naomi.
„Ești a mea de-acum. Nu uita, orice s-ar întâmpla, ești a mea”.
Îi fac o poză și i-o trimit lui Ash.
— Ăsta e, îmi scrie ea. Nenorocitul care a luat-o.
Și încep să cred că are dreptate.
El e.
Dar cine anume e el?

30.

E dimineață, dar sub pernă e întuneric și, dacă mi-o apăs cu putere peste ureche, e și liniște, cu excepția zgomotului din mintea mea; dar dacă fac asta, durerea surdă din obrazul meu devine un cuțit ascuțit care mi se înfige în tot corpul. Și nu e doar durerea de la lovitură, e totul. Sunt atâtea lucruri greșite și nelalocul lor, încât mi-e imposibil să-mi imaginez cum ar putea reveni viața la normal. Stop. Deschide ochii și ascultă-ți bătăile inimii, simte durerea și amintește-ți că *ești în viață!*

Există o ieșire din tot haosul ăsta și o s-o găsesc, nu doar pentru mine, ci și pentru Naomi. Deși nu știu ce i s-a întâmplat, știu că a fost la un pas de moarte și că, deși la început își dorea acel ceva, mai târziu a fost îngrozită.

O vreau pe Rose, trebuie să vorbesc cu ea despre asta, am nevoie de ajutorul ei. Asta înseamnă că trebuie să ne împăcăm, să-i arăt că prietenia ei înseamnă enorm pentru mine, mai mult decât ceea ce simt pentru ea.

Deschid telefonul și o caut, dar nu e nicăieri, în niciunul dintre locurile în care era de obicei, la un mesaj distanță. Merg din cont în cont și n-o găsesc, iar pentru o clipă îmi zic: la dracu', și-a suspendat toate conturile din cauza mea! – dar pe urmă îmi dau seama, bineînțeles, că m-a blocat. Peste tot.

Asta doare mult mai tare decât orice palmă sau pumn. Simt că în jurul meu s-a ridicat un zid invizibil. Sunt frustrată și confuză. Rose era mereu aici, mă bazam pe prezența ei, urăsc distanța asta dintre noi.

Stau pe pat și caut numărul ei în telefon.

Nu sun niciodată pe nimeni, aproape niciodată. Pur și simplu nu așa comunic cu prietenii mei, și nici cu altcineva, dacă pot să evit. Apăs numele ei pe ecran, aștept clipe lungi ca telefonul să se conecteze, apoi clipe și mai lungi cât sună. Mă aștept să-mi intre căsuța vocală, așa că sunt surprinsă să aud doar liniște, o prezență tăcută la capătul celălalt.

— Rose?

— Bună.

E un cuvânt scurt și nu exprimă prea multe. Nu are niciun emoticon atașat, e doar un cuvânt uniform, imposibil de interpretat. Apoi, liniște.

— Ești OK? o întreb.

— Îhî.

Scurt, din nou. Dar e încă acolo. N-a închis.

Respiră și gândește-te! Nu greși niciun cuvânt!

— Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. M-am făcut de tot rahatul. Nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de tine, și cu siguranță nu mi-am propus niciodată să-ți spun. A fost… Am făcut o prostie, dar nu e o prostie faptul că țin la tine în felul ăsta. Ești incredibilă, cea mai bună persoană pe care o cunosc. Și simt asta pentru tine tocmai pentru că te cunosc. Nu pentru cum arăți sau altceva. Ci pentru că ești tu.

Tot liniște. Trage aer în piept, încearcă din nou!

— Cred că știu de ce ești atât de furioasă pe mine. Și înțeleg de ce m-ai blocat peste tot, dar… Sper c-o să-ți schimbi părerea într-o zi. Pentru că mi-e dor de tine. Și nu în felul ăla. Mi-e dor de cea mai bună prietenă… Am nevoie de cea mai bună prietenă mai mult decât de orice altceva.

— Și o să repetăm pe scenă mâine, nu? zice ea.

— Da, zic. Dar…

— Chestia aia pe care-am făcut-o, postarea aia. Am fost o vacă și mă urăsc pentru asta. Am încercat s-o repar. Cred că o să fie OK la școală acum.

Face o pauză, iar eu îmi țin respirația.

— Dar, Red, credeam că avem aceleași sentimente una față de cealaltă. Iar acum știu că nu e așa. Și asta mă face să mă simt ciudat, ca și când n-am fi sincere una cu alta, ca și când tot ce faci și ce zici nu e pentru că-mi ești prietenă, ci din cauză că simți ce simți.

— Nu trebuie să te simți așa, pentru că… încep eu, dar ea mă întrerupe.

— Ba da, ar trebui să mă simt așa. Contează ce simți tu. Ar trebui să vrei să conteze. Iar eu… eu am nevoie de o pauză între noi. O pauză, nu vreau să mai fim cum eram înainte. Nu te urăsc, OK? Deloc. Doar că vreau o pauză. Am… chestii pe cap. Mi se întâmplă ceva important și cred că e mai bine să nu mai petrecem așa mult timp împreună. O să cânt la concert, dar pe urmă ies din trupă.

— Dar…

— Ne vedem mâine la repetiții.

— Rose, te rog, putem să mai vorbim despre asta?

— Nu te mai băga în viața mea, OK? Am nevoie să iau puțină distantă acum.

— Dar…

Însă Rose a închis deja și n-am apucat să-i spun despre telefonul lui Nai.

Mă prăbușesc înapoi pe pat, neștiind ce să fac în continuare. Afară, cerul gri înăbușă orice urmă de albastru, și pare iarnă. O zi întreagă și nimic de făcut, iar somnul ar fi o tortură.

Când sună telefonul, aproape că pic din pat repezindu-mă după el, sperând să fie Rose care s-a răzgândit, sperând că o să râdem de toată melodrama asta și o să depășim momentul. Dar nu este ea.

— Red, ajută-mă!

E Leo.

Mă ridic în capul oaselor, cuprinsă de neliniște și disconfort, pentru că Leo urăște să vorbească la telefon chiar mai mult decât mine. Și, mai mult decât atât, orice urmă de furie, de mândrie din vocea lui a dispărut. Tot ce răzbate din vocea lui e frica.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Red, cred c-am pus-o.

Leo șoptește și abia îl aud. Îmi dau seama imediat că e ceva grav și că nu glumește.

— Sunt băgat până în gât și nu pot să ies din chestia asta.

— Ce, de ce? Ce se întâmplă? întreb.

— Așteaptă puțin.

Aud zgomote înfundate la celălalt capăt și o ușă trântindu-se, apoi pași.

— A trebuit să ies puțin. Nu pot să vorbesc aici. La dracu', Red. Sunt terminat. Nu știu ce să fac.

— Ce e, Leo?

— Aaron. Tipu' cu care e la cuțite, ăla care crede că și-a bătut joc de el, din vina căruia a intrat la zdup. Tovarășii lui Aaron au fost aici toată noaptea. Au luat chestii tari, au dat muzica la maximum, de s-a auzit în celălalt cartier. Maică-mea a încercat să-i dea afară, iar Aaron a încuiat-o în dormitor. Am încercat s-o scot și… frate-meu a făcut spume, Red. El și tovarășii lui s-au montat unii pe alții, s-au pregătit de treaba aia nașpa. Și-acum… Acum o s-o facă, Red. Au descoperit unde-o să fie tipul ăsta și se duc acolo, el zice să merg cu el, că trebuie să fiu mai bărbat, și nu știu ce să fac.

— Leo, să facă ce? îl întreb. Ce-o să facă?

— Am văzut un pistol, zice el.

În clipa în care aud cuvântul, mi se usucă gura, iar frica îmi copleșește fiecare celulă.

— O să *împuște* pe cineva?

De data asta, eu sunt cea care șoptește.

— Vrea să merg cu el. Dacă nu merg, nu știu ce-o să facă. N-o lasă pe maică-mea să iasă, nici măcar acum. I-a luat banii, telefonul. Am auzit-o plângând toată noaptea și n-am cum să mă apropii să vorbesc cu ea. El n-a dormit deloc, e muci, e paranoic și furios. Nu știu ce-o să facă.

— Închide și sună imediat la poliție, spune-le, zic.

— Nu pot, nu sunt turnător, dac-ar ști chiar și că te-am sunat pe tine… Și oricum, nu știu unde-o să se întâmple sau când. Știu doar că trebuie să merg cu el.

— Leo, nu poți să te duci. Nu e treaba ta. Nu te duce!

— Nu știu ce altceva să fac…

Vocea lui Leo tremură așa cum n-am mai auzit-o vreodată.

— Mi-e frică de el, Red. Mi-e frică de ce-o să facă.

— Pleacă de-acolo, acum! Nu te opri din mers și vino la mine. Putem să vorbim cu taică-meu și să cerem ajutor.

Aud un strigăt îndepărtat.

— Mă strigă, a venit momentul. Trebuie să plec.

— Leo, așteaptă! Nu te duce!

Mi-a închis. Mă holbez la telefon, cu mintea goală. Prietenul meu cel mai bun tocmai mi-a închis telefonul și se duce să fie părtaș la o crimă?

31.

Secundele trec, iar gândul ăla se învârte în mintea mea până când devine concret și real. E cât se poate de real și nu pot să permit ca Leo să pățească asta, nu pot. Dar nici nu pot să-l opresc. Trebuie să-l găsesc pe Leo și să-l târăsc de-acolo, departe de Aaron, până când nu e prea târziu.

Dar cum? De unde încep să caut? Îmi trag blugii și un tricou pe mine, mă mai gândesc o dată să le zic alor mei, dar ce sens ar avea? Ce pot face ei pentru mine când nu pot să aibă grijă nici de ei înșiși? Apoi am o revelație. Aplicația Find My Friends de pe telefon. Când ne-am instalat-o prima dată, era la mișto, o joacă. Pe urmă, noutatea s-a consumat pentru că știam oricum mereu unde suntem, dar acum? Ar putea fi o soluție.

Deschid aplicația, îl caut pe Leo și-l văd, un punct mic, pulsând. E încă acasă. Îmi pun converșii, hanoracul și-mi bag cheile în buzunar, apoi o iau la fugă spre cartierul lui Leo, cu ochii în telefon, dorindu-mi să mă apropii cât mai mult de el înainte ca punctul să înceapă să se deplaseze.

Sunt cam la jumătatea drumului când se mișcă.

Încetinesc puțin și urmăresc punctul pe telefon încercând să mă prind unde merge, o iau pe scurtături și pe străzi lăturalnice încercând să-i ies în cale, dar oricât de repede mă mișc, el continuă să se miște mereu mai departe de mine. Apoi sună telefonul din nou.

La dracu'! E Ash.

Resping apelul, dar mă sună din nou, și-mi dau seama că o să continue să sune, așa că o pun pe speaker și continui să merg pe urmele punctului.

— Unde ești? întreabă ea, fără să se deranjeze să mă salute.

— Nu știu sigur, zic privind în jur. Încerc să-l găsesc pe Leo. A intrat în bucluc, Ash. E grav și nu pot să vorbesc acum.

— Cât de grav?

Pare enervată, nu îngrijorată.

— Foarte grav. Trebuie să-l iau de acolo înainte să se întâmple ceva rău.

— Ceva rău pe bune sau super dramă de adolescenți? Pentru că am ceva important să-ți zic. Ceva absolut colosal.

— Vorbesc despre ceva super grav, zic. Fratele lui are o armă și cred că se duce undeva s-o folosească.

— La dracu', zice ea. OK, unde ești?

— Nu știu exact, spun și fac la stânga pe stradă și văd că Leo e la două străzi distanță, adică încă zece minute de mers sau cam așa ceva. Mă îndrept spre stația Brixton, cred.

— OK. Vin acolo și pe urmă te urmăresc pe telefon.

— Nu te am în lista de pe Find My Friends, zic.

— Nu e nevoie.

Mă hotărăsc să nu mă gândesc la asta. Rămân concentrată la problema principală.

— Ash, s-ar putea să fie periculos.

— De-aia nu te las să mergi singură, zice. Naomi face mereu caz de cât de importanți sunt prietenii. Nu e aici să te salveze, așa că pare că trebuie s-o fac eu.

N-am nici cea mai vagă idee cum ar putea o puștoaică de optsprezece ani, pasionată de tehnologia informației, să oprească o gașcă de bărbați înarmați, dar n-am timp să mă gândesc la asta.

Încă o stradă la stânga, una la dreapta, apoi mă opresc brusc și fac un pas înapoi în dreptul ușii unui magazin. Îi văd, un grup de tineri – cam zece – stând sub una dintre arcadele podului de cale ferată, râzând și vorbind. Oamenii care au drum pe acolo îi văd și traversează pe partea cealaltă sau trec pe lângă ei cu capul în jos. Îl caut pe Leo, scanez grupul până îl găsesc. E la marginea grupului, cu capul plecat, frecându-și talpa converșilor de trotuar ca un copil mic.

Am nevoie de un plan. N-am apucat să mă gândesc ce o să fac după ce îl găsesc pe Leo. Așadar…

Asta o să fac. O să merg la el, foarte natural, și-o să-i zic: Hei, Leo, ce chestie să dăm așa unu peste altu', vrei să vii să facem ceva împreună? apoi el și cu mine putem să plecăm pur și simplu și cel puțin n-o să fie părtaș la ce o să se întâmple după aceea.

Trag aer în piept, îmi scutur umerii, îmi trec degetele prin păr. Fii degajată, Red! Adoptă un aer firesc, fii normală, Red!

Leo mă vede apropiindu-mă și începe să facă semne din cap, gesticulând pe furiș s-o iau pe cealaltă parte, dar eu continui să merg spre el, văzându-mi de treabă, părând degajată, ca și când n-am observat că pe pod sunt zece tipi masivi.

Până când aproape că dau peste ei.

— Hei, Leo, ce faci, frate, zic încercând să-l salut firesc și să par surprinsă. Ah, salut, băieți!

„Ah, salut băieți?" N-aș fi putut să par mai prefăcută nici dacă încercam.

Mă uit la restul găștii, sunt toți mai mari, mai solizi și mai înspăimântători decât mine și, cel mai important, toți se holbează brusc la mine, de parcă aș fi o insectă prăpădită, roșie, pe care ar putea s-o strivească cu piciorul.

— Ce pana mea? zice Aaron și-l apucă pe Leo de braț, trăgându-l deoparte.

Îi urmez, hotărâtă să rămân lipită de Leo.

— I-ai zis chestiei ăsteia ce facem?

Aaron scoate un fel de mârâit și, văzându-l și eu de aproape, înțeleg de ce e Leo atât de îngrijorat. Aaron și-a ieșit complet din minți. E prăjit rău, se vede pe fața lui contorsionată. Are urme de salivă în jurul gurii, iar pupilele uriașe și negre au înghițit orice urmă de culoare din ochii lui. E aproape ca un zombi. Un zombi foarte furios.

— Ce? Nu! zic eu, făcând pe idioata. Ce faceți? Hei, e o petrecere sau ceva? Leo, nu mi-ai zis că e o petrecere, frate, nu e frumos. Unde e? Pot să vin și eu? Ah, și, apropo, nu sunt o „chestie", sunt o fată.

Teoria mea este că, cu cât sunt mai enervantă, cu cât îi deranjez și-i provoc mai tare, cu atât cresc șansele ca Aaron să-i zică lui Leo să plece, doar ca să scape de mine.

Dar teoria mea e greșită.

— Ascultă, *chestie.*

Aaron se bagă în fața mea. Suficient de aproape încât să-i observ coroana minusculă de culoare din jurul pupilelor, transpirația care-i iese prin pori și să-i miros respirația acră. Suficient de aproape, încât inima să-mi sară din piept și să-mi doresc să fiu oriunde altundeva.

— Acum, că ești aici, nu mai pleci nicăieri. Stai cu mine până terminăm treaba și după aia, dacă zici cuiva ceva, o să-ți fac cunoștință cu tovarășul meu.

Seamănă atât de mult cu un personaj negativ dintr-o telenovelă, încât m-ar bufni râsul dacă n-aș observa conturul și greutatea armei îndesată în pantalonii de trening. Bucata aia de metal face ca totul să fie foarte real.

Dau din cap.

— Acum dă-te din drum!

Se întoarce spre ceilalți, iar Leo mă trage sub arcadă, cât mai departe de ei, și clatină din cap.

— Ce dracului faci? întreabă el furios. Ți-am zis să nu vii. Acum am pus-o amândoi, Red.

— Nu mi-ai zis să nu vin și nu încerc decât să te ajut, zic eu. Normal că trebuie să te ajut. Ce se întâmplă? Ce așteaptă? Pentru că nu trec chiar neobservați, nu ți se pare?

— Vezi clubul ăla de snooker de-acolo?

Leo îmi face semn către trotuarul de vizavi, și văd un bar dărăpănat sau ceva de genul ăsta, cu o reclamă făcută dintr-un triunghi de snooker umplut cu bile.

— Așteaptă ca tipu' să iasă de-acolo. Pe urmă… Pe urmă nu știu, Red. Uite, când se pornesc, fugi, bine? Ia-o în direcția opusă.

— Vino cu mine, insist eu.

— Nu pot. Aaron o să mă omoare, zice Leo și nu pare deloc o figură de stil.

Aaron primește un SMS și, brusc, tot grupul devine alert, concentrat la mișcarea următoare, ca o haită de lupi pregătiți de vânătoare.

— OK, asta e, zice Aaron și se uită la fiecare din grup. Pregătiți-vă!

Nimeni nu bagă în seamă zgomotul de fundal al orașului, cu sirene, până când nu ajung foarte aproape, vizavi, și văd mașinile dându-se la o parte din calea… pompierilor. Două mașini. Se opresc în fața clubului de snooker și din ele coboară echipe de pompieri care fug înăuntru.

— Ce… pana mea?

Aaron scutură din cap, cu umerii căzuți.

— Ce pana mea? E ridicol!

Tensiunea și agresivitatea care unea grupul se dispersează treptat, în timp ce tipii stau acolo și urmăresc oamenii ieșind puhoi din club pe stradă și realizează treptat că, orice plănuiseră, nu o să se întâmple acum.

— La dracu' cu asta!

Aaron se întoarce spre noi.

— Dă-o dracu'! Cine are ceva de prizat?

— Eu am ceva, se aude o voce.

— Să ne prăjim atunci, spune Aaron și pleacă pur și simplu, cu tovarășii după el.

Singurul lucru care mă interesează e că se îndepărtează de noi.

Trec câteva clipe și respir ușurată.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Mă uit la Leo.

— Care sunt șansele să se întâmple asta chiar acum? zice Leo.

— Destul de mari când cineva cunoscut sună la 112 ca să vă salveze fundurile, zice Ash, apărând lângă noi.

— Tu ai făcut asta? râd eu, amețită de ușurare. Ash, ești un geniu! Tocmai ai învins o trupă de gangsteri înarmați.

— Mda, eh, dă ea din umeri. Cineva trebuie să aibă grijă și de voi… Nai o să aibă nevoie de voi când o să se trezească. Și, oricum, n-am depus cine știe ce efort. După ce-am vorbit cu tine, am luat metroul spre Brixton, te-am localizat și când am văzut care e situația – pentru că, nu te supăra, Leo, frac'tu și retardații

lui sunt la fel de subtili ca o explozie nucleară –, am sunat pompierii. Am verificat scannerele ca să mă asigur că nu sunt incendii majore în zonă; dacă erau, găseam altă soluție. Poate o amenințare cu bomba.

Leo și cu mine ne holbăm la ea în timp ce stă în fața noastră, cu părul lung împletit cu grijă, cu jacheta ei de blugi un pic prea nouă, închisă până la gât. E un fel de Wonder Woman la pubertate.

Simt o explozie de adrenalină și e incredibil cât chef am să râd și să alerg. Mă simt brusc invincibilă și puternică – e ridicol. Dacă asta simți după ce ești în pericol și scapi cu viață, atunci evoluția are multe explicații de dat. Sunt un copil idiot care s-a băgat într-o situație naspa, și totuși mă simt incredibil. Nu prea e în regulă.

— Trebuie să ajung acasă la maică-mea, zice Leo, și pe urmă trebuie să plecăm de acolo, Aaron a luat-o razna.

— Da, hai să facem asta, o să vin cu voi, zice Ash. Dar înainte, stați puțin. Opriți-vă! Trebuie să vă spun ceva. Ceva important.

— Ce anume? răspund eu.

Ash nu ne dă niciun indiciu, dar un lucru știu sigur despre ea: că nu e melodramatică doar așa, de florile mărului.

— Azi-dimineață am reușit să decodez una dintre combinațiile din tatuaj.

— Adică ai găsit un site?

— Da, încuviințează Ash, iar fața ei e pământie. Pe dark web. Odată ce l-am găsit, n-a fost greu să intru, bănuiesc că majoritatea oamenilor nu se uită. E… e un site pe care bărbații postează lucruri despre copiii pe care-i momesc și-i violează. Tatuajul ăsta e un simbol secret, e jumate dintr-un design, un semicerc care devine cerc, un triunghi care devine diamant. Cealaltă jumate e tatuată pe proprietarul fetei, dar în cerneală albă, ca numai el să știe că e acolo. E o ștampilă de sclav. Cineva i-a tatuat soră-mii o ștampilă nenorocită de sclav.

— Iisuse!

Leo lovește cu pumnul într-un zid.

Închid ochii, încercând să ocolesc imaginile cu situațiile prin care probabil că a trecut Naomi.

— Oh, Doamne, nu!

Fața lui Ash e răvășită de durere, dar nu a terminat ce avea de spus.

— Uneori, dacă imaginile cu câte-o fată sunt foarte populare și există cereri, o conving să fugă cu unul dintre ei. Tipul îi zice c-o iubește, o izolează de prietenii și de familia ei și-i spune că trebuie să plece ca să poată fi împreună, iar pe urmă… O închide undeva și le dă de știre celorlalți tipi când și unde pot să facă și ei cu rândul.

— O să-i omor… spun și mă uit la Leo, iar el mă îmbrățișează, aproape ridicându-mă în aer.

— Am aflat povestea lui Nai!

Ash vorbește ca un robot, la foc automat, ca și când ar fi programată să scoată cuvintele.

— E acolo tot ce s-a întâmplat între ea și bărbatul care a ademenit-o, domnul Moon, cum își spune. Poze… filme. Fiecare detaliu, totul. Și mai sunt poze cu încă douăzeci de fete, numai pe contul lui. Una dintre ele e Carly Shields și… da… Danni. Când se plictisesc de câte-o fată, uneori îi dau drumul, și bănuiesc c-o sperie și-o umilesc ca să nu vorbească. Dar mai sunt acolo niște nume de fete… pe care le-am căutat și-am descoperit că au murit, fie pentru că s-au sinucis, fie că au fost implicate într-un accident… sau că sunt date dispărute. E o tipă nouă acum acolo. Ultimul lui proiect, încă o momește. Pentru ea, deocamdată e doar o poveste romantică, nimic mai mult. Nu s-a ajuns mai departe.

— Cine e? o întreb, dar știu deja răspunsul.

— Rose, spune ea.

32.

Suntem acasă la Leo. Chiar când Ashira ne spunea ce a descoperit, a început să plouă, o perdea de apă rece căzând peste noi și udându-ne leoarcă. După ce Aaron și tovarășii lui s-au îndepărtat în grupulețe, noi trei am rămas acolo, uzi până la piele, neștiind ce să facem. Când descoperi ceva atât de important, atât de devastator, ce faci? Ce faci în următoarea secundă, apoi în următoarea, și cum mai găsești un sens în lumea din jur?

În acea clipă, stând în ploaie, nu știam. Și acum, ajunși la apartamentul lui Leo, tot nu știu. Singurul lucru pe care-l putem face este să reacționăm, iar primul lucru la care s-a gândit Leo a fost că mama lui încă era închisă în dormitor. Am făcut singurul lucru care ne-a venit în minte, ne-am dus s-o ajutăm.

Drumul până acolo a părut să dureze o veșnicie, iar ultima parte – urcatul cu liftul vechi și zgomotos – cea mai lungă. Inima îmi bate cu putere în timp ce ne apropiem de ușa de la intrare. Mă gândesc la ce e mai rău, mai mult, mă aștept la ce e mai rău. Mă copleșește senzația că cineva a sfâșiat și ultimul văl de protecție care mai rămăsese peste lumea copilăriei mele. Lumea în care soarele strălucea mereu cu putere, iar cerul era întotdeauna albastru; acum stau sub griul ăsta spălăcit și realizez că se întâmplă lucruri oribile, nu doar acolo, undeva în depărtare, ci și oamenilor pe care îi cunosc și pe care îi iubesc. Și mie.

Și e înspăimântător.

Ușa de la apartament intră în câmpul nostru vizual și vedem că a fost lăsată deschisă. Probabil că Aaron era prea drogat ca s-o mai verifice când a plecat. Curentul o lipește întâi de peretele coridorului, apoi o trântește chiar în fața noastră.

Leo o deschide și se oprește în prag, privind în hol. Înăuntru e întuneric și liniște, deși cineva a lăsat televizorul deschis în living. Măcar Aaron nu e aici.

— Mamă? o strigă Leo și intră. Mamă?

— Leo? răspunde ea imediat, iar clanța de la dormitor începe să zdrăngăne în timp ce Leo fuge spre ea.

— Stai așa!

Femeia începe să plângă de partea cealaltă a ușii în timp ce Leo se chinuie să deschidă lacătul – deși cheia a rămas în încuietoare și trebuie doar răsucită, chiar și cele mai banale lucruri devin dificile când tremuri.

În clipa în care ușa se deschide, Leo și mama lui se îmbrățișează.

— Am crezut că-nnebunesc! spune ea gâfâind. Unde-ați fost? Ce-ați făcut? Ce-a făcut Aaron?

— Nimic, mamă, încearcă Leo s-o liniștească. Nimic, a fost doar vorbărie. Doar spectacol, n-a făcut nimic, totul e în regulă.

— N-a vrut să mă asculte și, dac-a văzut că nu tac cum voia, m-a lovit și m-a închis aici. Mi-a fost atât de frică!

Îl privește pe Leo și-i cuprinde obrajii în palme.

— Nu mai poate să locuiască aici, Leo. E fiul meu și am jurat să-l iubesc din ziua în care s-a născut, dar nu pot să-mi țin promisiunea dacă mi-e frică de el și mi-e frică pentru tine. Nu putem să rămânem aici, dacă e și el aici. Știu că e fratele tău, dar…

— Știu, mamă, încuviințează Leo. Trebuie să plecăm de-aici. Mergi să împachetezi niște lucruri și du-te la mătușa Chloe, da? Câteva nopți.

— Și tu, zice ea. Trebuie să vii cu mine, Leo. Vreau măcar să știu că ești în siguranță.

— Eu o să stau la Red.

Leo se uită la mine, iar eu dau din cap aprobator.

— Avem repetiții mâine, nu? Așa c-o să rămân la ea. După ce stăm vreo două zile departe, o să ne gândim ce facem. Poate reușim să vorbim cu Aaron, să-l ținem la distanță de oamenii ăia și de droguri. Ți-aduci aminte, mamă, cum era pe vremuri? Cum a luat totul pe umerii lui când a murit tata, cum stătea ore în șir să modeleze avioane, mai știi?

— Mi-aduc aminte.

— Trebuie să existe o cale să-l recuperăm, zice Leo. Cum era când eram mic. Trebuie doar să ne dăm seama cum să facem. Du-te și fă-ți bagajele, sun-o pe mătușa Chloe și spune-i că ești pe drum.

— Ești un băiat bun, Leo, spune ea pupându-l pe ambii obraji. O să fii bine la Red?

Se uită la mine, pe urmă la Ashira.

— O să fii în siguranță?

— O să fie bine, spune Ash. Promit!

Și, nu știu din ce motiv, promisiunea lui Ash o liniștește.

— La dracu’! zice Leo și-și lasă capul în mâini în clipa în care mama lui iese, iar noi ne prăbușim în același moment, nevenindu-ne să credem ce s-a petrecut. Ce dracului se întâmplă?

— De data asta, singura soluție e să mergem la poliție, Ash. Să le zicem ce-am descoperit. Ai dovezi, o să te creadă.

— Nu, zice Ash.

Și, pentru prima dată de când ne-a găsit sub arcada podului, observ ce efect a avut descoperirea asta asupra ei, cum a stors o parte din ea, toate fațetele colorate care o făceau să fie ea; acum mă uit la ceea ce pare a fi mai mult sau mai puțin o fată ștearsă.

— Dacă reușesc să încarc telefonul lui Nai și să trec de parolă, am putea să aflăm cine e domnul Moon. Și vreau să-l prind. Vreau să-l prind *eu.* Și vreau să știe, el și toate celelalte… scursuri, că eu le-am venit de hac.

— Ashira, încep eu precaută, doar nu vrei să-l omori…

— Nu, n-o să-l omor, nu sunt violentă. O să-i ruinez viața și-o să mă asigur c-o să trăiască ducând pe umeri povara asta.

— Cred că sunt gata.

Însă mama lui Leo apare chiar în clipa în care Aaron dă de perete ușa de la intrare. Dacă înainte arăta rău, acum e de sute de ori mai groaznic. Îmi place să cred că știu oarecum stilul străzii, că sunt relaxată și că traiul în Londra mă face să cunosc adevărul despre viață, dar n-am văzut niciodată pe nimeni atât de prăjit, pare strâns de mijloc de un pumn care-i umflă fața cu sânge și mațe.

— N-am zis că poți să-i dai drumul.

Aaron îl apucă pe Leo de glugă și-și bagă fața într-a lui. Ăsta e momentul în care intervin, îmi spun eu de la distanță, în care-i zic să-mi lase tovarășul în pace. Dar nu îndrăznesc, mă fac mică și mă dau înapoi din calea furiei lui, pentru că văd că pericolul e real. Aerul din jurul lui duhnește a băutură, a fum și a încă ceva. Am văzut oameni furioși, am văzut oameni răniți, beți și drogați bine. Dar, uitându-mă la Aaron, văd toate lucrurile astea amestecate într-un vârtej terifiant. Și tot ce vreau e să fug.

Însă nu există cale de ieșire.

— Nu poți s-o ții încuiată, își dă Leo silința să nu pară îngrijorat, își îndreaptă spinarea și se smulge din strânsoarea fratelui său.

Îmi vine să urlu la el, să-i zic: oprește-te, nu vorbi cu el, nu te mișca, nu respira dacă asta declanșează bomba care-ar putea exploda în orice moment.

— Aaron, nu!

Mama lui Leo vorbește foarte încet, cu multă frică.

— E mama noastră, nu un animal, frate-meu, zice Leo.

— E OK, fiule, las-o așa, răspunde mama lui Leo.

— Ai tupeul să-mi spui ce să fac?

Pumnul strâns al lui Aaron e ridicat, încleștat și pregătit să lovească.

— ÎMI SPUI TU MIE CE SĂ FAC?

Totul se petrece atât de repede, încât atunci când îl văd pe Leo căzut pe spate la picioarele lui Aaron, cu sângele țâșnindu-i pe față, îmi ia ceva timp să

asimilez ce s-a întâmplat. Nu sunt eu asta, persoana asta înghețată de groază care nu fuge la prietenul ei, nu sunt eu asta. Vreau să mă duc lângă el, dar n-o fac. Nu pot să mă mișc. Nu pot să respir.

— Să-ți spun eu ție ceva, *frate-meu,* zice Aaron în timp ce scoate pistolul din buzunarul pantalonilor de trening și-l proptește de fruntea lui Leo, am început să mă satur de oamenii care-mi spun ce pot și ce nu pot să fac. M-am cam plictisit de proștii care nu-mi arată niciun pic de respect. *Tu* să mă respecți, auzi? *Ea* să mă respecte și să faceți amândoi ce vă spun, pentru că îmi aparțineți. Ciudații ăștia sunt sclavii mei, îmi aparține tot orașul și dacă vreau să-l ard din temelii, și pe voi odată cu el, o s-o fac. Să nu-ți imaginezi că n-o s-o fac, pentru c-o s-o fac. O s-o fac, în pana mea.

— Oh, scutește-mă te rog, ce plicticos, zice Ashira.

Îi aud vocea, disting silueta ei, dar nu-mi pot lua ochii de la țeava pistolului care pleacă de la fruntea lui Leo în căutarea ei și-i ochește pieptul.

— Vrei să mori, cățea? o întreabă Aaron. Și, oricum, cine dracu' ești tu?

— Uneori chiar vreau să mor.

Cu fiecare cuvânt, Ashira face câte un pas în direcția armei.

— Uneori cred că neantul e soluția cea mai simplă. Dar… știi ce? Tu chiar ai noroc cu o familie căreia îi pasă de tine, cu un frate care încearcă să aibă grijă de tine. Dacă soră-mea mai mică ar fi aici, dac-ar fi trează și sănătoasă și-aș avea o șansă să schimb lucrurile, așa cum ai tu, ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să-ncerc s-o intimidez și s-o sperii cu un rahat de armă, *cretinule.*

Ashira mai face un pas spre țeava pistolului, iar eu simt că mă lasă genunchii, mă prăbușesc pe vine și simt cum corpul dispare în jurul meu, doar ochii îmi rămân fixați de frică.

— Ash, încerc eu să-i șoptesc numele, dar nu iese nimic de pe buzele mele.

— Cred că ești un om foarte speriat, continuă Ashira, iar vocea ei e calmă, blândă, chiar dacă pistolul e ațintit spre ea. Sunt sigură c-așa e. Cred că ești foarte speriat și foarte singur, dacă ideea de respect înseamnă mai mult pentru tine decât dragostea familiei tale și decât viața fratelui tău. Cred că-nțeleg asta. Ce-nseamnă să fii atât de distrus! Și eu sunt la fel de distrusă. Dar încă ai de ales, să trăiești sau să mori. Să ucizi sau să-ți pese. Așa că, dacă ai nevoie să tragi ca să te simți bărbat, dă-i bătaie. O s-ajungi înapoi după gratii, de data asta definitiv, și poate că doar acolo o să fii vreodată cineva. Așa că hai, împrăștie-mi creierii pe tapet dacă asta te face să te simți mai bine. Mi se rupe.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care credeam că le-am aflat despre Ashira din ziua aia în care am găsit-o spărgând site-ul cu camere de supraveghere, n-am știut nimic despre ea până în clipa asta; acum văd limpede oceanul nesfârșit și

stins de tristețe pe care trebuie să navigheze în fiecare zi, singură. Atât de crud, atât de real, încât se uită în ochii unui bărbat pe jumate nebun, care ține o armă în mână, și simte un soi de validare, poate chiar un fel de speranță.

Aaron rămâne nemișcat preț de o secundă, două, trei, patru, cinci, șase. Pe la secunda a zecea iese din apartament, cu arma încă îndreptată spre noi, trântind ușa după el.

DarkMOOn
În lanțuri

Aici e doar noroi, doar întuneric,
Jivine ascunse în umbră
Care vor să mă rupă
Aici e doar durere, doar suferință,
Saluturi reci și crude
Ce se repetă iar și iar…

Mi-ai promis soare etern,
Mi-ai promis c-o să fii tu mereu,
M-ai făcut să cred în speranță,
Apoi m-ai prins în lanțuri
M-ai prins în lanțuri.

Îmi ceri să zâmbesc chiar dacă simt sânge,
Îmi spui că vor să vadă dinți,
Că rănile astea sunt semne de iubire,
Nu e dragoste aici, doar chin,
Spui că sunt festinul tău personal
Mă muști iar și iar. Și iar…

Mi-ai promis soare etern,
Mi-ai promis c-o să fii tu mereu,
M-ai făcut să cred în speranță,
Apoi m-ai prins în lanțuri,
M-ai prins în lanțuri.

33.

Soarele e atât de sus pe cer, încât răzbate prin crăpătura îngustă a draperiilor mele și mă inundă până mă trezesc. Deschid ochii foarte, foarte încet, iar genele mi se zbat până se deschid. Conform telefonului, e aproape ora prânzului, atunci de ce corpul meu e atât de adormit? Mă doare totul, de parcă am fost bătută pe dinăuntru. Pe măsură ce înregistrez sunetul respirației care vine de pe podea, ziua de ieri îmi revine în minte într-o goană haotică, nebunească. Mă rostogolesc și-l văd pe Leo, încă dus, în sacul lui de dormit, cu ochii închiși, arătând ca un copil mic. Ashira e sprijinită de perete, cu picioarele întinse în față și o cută adâncă între sprâncene, privind în laptop. Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte de azi-noapte este imaginea cu ea stând în aceeași poziție, când m-am culcat. Poate că a stat așa toată noaptea.

Nu eram obligați să rămânem împreună noaptea trecută. Leo ar fi putut să se ducă la mătușa Chloe cu biata lui mamă speriată, iar Ashira s-ar fi putut duce acasă la ai ei. Dar, când a venit momentul, niciunul n-a vrut să se desprindă de ceilalți. Ne-am simțit mai în siguranță împreună, atâta tot. N-am vorbit despre ce a făcut Aaron, n-am vorbit despre ce a făcut Ashira. Voiam doar să rămânem împreună. Iar la mine acasă era cel mai ușor să facem asta și să facem ce trebuia făcut.

Chiar și așa, le-am simțit lipsa celor care nu erau cu noi. Naomi s-ar fi crizat așa tare dacă ar fi văzut-o pe soră-sa mai mare pierzând vremea la mine-n dormitor! Și Rose! Au trecut mai bine de 24 de ore și n-am nicio idee ce-a făcut în timpul ăsta, iar asta e așa ciudat și diferit, încât am senzația că a fugit pe Lună.

Îi urmăresc respirația lui Leo și mă întreb ce face Rose acum. În oricare altă zi din anul care a trecut, aș fi știut exact ce face, de la prima oră. Dar astăzi nu e aici. S-au întâmplat atâtea lucruri care contează și pentru ea la fel de mult cât contează pentru noi. Dar nu e aici și… ar putea fi cu el. Ar putea s-o folosească chiar acum, iar gândul ăsta mă omoară. Ash a spus că nu s-a ajuns încă la faza aia, dar Ash e obsedată să le vină de hac ea însăși dubioșilor ăstora. Dacă se înșală?

Telefonul lui Leo zace pe podea, lângă el, cu un colț ieșind din sacul lui de dormit. Mă uit spre Ashira și văd că încă e absorbită de ecranul laptopului, iar Leo se întoarce pe partea cealaltă, cu spatele la mine. După o clipă de ezitare, îi

ridic telefonul. Nu știu parola, dar pot să văd notificările pe ecran. Previzibil, sunt cinci mesaje de la Rose. Nu le pot citi cap-coadă, doar începutul.

Hei, frate, ce-ai făcut ieri, totul OK? Am…

Leo, ești pe-acolo? Chiar am nevoie să vorbesc cu tine despre ceva…

Nu știu ce să cred despre ziua de azi. Nu știu cum să…

Aș vrea să-mi răspunzi, ai o problemă cu mine?

Leo, ce PNM! Ești OK? Unde ești acum?

— Parola e cel mai probabil ziua lui de naștere, îmi șoptește Ashira, iar mie îmi scapă telefonul din mâini și-l împing înapoi la locul lui.

Când îmi ridic privirea, văd că mă urmărește cu un zâmbet strâmb.

— Dacă vrei să intri în telefonul lui.

— Nu vreau să intru în telefonul lui, zic. Am crezut că-i al meu, sunt încă adormită.

— Rose a postat ceva pe toate conturile, le-a zis oamenilor să te lase în pace și că totul e OK între voi.

— Da?

Mă luminez și mă ridic în capul oaselor.

— Pare în regulă? Nu pare ceva… ceva de genul… De genul… știi tu?

— Nu, din câte pot să-mi dau seama, zice Ash. Tipul ăsta e ascuns bine, nu pot să-l identific. Sper că pot încărca azi telefonul lui Nai, ca să văd dacă găsesc ceva acolo.

— Ash… N-o punem pe Rose în pericol dacă nu ne ducem la poliție?

— N-o punem în pericol, tipul a postat aseară pe site-ul de pe dark web, a zis că încă sunt la faza de sărut și ținut de mână, că vrea s-o convingă de faptul că ține mult la ea. A zis că o mai lasă încă o săptămână așa, iar ea o să-i ciugulească din palmă. A zis că atunci o să i-o tragă și-o să posteze un video și tot restu'.

— Oh, Doamne!

Îmi pun mâna la gură și simt acidul din stomac urcându-mi în gât. Chestia asta e reală, se întâmplă, dar mă simt ca și când am fi captivi în ultimele minute ale unui film horror care se repetă la nesfârșit.

— Oh, Doamne, Ash…

— Nu-ți face griji, spune și-mi zâmbește atât de scurt, încât de-abia observ, dar mă ajută oricum. O să-l prind până atunci.

— Ce faci acolo? Ai dormit vreun pic?

— N-am cum să dorm ca lumea până când nu se termină toată povestea asta, zice ea privindu-mă. Adică am ațipit un pic, pentru că nu vreau să-mi pierd

concentrarea. Dar trebuie să mă ocup de asta constant dacă vreau să-l identific. Vreau să-i găsesc e-mailul, spațiul din *cloud.* Istoria navigărilor pe net, totul.

— Sper că ești conștientă că e ilegal ce faci.

— Evident, spune Ashira ridicând bărbia în vânt. Ți-e frică să încalci legea?

Mă provoacă, văd asta în ochii ei întunecați, și știu că răspunsul meu o să afecteze părerea ei despre mine.

— Nu, spun calm, cu multă grijă. Dar mi-e teamă c-o să te prindă și că el o să scape nepedepsit.

Gura Ashirei se curbează într-un zâmbet periculos.

— N-o să se întâmple asta, Red, îmi dă ea asigurări. Tu… tu ești genială la tobe, nu pui la îndoială faptul că ești bună, pur și simplu știi asta. Așa sunt eu cu rahaturile astea. Mă pricep la ele.

— Știu, răspund eu și-i întorc zâmbetul. Zic doar că dacă mergem azi la poliție, dacă vorbim cu ei, o să aibă oameni care să facă toată treaba asta și să-l prindă. Nu trebuie s-o facem noi. Nu trebuie s-o faci tu.

— Ba trebuie, spune Ashira. Trebuie s-o fac eu.

— De ce? spun eu și-l văd pe Leo ridicându-se și frecându-se la ochi.

— Trebuie să fiu eu cea care-l prinde. Vreau să fiu eu cea care-l face să se simtă încolțit și speriat și lipsit de control asupra vieții lui, fără ieșire. Vreau răzbunare. Iar ce-am plănuit nu lasă loc de eșec. Dar am nevoie de voi doi ca să funcționeze. Dacă nu vi se pare OK asta, dacă nu puteți să țineți pentru voi ce știți – orice s-ar întâmpla – pentru câteva zile, atunci n-o să funcționeze. Dar dacă aveți încredere în mine și mă lăsați să-mi fac treaba, îl facem să plătească imediat ce aflu cine e. Și-o să plătească din greu. Dar ca să reușim asta, trebuie să nu-i spuneți nimic lui Rose.

— Îți bați joc de mine? scutură Leo din cap. Nu putem s-o folosim pe Rose ca momeală.

— Nu asta facem, ci ne asigurăm că nenorocitul ăsta nu închide portițele prin care aș putea să intru în conturile lui. Dacă-l speriem, asta o să facă! Sau o să fugă și-o să apară din nou cu alt username, și-atunci câte alte fete o să-i mai cadă pradă? E foarte important să nu știe că e aproape demascat.

Ashira își închide laptopul ca să arate cât e de serioasă.

— Înțeleg că vreți să vorbiți, și eu vreau asta. Vreau să mă duc la Jackie și la tata și să le spun. Dar nu putem, nu încă. Nu putem să riscăm ca tipul să ne descopere înainte să adunăm toate probele împotriva lui.

— Dar n-am putea să-i spunem doar lui Rose și să-i explicăm de ce trebuie să țină secretul?

— Nu, zice Ashira și mijește ochii spre mine. Când crezi că ești îndrăgostit de cineva, cineva care te-a rugat să ții relația secretă pentru că lumea n-ar aproba-o, atunci te aștepți să ți se spună ceva de rău despre omul ăla, te aștepți ca să încerce ceilalți să vă despartă. Dac-ar fi vorba de tine și de Rose și cineva ți-ar zice că nu mai poți să te vezi cu ea, ce-ai face?

— Dar nu suport s-o mint, zic. Pentru că la final o să afle că am mințit-o, și-atunci ce facem? Și dacă avem șansa s-o salvăm de la ceva îngrozitor, dar o facem prea târziu?

— Nici măcar nu vorbește cu tine zilele astea, așa că poate nici n-o să observi diferența.

— Dar cu mine vorbește, zice Leo, ridică telefonul și ne arată încă un mesaj de la Rose. Ce-i spun?

— Spune-i aproape totul despre ziua de ieri. Dar nu și despre prezența mea aici, și nici despre ce-am descoperit, bine?

Leo încuviințează și introduce parola. Observ zâmbetul de pe chipul lui când citește mesajele de la ea, apoi mă întind înapoi pe pat.

Nimic nu pare în regulă.

Nicăieri nu mai suntem în siguranță.

Totul pare ciudat, ca un puzzle care a fost asamblat greșit.

Nu știu de ce sunt așa surprinsă.

Până la urmă, asta e viața mea.

<Rose, Leo

Rose
Unde ești, fratele meu?

Leo
S-a spart buba azi-noapte, cu Aaron. Red m-a salvat. Pe muchie, dar sunt OK și cred că e posibil să fi scăpat de Aaron.

Rose
Fir-ar să fie! Ești bine?

Leo
Nu știu încă, sincer. A fost nasol. Unde-ai fost?

Rose
Cu treburi, știi

Leo
Rose… țin la tine, să știi

Rose
Și eu țin la tine

Leo
Ne vedem la repetiții

Rose
Ne vedem acolo, croco. Te las, iau micul dejun în pat!

34.

Școala e mereu un loc ciudat când nu sunt cursuri și nu e nimeni, și mai ales într-o duminică, când pare că e trează și veghează, așteptând ca viața și energia s-o asalteze în valuri din nou, a doua zi dimineață.

În ciuda acestor lucruri, e poate singurul moment în care-mi place cu adevărat să fiu aici, atunci când simt că nu sunt obligată să fiu.

Îmi plac coridoarele întunecate și goale, sălile cufundate în liniște și pline de umbre. Doar când nu e nimeni poți auzi sunetele secrete care trec neobservate atunci când spațiul e plin cu viețile altora. Scârțâitul pantofilor pe podea, ecoul ce reverberează din pereți când se trântește o ușă, șoaptele sistemului de încălzire antic, sau cel puțin așa mi se pare mie.

Locul ăsta are ceva anume când e gol. Încetează să mai fie un spațiu de lucru în care îți pierzi ore întregi din viață și începe să fie un platou de filmare.

Dar nu și azi. N-am nici cea mai vagă idee cum o să mă descurc în următoarele două ore.

Trag aer adânc în piept în fața ușilor duble care dau spre coridorul școlii, și-mi amintesc cuvintele Ashirei.

— Dacă sunteți de acord cu planul, trebuie să-l respectați. Trebuie să vă purtați firesc în preajma lui Rose, OK? Orice-ar fi. O să fie greu, dar merită.

Greu e puțin spus.

•

Rose e deja acolo, cocoțată pe scenă în fața microfonului, trecând în revistă fiecare piesă în timp ce Smith și puștii de la clubul de teatru verifică luminile de concert. Sunt toți sus, la balconul din spatele sălii, acolo unde se află pupitrul de sunet, lumini și video. Mă îndrept spre centrul sălii, de-a lungul scaunelor aflate de-o parte și de alta, în așteptarea concertului. Sunt aproape la jumatea drumului când luminile cad pe mine. Rose mă vede și zâmbetul i se estompează, după care fixează microfonul înapoi pe stativ și coboară de pe scenă.

— Red, urcă un pic aici.

Îmi ridic privirea spre domnul Smith și-l văd făcându-mi cu mâna. Îi fac și eu cu mâna, apoi mă îndrept spre el. Îmi trece prin minte că *lui* aș putea să-i spun tot și că, dacă i-aș spune, mi-ar lua povara de pe umeri și totul s-ar rezolva. Nu-mi doresc decât să se ocupe altcineva de rezolvarea situației, pentru că eu nu mai vreau s-o fac. Vreau să mă duc acasă, să mă bag în pat și să rămân acolo până când se termină totul.

— Vino să vezi cum arată scena de aici. Arată minunat, zice domnul Smith zâmbind larg, când ajung la balcon.

Are dreptate. A reușit să convingă o firmă profesionistă de înregistrări audio-video să ne împrumute o grămadă de echipament, și arată super. Luminile sunt profi, iar ecranul central e lung cât scena și se află chiar în spatele setului meu de tobe. În sală mai sunt montate ecrane mici. Planul e conceput pentru un eveniment multiplatformă, cu poze și filmulețe cu Naomi pe care tatăl ei le-a salvat cu grijă pe un stick USB. Cuvintele ei, versurile ei, toate combinate cu muzica noastră. Era planul perfect ca nimeni să nu uite de fata dispărută. În schimb, cred că acum o să fie un moment de rugăciune sau ceva de genul ăsta, o urare ca fata pe care o iubim să deschidă ochii.

— Arată excelent, îi zic lui Smith. M-am concentrat atât de tare la trupă, încât partea asta mi-a ieșit din minte, dar arată foarte bine. Mulțumim, domn profesor!

Domnul Smith rânjește.

— Mi-ar plăcea să primesc eu laude pentru asta, dar Emily și echipa ei au creat toată magia asta.

Emily, aceeași Emily care n-a intrat în trupă, îmi zâmbește mândră. Știu că arăt stupid când realizez că e acolo, așezată pe scaun în spatele pupitrului de mixaj. Prezența ei mă ia prin surprindere.

— Tu ai creat toate astea?

— Nu fi așa surprinsă! zice ea și-mi zâmbește.

— Nu… N-am vrut… credeam că s-a ocupat clubul de teatru.

— Eu sunt clubul de teatru… în fine, o bucățică din el. L-am întrebat pe domnul Smith dacă pot să vă ajut ca să-mi trec asta în CV, dar și pentru că voiam să…

— Incredibil, zic și mă întorc spre scenă, întrebându-mă dacă Emily flirtează un pic cu mine sau mi se pare. Și-o să poți să vezi tot show-ul pe ecranele din sală?

— Da, și mai mult de-atât, zice Emily. O să trecem de la imaginile cu voi, live pe scenă, la pozele și filmele cu Naomi. O să fie un bocet general. Ăăă… rahat, scuze. Vreau să zic că o să fie foarte impresionant. Apropo, cum se simte?

— Nicio veste încă. Iar treaba asta… E super, o încurajez eu. Foarte mișto. Și cum te asiguri c-o să meargă totul strună la concert?

— N-o să mai fie nimeni aici în afară de mine, de-acum și până mâine. O să fac repetiții cu voi în seara asta, și-apoi pregătesc totul ca să reiau mâine.

— Pot să-ți fac o poză? o întreb, iar Emily zâmbește larg. Pentru pagina noastră de Tumblr?

— Sigur.

— Dă-te într-o parte ca să se vadă tot echipamentul, îi spun, iar ea se mută și se apleacă puțin în cadru, zâmbindu-mi și privindu-mă drept în ochi în timp ce focusez imaginea.

— Îmi pare rău că vă-ntrerup, dar Leo și Leckraj sunt deja pe scenă.

Domnul Smith mă face să tresar, pe moment uitasem că e acolo.

— Te duci să faci testele de sunet?

— Sigur, ne vedem mai încolo, Emily.

— Pa, Red! strigă Emily după mine în timp ce cobor scările, și-mi dau seama că domnul Smith mă urmează.

— Red?

— Da?

Mă opresc și mă întorc spre el.

— N-am putut să nu-ți văd fața, sper că nu e opera vreunui coleg, din cauza filmulețului pe care l-a pus Rose online?

— Ah nu, zic și-mi duc mâna la obraz. Nu, e opera… surorii mele mai mici. Mi-a sărit în brațe, m-a dezechilibrat și-am căzut cu fața de colțul măsuței de cafea. Putea să fie mai rău.

N-am nici cea mai vagă idee cum de mi-a venit în cap povestea asta, dar o spun cu ușurință, pentru că, chiar și după tot ce mi-a făcut, vreau s-o protejez pe maică-mea, casa noastră și pe soră-mea de ochii curioșilor, chiar și de domnul Smith.

— Bine, dacă zici tu.

Zâmbește fără să-și ia ochii de la vânătăile mele și știu că se gândește dacă să mă creadă sau nu.

— Cum mai e Naomi? Vreo noutate?

— O s-o trezească mâine, îi spun și mă cuprinde un val de anxietate la gândul că finalul e incert. Sau speră s-o trezească, în orice caz. E ziua ei, așa că… Sper doar că e OK. Ar fi minunat să știm că e trează când suntem pe scenă, știți? Ar însemna mult.

— Da, bineînțeles. Cred c-o să trec pe-acolo diseară s-o văd și să vorbesc cu ai ei, să-i pun la curent cu ultimele noutăți legate de ziua de mâine.

Smith coboară o treaptă spre mine.

— Înainte de concert, voiam să mă asigur că ești OK. Știu că tu și Rose erați foarte apropiate, cred că ai suferit că s-a răcit relația voastră. Dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbești, în care să ai încredere, poți veni oricând la mine, știi?

— Mulțumesc, domn profesor.

Preț de o clipă, sunt gata să dau totul la iveală, dar pe urmă mă gândesc la Ash și la privirea ei și hotărârea sa fermă și știu că trebuie să am încredere în ea. Nu, nu trebuie. *Vreau* să am încredere.

— E totul în regulă.

— Bine, Red, zice el și-mi zâmbește. Oricând ai nevoie.

•

Câteva clipe mai târziu, urc pe scenă și mă așez la tobe.

— În regulă?

Dau din cap către Leo:

— Da, hai să-ncepem, îi răspund.

Dau din cap către Leckraj, care bagă un rif în așteptarea mea.

Rose e lângă microfon, chiar în fața mea, cu capul aplecat, uitându-se pe lista de piese și cu piciorul bătând ritmul tobelor mele. Asta e suficient să-mi dea aripi și să plonjez în muzică, mișcându-mă pe ritm.

O să urmeze câteva minute plictisitoare de teste de sunet, ajustări, stabilirea mixului pentru stația de amplificare și pentru căștile mele dar, stând acolo și simulând fără tragere de inimă, sunt nerăbdătoare să trec la repetiția întregului concert. Abia aștept, pentru că tot ce-mi doresc e să lovesc tobele astea până când una din noi sângerează.

— Frate, erai de neoprit, zice Leo imediat după ultimul număr și ador strălucirea din ochii lui, zâmbetul lui larg și faptul că, pentru o clipă doar, momentele frumoase din trecut șterg prezentul. Rose se apropie de el rânjind și se agață de gâtul lui, pupându-l pe obraz.

— Uau, a fost super, a sunat excelent, nu?

Rose mă privește și, pentru o clipă, fața ei e destinsă și veselă, apoi își amintește că nu știe ce să creadă despre mine și se uită în altă parte.

— Și tu te-ai descurcat foarte bine, Leckraj, ai fost pe fază.

Leckraj zâmbește; stă deja pe vine, împachetându-și în liniște echipamentul.

— Mersi, zice. Vine taică-meu să mă ia cu mașina, așa că mă duc să-l aștept în față. Ne vedem mâine.

Noi trei îl urmărim plecând, apoi izbucnim în râs.

— Tipul ăsta e de gheață, chicotește Rose. Nu-l tulbură nimic.

— E pe fază, asta e clar.

Leo îmi zâmbește.

— A fost super, mă bucur c-am cântat cu cei mai buni tovarăși ai mei tot concertul fără greșeală, fără să bulim o notă. Și știu că situația a fost naspa între voi, asta a fost cam dubios, dar… Suntem tot noi, nu? Suntem mai tari de-atât.

Rose zâmbește.

— A fost într-adevăr super bine, zice ea. Dar ar trebui să plec, am o treabă așa că…

— Ah, credeam că putem să mai ardem gazul împreună, să luăm o pizza înainte să traversez jumate de oraș până la mătușă-mea, să văd ce face mama.

— Nu pot, am treabă, zice ea ridicând din umeri.

— Ce treabă? întreb înainte să-mi amintesc că sunt persoana cea mai nepotrivită s-o fac, și că e cea mai nepotrivită întrebare în cel mai nepotrivit moment.

Zâmbetul ei vag dispare de tot.

— Chiar nu e treaba ta. Ne vedem mâine.

— Stai! strigă Leo după ea.

Mă uit în altă parte, dar pot să aud ce-și spun.

— Rose, uite, nu trebuie să-mi spui cu cine te vezi, dar vreau să-ți spun ceva.

— Ce? oftează ea.

— Ești cea mai tare fată pe care-am cunoscut-o vreodată, începe Leo. N-am avut niciodată tupeul s-o spun, dar acum văd cum te îndepărtezi de mine și trebuie să-ți zic, în caz că n-o să mai am ocazia. Ești mai mult decât o amică pentru mine, vreau să știi asta, dacă te răzgândești în legătură cu tipul ăsta. Vreau să știi c-aș avea grijă de tine. Te-aș face fericită.

Am grijă să nu fiu prinsă trăgând cu urechea și o văd pe Rose uitându-se lung în ochii lui Leo, apoi mângâindu-i obrazul. O văd ridicându-se pe vârfuri și pupându-l; pe urmă îi face cu mâna și dispare dincolo de ușă.

— De ce acum? îl întreb. De ce i-ai zis toate chestiile astea acum?

Mă așteptam să fiu cuprinsă de gelozie și durere, dar nu asta am simțit ascultându-l, ci… admirație. Îți trebuie curaj să faci asta.

— Pentru că e adevărat, recunoaște Leo. Dacă faptul că mă fac de râs îmi dă și cea mai mică șansă să se gândească de două ori la relația cu dubiosul ăla, atunci merită. Adică, dacă mă respinge, viața mea e practic gata. Dar dacă asta o mai salvează cinci minute, atunci nu-mi pasă.

35.

Mirosul neașteptat de mâncare gătită care mă învăluie când intru pe ușă mă oprește în loc și mă transportă în vremurile când eram mică. E ceva în nopțile astea din ce în ce mai întunecate, în lumina galbenă de bec din spatele draperiilor trase și-n mirosul de friptură – o tradiție de duminică în familia noastră –, ceva ce nici nu mă întristează, nici nu mă bucură, ci-mi aduce aminte cum era familia mea. Cum mă bucuram de mirosul ăsta, cald și familiar.

— Ai venit!

Tata deschide ușa de la bucătărie și văd că a pus masa; patru tacâmuri, sare și piper la mijloc lângă o sticlă uriașă de ketchup, pentru că Gracie nu mănâncă nimic fără el.

— Am vrut să fie gata cina când vii, pentru că ieri nu prea am apucat să te vedem.

— Super, zic și-mi atârn jacheta de balustradă.

Evident, nu mă simt super. Mă gândesc la cât de obosită sunt, cât mă doare încă fața și cât de mult vreau să vorbesc cu Ash despre ce a mai aflat, apoi să dau de Leo și să verific dacă Aaron e tot plecat; și mă gândesc că cina asta în familie o să fie un iad cu cartofi la cuptor.

Gracie vine în fugă pe scări și-mi sare în brațe cu atâta forță, încât mă clatin.

— Puștoaico!

O sărut pe obrajii ușor dulci.

— Văd c-ai avut o zi bună. Ai mâncat vată de zahăr?

Gura lui Gracie desenează un o uimit.

— Da, de unde știi? Am fost la zoo!

Pare la fel de surprinsă de noutate ca și mine. Mă uit spre tata, care ridică vag din umeri. Trebuie să recunosc, nimeni nu trece de la apocalipsă la iluzia că totul e roz mai ușor decât părinții mei.

— Gracie, du-te s-o trezești pe mama, spune el, iar soră-mea fuge sus pe scări cu același entuziasm cu care a coborât.

— Vizită la zoo, tata?

Intru după el în bucătărie, iar el începe să taie friptura.

— Uite, încerc doar să revenim puțin la normal, pentru Gracie. Pentru mama ta, pentru toți. De-asta am pregătit cina, e drăguț, nu? Ca pe vremuri.

— Dar nu mai e ca pe vremuri, nu?

Nu m-am mai gândit de ore bune la vânătaia și tăietura de pe obraz, dar acum, că-mi aduc aminte cum au apărut, încep brusc să-mi zvâcnească.

— Nu cred că joaca asta de-a familia fericită o s-o facă pe mama să nu mă mai urască sau să nu mai bea. Sau să repare faptul că ai o iubită, nu?

— Știu asta.

Tata se întoarce brusc spre mine și coboară tonul vocii.

— Dar trebuie să începem de undeva. Dă-mi o șansă, iubire. Mă străduiesc.

— OK, zic. Cum pot să te ajut?

— Pune apă în pahare, dacă vrei.

În timp ce scot paharele din dulap, intră și mama în bucătărie, cu Gracie.

— Uite-o pe Red! zice Gracie, văzând că maică-mea nu-mi aruncă nicio privire.

Se așază la masă, la fel și Gracie, care bate cu mânuța pe scaunul de lângă ea, făcându-mi semn să stau acolo.

— Cum a fost repetiția generală? întreabă mama.

Nu se uită încă la mine, dar măcar vocea ei nu e rece, nici aspră. Vreau doar ca totul să fie OK între noi, să fie ca pe vremuri, când eram fetița ei cea mică. Nu vreau să trebuiască să mă chinui s-o iert, și nici ca ea să simtă nevoia să mă ierte pentru ce sunt. Vreau doar să fim noi înșine, îmi doresc asta atât de mult, încât mă doare mai tare decât fața.

— Bine, zic. Foarte bine.

— Am întrebat-o pe mamă-ta dacă avem bilete și a zis că nu, așa că m-am gândit să cumpărăm la intrare. Ce zici, Gracie? Trebuie să mergem s-o vedem pe Red la tobe, nu?

Tata stă lângă cuptor, întinde mănușa de bucătărie în aer și cântă caraghios la o chitară imaginară.

— Veniți?

Nu realizasem până acum cât de mult mă afectase presupunerea că n-o să vină.

— Normal că venim! zice tata. N-am putea să ratăm așa ceva, nu, draga mea?

— Sigur că nu, zice mama și, de data asta, mă privește, studiindu-mi vânătaia și făcându-mă să-mi plec ochii.

Tata aduce farfuriile pline cu mâncare fierbinte.

— Ce festin, zice mama, dar nu pare sinceră.

Gracie vorbește pentru toți în timpul cinei, descriindu-mi fiecare minut petrecut la zoo. Mâncarea e bună, fierbinte și gătită în casă; mi-era atât de poftă de legume, dar nu-mi dădusem seama. Fereastra de la bucătărie se

aburește și, o vreme, locul acesta pare confortabil, sigur. Aproape că poți uita că totul s-a dezintegrat.

Ai putea, dacă n-ai observa că mama abia se atinge de mâncare, că e neliniștită și anxioasă, cu ochii la ușă.

— Vin imediat, zice ea în clipa în care tata strânge farfuriile.

— Avem și budincă, strigă tata după ea. Cu toffee deasupra!

— Vin imediat, repetă ea și de data asta vocea ei se aude de la etaj.

— Totul e OK acum, Red, zice Gracie și-mi atinge obrazul. Totul e bine.

Mă uit la tata, iar el se întoarce cu spatele la mine.

— Sigur că e, puștoaico, zic eu. Sigur că e. O să fie mereu cât o să fiu eu aici.

•

Mama nu s-a întors la desert; așa că acum stau pe podea, lângă patul lui Gracie, cu capul sprijinit de unul dintre cei doi ursuleți pe care-i iubește, în timp ce ea adoarme cu mânuța în mâna mea, strângându-mă tare în caz că-mi vin idei s-o las singură.

Nu am chef să plec de acolo. Adrenalina care m-a ținut în priză m-a epuizat, lăsându-mi mușchii încordați și oasele dureroase. În ultimele zile, am trecut prin toate emoțiile posibile, și Dumnezeu știe ce-o să se mai întâmple mâine. Așa că, pentru moment, nu vreau decât să mă odihnesc cu mânuța soră-mii într-a mea, să închid ochii și să renunț să mai simt, să mai gândesc sau să-mi mai pese de ceva o vreme.

— A adormit?

Șoapta maică-mii mă deranjează.

— Da.

Mă ridic și mă întind, așezându-i mâna pe pat.

— Du-te și tu în pat, iubire, pari terminată.

Mi-a spus *iubire,* ceea ce sună ca un cadou de împăcare.

Îmi îndrept spatele și privesc spre luminile puternice de pe palier. Stă acolo, în picioare, și-mi dau seama că mai vrea să spună ceva. Așa că aștept.

— Îmi pare atât de rău, îmi spune în cele din urmă. Pentru ce ți-am făcut. E de neiertat.

— E în regulă zic, nu contează.

— Ba contează, iubire, spune ea și face un pas spre mine. Sunt mama ta, n-ar fi trebuit să ridic niciodată mâna la tine, ar trebui să te protejez, dar… Nu eram în apele mele.

— OK.

Nu e cine știe ce scuză, dar e suficient. E cel mai bun început la care pot spera, iar acum vreau să mă duc în pat cu ecoul cuvintelor ei în minte.

— Noapte bună, mamă.

— Totuși, cred că tot răul a fost spre bine, adaugă ea și mă scoate din minți speranța din vocea ei. Adică, taică-tău e acum acasă. Și totul e deja mult mai bine. Nu știam ce-ar putea să-l aducă înapoi, dar… ei bine, s-a întors.

Dormitorul meu e la câțiva pași, patul și uitarea mă așteaptă pentru câteva ore. Și nu mi le-am dorit niciodată mai mult ca acum. Dar nu pot să dau din cap pur și simplu și să zic da, totul e bine când se termină cu bine. Chiar nu pot.

— Mamă, nimic nu e rezolvat, știi asta, nu?

Trebuie să-i spun asta. OK-ul ăsta prefăcut nu e OK.

— Nu, adică nu peste noapte, sigur că nu, dar e un început.

— Nu e un început, îi spun eu cât de blând pot. Tata e aici, totul e bine, e minunat, dar nu asta e soluția. El ne iubește… dar nu poate să ne salveze, nu știe cum. Am crezut c-ar putea, dar nu poate. Și nu s-a întors definitiv, nu e aici pentru că-și dorește asta. E aici pentru că ne iubește în felul lui și se simte vinovat că ne-a lăsat să ajungem în punctul ăsta. Dar tata nu poate să rezolve faptul că nu poți să stai la cină fără să fugi să iei o dușcă, și nici faptul că eu sunt lesbiană sau că tu mă urăști pentru asta.

Sunt pregătită și aștept să explodeze, să strige și să acuze și să trântească, și poate chiar să mă lovească din nou, dar n-o face. Rămâne nemișcată o clipă, apoi mă aprobă dând din cap.

— Știu asta, zice ea. Dar nu sunt suficient de puternică acum, Red.

Pentru prima oară, îmi spune pe numele pe care mi l-am ales și poate că ăsta e cel mai frumos, cel mai iubitor gest pe care l-a făcut vreodată pentru mine.

— Știu.

Foarte încet, cu mare grijă, îmi pun brațele în jurul ei și o îmbrățișez. Își odihnește bărbia pe umărul meu și, în clipa asta, simt cum toate frânturile copilăriei mele se îndepărtează, ca o cascadă de fotografii învechite. Mama se simte mică, slabă și scundă, la fel ca mine, mai mult decât mi-am imaginat vreodată. Tot timpul ăsta eu am crescut și ea a îmbătrânit și doar acum, pe palierul ăsta, în lumina artificială, ne-am întâlnit cumva la mijloc.

— Știu că nu ești puternică, îi spun. Dar cred că eu sunt, mamă. Cred că sunt foarte, foarte puternică. Mult mai puternică decât crezi. Pot să te ajut.

Mă strânge și mai tare în brațe, iar eu închid ochii și, sub pleoape, văd soare și povești de adormit și genunchi sărutați.

— O să ne ajutăm una pe cealaltă, spune ea. Dar e un lucru pe care l-ai înțeles greșit. Nu te urăsc, Red. Te iubesc, te iubesc mai mult decât pot să pun în cuvinte. Și mi-e teamă pentru tine, mi-e teamă de lucrurile cărora va trebui să le faci față într-o lume care n-o să te primească mereu cu brațele deschise. Mi-e

frică și las frica asta să arate ca ura, pentru că poate mă urăsc pe mine. Dar nu pe tine, niciodată pe tine. Te iubesc, fetița mea dragă.

Și asta e suficient pentru mine, mai mult decât suficient. Pentru prima dată după mult timp, când mă urc în pat, mă simt acasă.

Dar apoi mă sună Ash.

— Am intrat pe telefonul lui Nai, zice ea.

— Și?

— Am găsit tot ce aveam nevoie în WhatsApp. Fără telefonul ei, ne-ar fi luat mult mai mult să aflăm cine e. Dacă l-ar fi aruncat, tipul ar fi fost în siguranță, dar nu l-a aruncat. Cred că a avut o îndoială minusculă la adresa lui, care s-o facă să-și ascundă telefonul într-un loc în care s-a gândit că o să-l găsești. Pentru că acum știm cine e.

36.

— Cine? întreb și-mi țin respirația.

În fracțiunea de secundă dinaintea răspunsului lui Ash, îmi trec prin minte milioane de scenarii diferite, un milion de răspunsuri și de consecințe, dar niciunul dintre ele nu este cel care devine orbitor de evident în momentul în care-l pronunță.

— E domnul Smith, Red, îmi spune Ash. E nenorocitul de Smith.

— Nu se poate, șoptesc eu. Nu, Ash… Nu se poate. Pentru că… nu se poate, e o greșeală…

— Îmi pare rău, Red, chiar îmi pare rău, dar odată ce-am intrat în mesajele de pe WhatsApp, a devenit clar cine era. El vorbea despre cum o să scape mai repede de la școală, despre cum arăta ea în clasă. Dar am verificat ipoteza, am intrat în chestiile lui mai puțin securizate, și-am găsit drumul spre adevăr. Credea că și-a acoperit urmele. Fațada era o pagină de Facebook standard, dar, dincolo de asta, erau mai multe niveluri. Grupuri secrete de Facebook, în care membrii postau poze cu fetele pe care le luaseră și în care vorbeau despre ce-ar vrea să le facă. Forumuri. Camere de chat, și-am mers după urma pe care-a lăsat-o până la nivelul cel mai adânc, în subsolurile dark web-ului, unde i-am găsit celălalt nume: domnul Moon. E el, fără îndoială. E el.

Nu pot să vorbesc, mă simt ca și când aș fi primit un pumn în stomac, atât de tare, încât mi-am pierdut respirația. Nu el, nu vreau să fie el, pentru că asta înseamnă… înseamnă că fiecare lucru pe care mi l-a zis vreodată despre Nai și Rose și Leo, fiecare cuvințel, fiecare lucru pe care l-a făcut, concertul, trupa, fiecare rahat de lucru care a contat pentru mine în ultimul an a fost o minciună.

Ash continuă să vorbească și, cu cât povestește mai multe, cu atât e mai nasol. Îi aud tremurul din voce, frica și furia, și-mi doresc să nu mă fi sunat. Îmi doresc să fi fost lângă ea acum, pentru că dacă eram, mi-aș fi pus brațele în jurul ei și aș fi strâns-o tare, sperând că și ea ar face același lucru.

— Știu cum a ajuns Nai în râu, Red. Smith a scris pe site-ul ăla bolnav, s-a lăudat cu asta. Ea a încercat să fugă de el, să se întoarcă acasă, iar el a bătut-o. Atât de rău, încât a crezut că a omorât-o. El a aruncat-o în râu. O ținea într-un bloc vechi, cam la un kilometru de casă. Tot timpul cât a lipsit, a fost prizonieră.

— Oh, Doamne!

Nu-mi dau seama dacă rostesc cuvintele astea cu voce tare sau nu, mintea mea e brusc asaltată cu imagini despre ce-a avut de îndurat Naomi. Nu, nici măcar nu pot să mă gândesc la asta.

— Oh, Doamne, Ash. Nu. Ești sigură?

— Sunt sigură. Am toate dovezile și o să le duc la poliție, așa cum voiai tu. Dar înainte de asta, am un plan care-l va distruge definitiv, o să-ți pice fața. O să facem așa…

Creierul meu, înghețat din cauza șocului, e reactivat de un val de frică.

— Ash, stai, a zis că o s-o viziteze pe Naomi în seara asta. Și… Și știe că doctorii plănuiesc s-o trezească mâine.

— De unde știe? întreabă Ash.

— I-am zis eu.

— Fir-ar să fie! Trebuie să plec.

— Ne vedem acolo, zic.

Îmi pun converșii și-mi iau abonamentul de călătorie. Fug pe ușă și îmi dispare orice urmă de somn în timp ce fug spre metrou.

<Matt, Naomi

Matt
Mai e foarte puțin și-o să fim împreună de-adevăratelea. Încântată?

Naomi
Da, sunt… Doar că mi-aș dori… Chiar trebuie să plec de acasă? Mama, tata și Ash o să fie tare îngrijorați și deja i-am făcut să treacă prin multe. Nu putem să continuăm ca până acum?

Matt
Uite, dacă nu mă iubești cu adevărat, Naomi, zi-mi, OK? Nu mă lăsa să cred că ții la mine la fel cum țin eu la tine, dacă nu e așa

Naomi
Ba da, țin la tine mai mult decât pot spune, dar… tu rămâi la tine acasă, la muncă. Și dac-am fugi, dac-am lua feribotul spre Franța?

Matt
Aș fi prins și aș merge probabil la închisoare, în vreo doi ani, n-o să mai conteze cine o să afle cât de mult ne iubim, dar în clipa asta n-ar înțelege nimeni. Nu ne-ar vedea așa cum suntem, n-ar ști ce știm noi

Naomi
Probabil…

Matt
Uite, tot ce am făcut, apartamentul pe care ți l-am găsit, chiria pe care-o s-o plătesc pentru tine, toate sunt pentru că te vreau așa de tare, numai pentru mine, tot timpul. Dacă nu vrei asta, s-o lăsăm baltă în clipa asta. Și data viitoare când te văd, o să mă prefac că nu ești singurul lucru care contează din viața mea

Naomi
Nu… Nu, te rog, nu face asta. Matt, te iubesc

Matt
Și eu te iubesc. Fii gata și așteaptă-mă unde ți-am zis, și nu uita să-ți arunci telefonul

37.

Nu știm de cât timp este el acolo, stând lângă ea și privind-o. Sau de ce i-au permis asistentele să intre, având în vedere că nu e pe listă. Dar ăsta e domnul Smith, fermecător și abil. Atrăgător și amabil. Când se uită în ochii tăi, chiar simți că-i pasă de tine și de ceea ce ți se întâmplă. E genul de om pe care îl admiri. Genul de om în care ai încredere. Cel mai sinistru dintre monștri.

Am avut încredere în el mai mult decât în propriul tată. În seara asta, vreau să-l facă să sufere îngrozitor.

— O să-l punem în fața adevărului, mârâi eu. Intrăm acolo și-i spunem că știm ce e.

— Nu! mă prinde Ash de mână și mă strânge tare. Ne prefacem că nu știm nimic.

— De ce? o întreb și mă uit la ea. Vreau să-l omor. După tot ce le-a făcut oamenilor pe care-i iubesc, mie. I-am spus chestii despre mine, Ash. Am crezut că-i pasă. *Trebuie* să-l fac să sufere.

Ash îmi pune mâinile pe umeri și mă obligă să mă uit în ochii ei, iar atunci când o fac, mă simt un pic mai bine, mai echilibrată și mai cu picioarele pe pământ.

— Știu că e greu, dar am nevoie de timp. Timp să adun toate dovezile de prin conturile lui. Și pentru că stă acolo, chiar lângă aparatul care-o ține pe sora mea în viață.

Rămânem pe loc, privindu-ne în ochi, iar îmbrățișarea ei îmi calmează bătăile inimii și stăm așa până când respirațiile noastre se potolesc, până când nu-mi mai tremură picioarele și, în sfârșit, fără să mai schimbăm vreo vorbă, știu că suntem gata să ne aflăm față în față cu el.

— Hei, domn profesor, spun eu când intru.

— Oh, fetelor, ați venit la ora asta.

Smith își retrage mâinile de pe ale lui Naomi și-mi vine să vomit.

— Da, nu prea e ora potrivită de vizită, nu? zice Ash. Sunt surprinsă că asistentele nu v-au dat afară încă.

— Asistenta din tura de noapte a fost foarte înțelegătoare.

Ne ducem să stăm lângă Nai și mă întreb ce se petrece acum în spatele pleoapelor ei închise. E mai puțin sedată, știm asta. Dacă poate să-i audă vocea? Dacă îi simte atingerea, dar nu poate să se miște, să țipe?

— E OK, Naomi, spun eu și-i iau mâna într-a mea. Eu și cu Ash suntem aici. Avem grijă de tine.

— De unde-ați apărut voi două?

O asistentă cu aer obosit scutură din cap văzându-ne.

— Haideți, afară. Mâine e o zi mare pentru Naomi, are nevoie de odihnă.

— Da, haideți domn profesor, încerc eu să zâmbesc. Și noi avem o zi mare mâine. E ziua concertului!

— Nu plec, zice Ash scuturând din cap. Sunt sora ei. Și știu că, în alte saloane, rudele rămân să doarmă pe câte o saltea. Și poate… nu știm ce-o să se întâmple mâine, nu? Așa că vreau să fiu cu ea în seara asta. Vă rog! N-o să vă stau în cale, doar că nu vreau s-o las singură.

Asistenta strânge din buze.

— O să le dau telefon părinților tăi, să mă asigur că-ți dau voie.

— Îmi dau voie, zice Ash.

— În regulă atunci.

Apoi asistenta ne privește pe mine și pe domnul Smith.

— Voi doi, afară.

•

— Vrei să te duc eu cu mașina? mă întreabă domnul Smith odată ajunși afară.

Mă uit în ochii lui blânzi și visez că-i smulg din orbite.

— O să merg pe jos, zic eu.

— Ești sigură?

Îmi zâmbește, e dulce și amabil. Un zâmbet în care am avut încredere foarte mult timp.

— Ești mai în siguranță cu mine.

— Sunt sigură, zic eu. Dar sunt mult mai puternică decât par. Nu vreți să vă puneți cu mine.

Smith chicotește în drum spre mașină. Habar n-are cât de serios vorbesc.

38.

Îl aștept pe Leo la gura de metrou Vauxhall; a trebuit să schimbe trenurile de câteva ori ca să ajungă aici, de la mătușa sa Chloe. Oamenii curg râuri în și dinspre intrare, îndepărtându-se unii de alții doar cât să mă ocolească, asemenea apei în jurul unei stânci.

Asta e ziua pentru care am muncit săptămâni întregi. A fost singurul lucru cu sens: concertul, strângerea fondurilor. Faptul că făceam tot ce puteam pentru ea. Și asta a fost ideea lui. În tot timpul ăsta în care ne spunea că putem face ceva, că putem să punem umărul la găsirea lui Naomi, domnul Smith o ținea prizonieră.

E nevoie de o răutate specială ca să poți face asta.

Mai e ceva important în legătură cu ziua de azi. Motivul pentru care am ales să ținem concertul într-o zi de luni din septembrie, când aproape orice altă zi a săptămânii ar fi fost o alegere mai bună.

Azi e ziua lui Naomi.

De zilele noastre de naștere, de obicei facem o chestie care se cheamă Colajul: compilăm poze făcute de-a lungului anului și le lipim împreună, jucându-ne cu stickere și emoticoane, și iese ceva copilăresc și prostesc și distractiv. Azi-dimineață m-am trezit când încă era întuneric, iar telefonul mi-a amintit că este ziua ei.

N-aveam cum să mai dorm, cu ziua asta întunecată lăsându-și greutatea deasupra mea. Poate că n-o să mai pot dormi niciodată.

Așa că i-am făcut Colajul lui Naomi. Am căutat printre pozele mele din lunile de după ultima ei zi de naștere. La multe dintre ele nu mă mai uitasem de luni de zile. Frânturi cu ea prostindu-se în parc, când ne testam costumațiile manga. Poze idioate făcute la școală, la film, în toate locurile în care obișnuiam să mergem împreună, fără să ne treacă prin minte că acele locuri și momente însemnau ceva. Făceam cel puțin o poză cu ea, cu noi două sau cu noi toți în fiecare zi, până când a dispărut.

Așa că i-am făcut Colajul și l-am postat, ca și cum Naomi ar fi fost aici. Și abia când stăteam să-l aștept pe Leo la metrou, și mi-am verificat contul de Instagram, am descoperit că Rose mă adăugase din nou pe toate conturile – iar numele și inimioara de la ea erau acolo, sub postarea mea. Și mă bucur pentru că azi, mai mult decât oricând, avem nevoie una de alta. Aș fi vrut doar să nu știu nimic despre umbrele sinistre care se întind deasupra ei. Probabil că e atât

de fericită în clipa asta, probabil că se simte specială și iubită. Și toate astea sunt pe cale să-i fie furate.

— Hei, zice Leo, ieșind de la metrou împreună cu toți ceilalți.

— Bună.

Mergem unul lângă celălalt, sincronizându-ne pașii.

— Mi-a plăcut Colajul pe care l-ai făcut pentru Nai, zice el.

— Mersi. Mă tot gândeam la ultima oară când am văzut-o, dac-am fi putut face ceva, orice…

— Nu puteam face nimic, zice Leo. M-am gândit la asta de un milion de ori. Nimic. N-a vrut să știm, Red. Cred că trebuie să ne împăcăm cu ideea asta. Dac-ar fi vrut să știm, am fi știut. Într-un fel sau altul. Dar… știi ce? Azi, tu, Ash și cu mine o să-l spânzurăm pe nenorocitul ăla.

— Dracu' știe ce-o să se întâmple, așa că știi ce-ar trebui să facem azi? zic, în timp ce ne apropiem de școală.

— Ce? întreabă Rose, trântind portiera de la mașina lui taică-său și alăturându-ni-se.

Sunt fericită s-o văd, dar și îngrijorată și nervoasă. Vreau să pun capăt acestei istorii chiar acum. Și, în același timp, nu vreau; fac ce vrea Ash, toți facem. Și în curând o să plătim toți prețul pentru asta.

— Ar trebui să sărbătorim ziua ei, spune Leo, și el incapabil s-o privească pe Rose. Merită asta, orice s-ar întâmpla pe urmă, când o să-ncerce s-o trezească.

Rose îi atinge obrazul cu vârfurile degetelor, iar în ochii ei strălucesc lacrimi.

— Da, spune ea, întorcându-se spre mine și luându-mă de mână. Mi-a plăcut mult Colajul, Red.

În timp ce ne apropiem de școală, o văd pe Ash și-i fac semn să ni se alăture, dar ea clatină din cap fără să ne privească și ne depășește în viteză.

— Ash, ești OK? strigă Rose după ea.

Dar Ash nu se oprește.

— E o zi grea pentru ea, spun eu, urmărind-o cu privirea până dispare înăuntru.

Câteva clipe mai târziu, în drum spre biroul de prezență, telefonul îmi bâzâie în buzunar și-l scot. Mesaj de la Ash.

> Trebuie să vă văd pe tine și pe Leo. În sală, a treia pauză, ieșiți înainte de sonerie. N-o luați pe Rose.

Găsesc cu ușurință o scuză să plec de la oră, nu trebuie decât să menționez că am o treabă de fete, iar domnul Grimes îmi dă voie afară fără să stea pe gânduri. Îi zic că mă duc la asistenta școlii să-mi dea niște paracetamol, dar evident că mă îndrept spre sala de concerte. Ar trebui să fie încuiată ca să țină

curioșii departe și tot echipamentul împrumutat în siguranță, pregătit pentru diseară. Nu știu cum are de gând Ash să intre acolo, presupunând că ar putea să spargă cumva din exterior pupitrul de mixaj și laptopurile pe care urmează să ruleze filmele; când ne vede pe mine și pe Leo apropiindu-ne din direcții diferite, ne face semn cu capul s-o urmăm, și ajungem la recepție. Secretara școlii e la telefon, privind afară, pe fereastră. Ash profită de ocazie și țâșnește către ușa care duce spre balconul sălii și, scoțând o cheie din buzunar, o descuie. Apoi dispare înăuntru și o mai deschide un pic, făcându-ne semn să intrăm. Așteptăm. Domnișoara Minchen lasă telefonul jos și se întoarce la computer. Timpul trece repede, în curând o să înceapă o nouă oră, iar atunci nu vom mai fi absenți motivați, ci vom lipsi pur și simplu.

Apoi domnișoara Minchen se ridică și pleacă spre toaleta femeilor. Fugim amândoi, trecem de ușă și urcăm scările. Ashira stă pe scaun cu o lanternă între dinți și lucrează la laptopul conectat la pupitrul de mixaj. Preț de o clipă, mă cuprinde regretul, pentru că-mi amintesc zâmbetul lui Emily când mi-a arătat pupitrul și cât de mândră era. M-am simțit prost când i-am trimis lui Ash pozele aseară și mă simt din nou prost, acum. Îmi place de Emily, e mereu numai zâmbete și nu-i pasă de ce cred ceilalți despre ea. E păcat că toată munca ei se duce pe apa sâmbetei, iar ea nu are nici cea mai vagă idee și n-o să știe până când n-o să se așeze la pupitru, diseară. Sper că o să înțeleagă. Sper că o să priceapă de ce facem ceea ce facem.

Ash își ridică privirea și ne vede, și-și scoate lanterna din gură.

— Ce nevoie ai de noi? întreb eu în șoaptă.

Sala e uriașă și goală, dar tot nu mă simt confortabil să vorbesc tare.

— L-am prins azi-noapte, zice Ash. Am intrat în tot universul lui. Am avut acces la totul, la cele mai murdare secrete. Și trebuie să vă spun unele lucruri. Chestii nasoale.

— OK, spun și mă așez pe unul dintre scaunele de plastic.

— Carly Shields a fost printre primele, zice ea. Am găsit poze, filme, e-mailuri. Și Danni, Danielle Haven e numele ei adevărat.

— Doamne!

Îmi duc mâna la gură și mă uit la Leo, care clatină din cap cu pumnii încleștați.

— Uite, spune Ash. Știu mai bine decât oricine ce efect are asta asupra noastră, dar de dragul lui Naomi, Carly, al lui Rose și al celorlalte fete, păstrați-vă calmul. Nu mai e mult.

Mă uit din nou la Leo și-i văd maxilarul încleștat.

— O să fie foarte greu să nu-i rup oasele…

— Trebuie să mă asigur, zice Ash pe un ton ferm și cu o mină concentrată. Sunteți pregătiți?

Leo mă privește.

— Da, fir-ar să fie!

Rămânem tăcuți o vreme pentru că știm toți că nu mai există cale de întoarcere.

39.

Pe drum spre ora de muzică, am senzația că o să fiu OK, dar în clipa în care o văd în picioare lângă el, vorbindu-i în șoaptă, totul se năruie și nu mai vreau decât să mă bag cumva între ei.

— Bună.

Vocea mea e spartă, metalică și rece. Mă străduiesc s-o îmblânzesc, s-o fac mai puțin evidentă, dar mi-e imposibil.

— Domn profesor, mă gândeam că ați putea să ne scuzați pe mine și pe Rose pentru că urmează pauza de prânz, și voiam să mai trecem în revistă concertul încă o dată.

— Credeam c-o să vă odihniți azi ca să fiți în formă diseară, spune domnul Smith, încruntându-se. Nu vreau să vă pierdeți energia, în plus, e vorba de examenele voastre, Red. Trebuie să rămâi la oră.

— Da, chiar așa, nu mai trebuie să repetăm, se încruntă și Rose la mine, iar armistițiul dintre noi e atât de fragil, atât de firav, încât nu vreau să fac nimic să-l distrug, dar mai mult decât vreau asta, nu suport ca el să se mai atingă de ea vreodată.

— Ca să fiu sinceră, Rose, sunt cam emoționată. E ziua lui Nai, e concertul, e ziua în care doctorii o s-o trezească. Mai am nevoie doar de o mică repetiție, vrei să vii cu mine? Te rog!

Rose își plimbă privirea de la mine la el și îi citesc anxietatea pe chip.

— Pot? întreabă ea.

Și nu e tonul unui elev care își întreabă profesorul, e mult mai intim de-atât. Schimbarea în limbajul lui corporal e fugară, abia vizibilă, dar o observ. Un limbaj de proprietar, îi vine greu s-o lase să plece cu mine și, brusc, înțeleg de ce. Nu sunt doar o puștoaică ratată în ochii lui, sunt un rival.

— Sigur, zice fără să zâmbească. E o zi grea pentru amândouă. Duceți-vă! Vă-ntoarceți în zece minute, OK?

Găsesc cea mai apropiată ieșire și trag aer rece adânc în piept.

— Red, mă bucur că lucrurile revin la normal între noi și da, am zis c-o să vorbim despre Nai azi, dar faza asta a fost un pic cam… exagerată.

— Eu… Vreau doar să fii în siguranță.

Vorbește gura fără mine și bineînțeles că vorbele mele n-au niciun sens pentru ea.

— Red, încetează, bine? Știu că ești necăjită, cu toții suntem azi. O să fie greu, dar eu *sunt* în siguranță, ba sunt chiar fericită, fericită cum n-am mai fost de multă vreme. Cred c-am întâlnit pe cineva care mă-nțelege, care mă vede așa cum sunt. Căruia chiar îi pasă de *mine,* pricepi? Înțeleg că ai sentimente față de mine și o parte din mine e foarte flatată, dar nu putem să avem niciodată genul ăla de relație. Dacă nu poți să suporți asta și nu poți să te bucuri pentru mine, atunci… poate că trebuie să menținem distanta.

Fiecare cuvânt pe care-l rostește mă ucide încet, smulge bucăți din mine, le mestecă și le scuipă. Nu respingerea e problema, asta pot suporta, eram pregătită pentru ea. Ci speranța din ochii ei, zâmbetul de pe buzele ei. Dragostea în care crede, pe care e gata să o ofere, faptul că se așteaptă să fie iubită și în siguranță. Asta nu pot suporta. Dar trebuie să-mi ascund emoțiile câteva ore încă, trebuie să le ascund. Un singur cuvânt greșit acum, și el va câștiga.

— Știu, înțeleg asta. Vreau doar să fim ca înainte, Rose. Cât despre cealaltă fază, m-am lăsat dusă de val. Nu e real, a fost doar un moment. Un moment stupid. Dar am pierdut una dintre cele mai bune prietene, și tu la fel. Hai să nu ne mai facem asta una alteia, OK?

— Bine.

Rose ezită o clipă, apoi mă îmbrățișează.

— Arăți ruptă, băi. Dar totul o să fie bine. Diseară o să fie incredibil; știu că ai senzația c-o să trăim tot restul vieții prinși în capcana asta de șoareci, dar… știi ce? O să treacă totul așa de repede, și cui îi pasă de examene, sunt atâtea alte lucruri importante de făcut, călătorii, aventuri. Să fugim la capătul celălalt al lumii, să explorăm Amazonul!

— Să explorăm Amazonul?

Mă străduiesc să zâmbesc.

— Ești conștientă că tu nici măcar nu suporți ideea să stai la o cabană?

— Sunt demonice cabanele, răspunde Rose foarte serios și mă bufnește râsul.

— Gata, ne întoarcem în clasă acum? zice ea.

— Păi… da.

Intrăm înapoi în clasă; nimeni nu observă schimbul de priviri dintre Smith și Rose în afară de mine.

40.

În sala răsună deja hohote de râs și se aude pălăvrăgeală, deși publicul nu a început să vină încă; sunt doar cei din echipa de lumini, Emily și câțiva profesori care au venit mai devreme ca să ne ureze succes. Am un nod în gât de emoție, gura uscată și n-am putut mânca nimic după micul dejun. Dacă ar fi un concert obișnuit, aș avea emoții, dar aș fi entuziasmată, plină de adrenalină, gata să-i dau drumul. Dar ăsta nu e doar un concert. Ar putea fi cel mai important lucru pe care îl fac vreodată.

E ciudat faptul că știu înaintea tuturor că a început numărătoarea inversă spre un moment îngrozitor, care va schimba totul. Sper doar că o să ne iasă totul bine, mie, lui Ash și lui Leo. Sper să fie un dezastru pentru el, nu pentru noi.

— Totul bine? întreabă Emily care apare lângă mine.

— Cred că da. Și tu ești bine?

— Da, am făcut deja ce-a fost mai greu, ca să fiu sinceră. Acum nu trebuie decât să apăs *Play* și să-mi țin pumnii strânși.

Zâmbetul ei e dulce, vocea delicată. Îmi place să o privesc.

— Red, zice ea. Ascultă, m-am gândit și…

Telefonul îmi sună și o întrerupe, iar când văd numărul afișat, știu că trebuie să răspund.

— Scuze, i-o tai eu, gesticulând cu telefonul ca o idioată. Scuze, trebuie să răspund.

— Pe bune? În patru minute o să lăsăm spectatorii să intre în sală! strigă ea după mine.

— Am înțeles, îi spun eu, dar deja ascult persoana de la telefon. OK, confirm eu, suntem gata.

•

Stăm în picioare în spatele cortinei, doar noi trei, pentru că emoțiile l-au dat gata pe Leckraj, care e încă pe W.C., ascultând cum se umple sala de oameni. Cortina are o crăpătură minusculă și, din când în când, ne uităm în sală, cu rândul. Îi văd pe ai mei și pe Gracie și sper că taică-meu o să aibă prezența de spirit să le scoată de acolo când o să vină momentul. Și Ash e aici, dar nu și părinții ei. Sunt încă alături de Nai, așteaptă ca ea să-și revină.

Ash și-a ocupat locul din primul rând pe care i l-am rezervat; îi studiez fața, căutând un semn care să-mi indice starea lui Nai, dar nu arată nimic. Absolut nimic.

— Mă-ntorc imediat, zic.

— Red, unde te duci? strigă Rose după mine.

Cobor de pe scenă și mă așez în genunchi în fața lui Ash.

— Cum e Nai? o întreb.

Când își ridică privirea spre mine, îi văd ochii în lacrimi; nu vorbește, doar clatină o dată din cap.

— E musai să fii aici? spun eu și îi acopăr mâinile. Ai putea să te duci acolo, nu trebuie să stai aici.

— Ba trebuie, șoptește ea. Totul e pregătit, dar încă mai trebuie să preiau controlul sistemului cu telefonul meu și să blochez pe oricine ar încerca să scoată totul din priză. Și, oricum, vreau să-l văd distrus. Trebuie să-l văd. Pentru ea. Sunt OK. Încă două ore și-o să mă dezintegrez, dar până atunci sunt OK.

— Iubire!

Tata mă observă și-mi face semn să vin la ei. O strâng pe Ash de mână, mă uit înapoi spre cortină și fug repede spre familia mea.

— Trebuie să mă duc, zic. Uite, tată. O mare parte din seara asta n-o să fie potrivită pentru Gracie. Prima piesă e foarte bună, dar pe urmă cred c-ar trebui s-o duci acasă. Imediat după prima piesă.

— Nu vrei să stăm să te vedem?

— Ba da, zic. Dar nu vreau s-o supăr pe Gracie. O să rămână mama. Nu, mamă?

Maică-mea e palidă, sfârșită, și strânge tare de geantă, dar, când o întreb, i se luminează privirea și zâmbește.

— Da, rămân eu, zice ea.

— Nu vreau să mă duc acasă, începe să se vaite Gracie.

— Red! strigă Leo la mine de după cortină. Grăbește-te!

— Uite, zic. După ce se termină concertul, tu și cu mine ne facem trupa noastră, ce zici?

— Și pot să fiu eu solista? îmi cere Gracie.

— Bineînțeles.

— Tati, o să fiu cântăreață!

În drumul înapoi spre scenă, mă uit spre Ashira, care îmi face un semn din cap.

Să

Înceapă

Spectacolul.

Sunetul explodează din amplificatoare, umplând sala de zgomot. Închid ochii și mă las furată de muzică. Fiecare parte din mine, fiecare atom se conectează la ritm, vibrând în nota corectă. Leo arde totul în jur cu chitara, Rose cântă cu tot sufletul, iar Leckraj pune totul cap la cap. Dar în sufletul meu, în mintea mea, nu pe el îl aud, nu pe el îl văd în spatele pleoapelor. Ci pe ea. Stând lângă tobele mele, întoarsă spre mine ca întotdeauna, cu umerii ridicați aproape până la urechi în timp ce-și pune toată energia în muzică, mișcând din cap în ritmul muzicii. Preț de trei minute uluitoare, e înapoi pe scenă, bântuind cântecul ăsta pe care l-a scris, făcându-l din nou al ei. Sunt trei minute magice. Știu că nu sunt singura care simte asta, știu că și ceilalți simt la fel, văd asta în zâmbetele lor, în felul în care se mișcă, în forța vocii lui Rose și, brusc, înțeleg: modul în care pot să fac față acestei nenorociri este s-o lovesc din toate puterile cu bețele mele.

Cinelele trosnesc, toba mare vibrează, și ajungem cu piesa la final. Spectatorii sunt în picioare. Rose se întoarce spre mine și-mi zâmbește larg în timp ce domnul Smith intră pe scenă, iar ea îl lasă la microfon.

— A fost un început special pentru această seară specială, spune el mulțimii. E minunat să fim aici, în seara asta, s-o onorăm pe această tânără extraordinară.

Poza lui Naomi apare pe ecranul uriaș din spatele nostru, și ne întoarcem toți s-o privim.

— Am avut bucuria s-o văd pe Naomi crescând, continuă el. S-o văd transformându-se într-o tânără femeie incredibilă. Ne e clar tuturor că trecea prin momente dificile și că simțea că nu are la cine să apeleze. Ăsta este motivul pentru care am organizat acest concert, pentru Naomi, să-i arătăm cât de mulți oameni o iubesc, dar și să le-o arătăm tuturor copiilor care se simt ca ea. Vrem să știe că nu sunt singuri.

Îi prind privirea lui Leckraj și-i fac semn să vină la mine.

— Nu începe următoarea piesă, bine? Am pregătit o surpriză. Spune-i și lui Rose!

Leckraj dă din umeri și se duce la Rose, șoptindu-i la ureche. Ea se întoarce și se uită la mine cu o expresie întrebătoare. Eu mă dau jos de la tobe și merg în fața scenei, holbându-mă la Smith. Mă vede privindu-l, urmărindu-l și șovăie o clipă, înainte să-și reia discursul. Minciună bolnavă după minciună bolnavă. Leo își pune chitara jos și se apropie de Smith din cealaltă parte, holbându-se de asemenea la el. După o clipă, Smith se oprește din vorbit și râde cu jumătate de gură:

— Am impresia că cei doi încearcă să-mi spună ceva.

— Așa e, zice Leo. În seara asta, nu vrem doar să ne amintim de Naomi, ci și să înțelegem ce s-a întâmplat cu ea. Și să-i protejăm pe adolescenții ca ea, ca noi, să nu treacă prin aceleași lucruri. Și știm că ați fost interesat de ea, domnule. Foarte interesat. Așa că am făcut un filmuleț special. Doar pentru dumneavoastră.

Mă uit spre Ashira care apasă *Play* de pe telefonul ei.

Pe ecran se perindă imagini cu Naomi râzând, alergând în soare, prin zăpadă, în timp ce zâmbește. Se uită înapoi spre cameră și trimite bezele. Părul îi e despletit, ochii îi strălucesc. Are loc o mică luptă, un moment de confuzie, se văd pământul, cerul, o față neclară și apoi devine clar că Nai a preluat telefonul, pe care îl întoarce spre cealaltă persoană. Sala își ține respirația, văzându-l pe domnul Smith.

— Spune-mi că mă iubești, spune-o! râde Naomi. Haide, spune! Vreau să mai aud o dată că mă iubești.

— Te iubesc, spune Smith în dreptul camerei. Acum dă-mi-l înapoi, hai!

Filmul sare la altă imagine, cu o cameră luminată de becuri puternice și Naomi așezată pe un pat nefamiliar, cu umerii încovoiați și brațele în jurul ei, încercând să se acopere. Plânge. De data asta, vorbește el.

— Spune-mi că mă iubești, rostește el cu o voce robotică, lipsită de emoție. Haide! Spune-mi că mă iubești!

În sală se aud zgomote, țipete, în timp ce domnul Smith se întoarce cu fața spre ecranul uriaș, șocat că ascunzișurile vieții lui au fost scoase la vedere. Poze, zeci de poze umplu ecranul în succesiune rapidă, cu fețele și corpurile fetelor cenzurate. Sunt capturi de ecran cu grupurile lui secrete, cu comentariile lui.

— Uite-te la asta, e numai bună de cules.

Pe ecran apare lista lui de e-mailuri, camerele de chat, pozele din calculator. E totul acolo, imagini cu el ținând în brațe fete care par speriate, pierdute, fete pe care le cunosc. Dar nu și imagini cu Rose, am căzut de acord în legătură cu asta. Nu era nevoie să știe nimeni de Rose.

În timp ce imaginile continuă să curgă pe ecran, mulțimea rămâne tăcută, privind. Unii au mâna la gură, alții plâng. Unii stau în picioare și încearcă să pună lucrurile cap la cap.

Apoi o văd pe Rose asimilând totul, ce înseamnă asta pentru ea. O văd realizând cine este Smith și la ce foloseau promisiunile lui. O văd dându-și seama că era pe punctul să se piardă pentru totdeauna, chiar când credea că s-a regăsit. Se întoarce cu spatele la ecran și se uită la Smith, iar durerea din ochii ei e insuportabilă. Scutură din cap, se întoarce pe călcâie și fuge. Încerc să merg după ea, dar Smith îmi blochează calea.

— Cine a făcut asta?

Șocul îl împinge pe domnul Smith să acționeze, în timp ce Rose începe să tragă de cabluri și scoate ecranul din priză chiar când în imagini apărea schimbul de mesaje cu Naomi de pe WhatsApp.

— Ce se întâmplă aici? De ce faceți asta? scrâșnește el.

Filmul continuă să ruleze, proiectat pe zidul din spate, iar o lumină de la balcon e îndreptată spre el. Și, cumva, știu că e Emily, care se asigură că sala vede totul.

— Nu știu cine face asta, dar sunt numai minciuni, minciuni!

Brusc, e patetic, roșu la față și cu vocea gâtuită. E nimic față de răul făcut acestor fete.

Chiar când se oprește filmul, se deschid ușile din spatele sălii, și o văd. Agenta de poliție pe care am cunoscut-o în parc, P.C. Wiggins. Îi fac semn cu capul lui Ashira, care îi întinde polițistei un pachet. Apoi, Ashira se îndreaptă spre ușă, mă privește și-mi zâmbește.

Și pleacă.

În sală se așterne liniștea, mulțimea e șocată.

— Matthew Smith?

Agenta Wiggins și încă doi colegi de-ai ei traversează încăperea către el.

— Am vrea să mergeți cu noi la secție pentru câteva întrebări.

Smith se holbează la mine și, în sfârșit, văd ce voiam să văd. Teroarea și confuzia, groaza și certitudinea că viața lui e distrusă. În clipa aceea, se întoarce și începe să fugă spre una din aripile sălii.

Leo și cu mine pornim pe urmele lui, fără să ne fi vorbit dinainte. Îl simt pe Leo lângă mine, coborâm amândoi în fugă scările vechi, de lemn, care duc într-un labirint de coridoare. Îl zărim dând colțul și gonim după el, din ce în ce mai repede, cu și mai multă forță, și-l ajungem din urmă chiar când se aruncă prin ieșirea de incendiu, în aerul nopții, împiedicându-se și rostogolindu-se pe spate. Își duce mâinile la față defensiv când Leo se așază deasupra lui, dar Leo nu-l lovește. Rămâne acolo, privindu-l.

— Cred că o să fii foarte popular în închisoare, zice Leo. Am câteva contacte acolo, o să mă asigur că află pentru ce ai fost închis.

Smith începe să plângă când poliția apare de după colț și-l înșfacă.

— E o greșeală, strigă Smith când polițiștii îl trag în sus și-l bagă în dubă. E o greșeală, ăsta nu sunt eu, nu știu cum au făcut asta. E o răzbunare, o înscenare. Copiii ăștia mă urăsc. Pot să sun acasă? Ce se întâmplă aici?

În timp ce e băgat în dubă, agenta Wiggins se apropie de mine.

— Ce faceți aici? o întreb eu, impasibilă.

— Am fi venit oricum, puștiul meu e fanul trupei, dar pe urmă am primit un pont și o groază de informații incriminatoare de la o sursă anonimă. O să confiscăm calculatorul ăsta acum, pentru probe.

— Cine v-a dat pontul? o întreb.

Wiggins zâmbește abia vizibil.

— Nu știu, dar dacă aș ști, i-aș spune că nenorocitul ăsta o să plătească pentru ce-a făcut. O să mă asigur de asta.

— Unde crezi că s-a dus? mă întreabă Leo în timp ce urmărim mașina poliției demarând.

— Nu știu, era supărată, crezi că…?

— Haide!

O luăm la fugă, mai întâi ușor, apoi, cu cât ne apropiem de destinație, cu atât mărim viteza, aproape că zburăm spre prietena noastră, hotărâți s-o protejăm.

Ne oprim abia când o zărim, stând în vârful toboganului.

Era firesc să vină aici, în locul ăsta în care am stat atât de des! E cel mai sigur loc pe care-l știm, chiar și pe întuneric, chiar și noaptea.

Leo și cu mine schimbăm o privire, apoi mergem împreună la ea. Leo urcă scările din spatele ei, iar eu rămân la baza toboganului.

— Când ați aflat? întreabă ea.

— Ieri, spun eu.

— Amândoi, adaugă Leo.

— Și niciunul nu s-a gândit să-mi spună? Doamne, de ce nu mi-ați spus? De ce m-ați lăsat să mă fac de râs, să stau acolo, în fața tuturor acelor oameni, și să văd toate lucrurile alea oribile. Naomi…

— Pentru că… pentru că știam că avem doar o șansă să-l prindem și…

— Credeați c-o să-l avertizez?

Aproape că-i văd albul ochilor când se uită la mine, iar restul figurii ei e doar o combinație de portocaliu și umbre negre, create de luminile de pe stradă.

— Rose, mi-ai spus că ești îndrăgostită, că e ceva special. Că e ceva diferit. Dacă ți-aș fi spus azi, când am ieșit de la ora de muzică, m-ai fi crezut? Ai fi fost de partea mea? Eu, lesbiana disperată care s-a făcut de râs în fața ta? Sau ai fi fugit la el și i-ai fi povestit cum am luat-o razna? Și ai fi crezut orice ar fi spus el, dându-i ocazia să se ducă acasă și să-și șteargă definitiv toate porcăriile. Voiam atât de mult să-ți zic, amândoi voiam! Dar era… o miză mai mare. Aveam nevoie să înțelegi ce fel de om e în realitate, înainte să-ți spunem noi ceva. Trebuia să te lăsăm să vezi cu ochii tăi.

Rose nu mai spune nimic, rămâne în vârful toboganului, îmbrățișându-și genunchii, ghemuită. Apoi se lasă pe spate, în brațele lui Leo, și plânge. Rămân

acolo o vreme, sub lună și sub luminile intermitente ale avioanelor care traversează cerul portocaliu, ascultând traficul și plânsetul lui Rose, care se stinge treptat, apoi se face liniște.

Într-un târziu, mă ridic.

— Mă duc acasă, zic. Sunt foarte obosită. Și Rose… Îmi pare tare rău. Sincer. Știu cât ești de rănită, pentru că și eu sunt. Și tristă, și distrusă. Toți suntem.

Când ajung la poarta care dă înspre stradă, îi aud pașii în spatele meu; Rose mă prinde din urmă și-și aruncă brațele în jurul meu.

— Mulțumesc, zice ea. Mulțumesc. Sunt o proastă și sufăr tare, dar măcar asta e tot. Sunt atât de norocoasă, așa că mulțumesc, vă mulțumesc tuturor. Mulțumesc!

O îmbrățișez și eu și, în timp ce fac asta, pare că mi se ridică o ceață de pe ochi. Cred în continuare că este o tipă minunată, cea mai incredibilă persoană pe care-am cunoscut-o vreodată, mai puternică decât mi-aș fi imaginat. Și toate sentimentele pe care le-am avut pentru ea, care credeam că sunt dragoste, ei bine erau, pentru că o iubesc: e prietena mea cea mai bună, dar nu sunt îndrăgostită de ea. Și nu cred că am fost vreodată.

Și cred că a fost nevoie să mă îndrăgostesc cu adevărat de cineva ca să văd diferența.

— Ne vedem mâine, sora mea, îi zic.

— Ne vedem, răspunde ea.

Îmi sună telefonul în mână și răspund, punându-l pe difuzor.

— Ash?

Stăm toți trei acolo în picioare, așteptând să vorbească.

— Nai, zice ea, cu vocea sugrumată de lacrimi. S-a trezit. E ametită dar… o să-și revină.

41

Când intru în casă, văd că mama mă așteaptă.

— Te-am căutat peste tot, am fost atât de îngrijorată! Ce s-a întâmplat? Spune-mi totul, de la început.

Stau pe scaun la masa din bucătărie, iar ea îmi face o cană de ciocolată caldă și câteva sandvișuri, apoi încep să vorbesc. Nu știu de unde-mi vin toate cuvintele, dar odată ce mă pornesc, nu mă mai pot opri. Fiecare moment pe care l-am traversat singură iese acum la suprafață. Totul despre Naomi, totul despre Rose, despre mine și cine sunt cu adevărat. Despre cum îmi doresc să fiu cealaltă fată pentru mama, fata aia cu părul lung și rochițe frumoase, despre cum, dacă aș putea, așa aș fi. Dar pur și simplu nu pot, pentru că fata asta e la ani-lumină distanță de mine. Și vorbesc și plâng și-i povestesc ce a pățit Naomi

și cât de tristă și speriată trebuie să fi fost, și foarte singură, pentru că asta i-a făcut Smith. A mințit-o atât de mult, atât de bine, încât nu și-a dat seama că putea să stea de vorbă cu noi sau cu sora ei, sau cu mama și tatăl ei, și-atunci totul ar fi fost în regulă. Și, în timp ce vorbesc cu mama, ea mă ia în brațe, iar tata coboară și se așază lângă mine și mă ia și el în brațe.

Într-un târziu, rămân fără cuvinte, cel puțin pentru o vreme; le-am folosit pe toate, iar acum tac.

— Ai fost foarte curajoasă, spune tata și îmi ia mâna în palma lui mare.

— Te-ai descurcat singură cu toate necazurile astea, zice mama. Iar noi te-am dezamăgit.

Clatin din cap, pentru că nu vreau să se simtă prost. Vreau doar să înțeleagă cine eram și cine sunt acum. Și să mă lase să fiu cine vreau să fiu.

— Ești uluitoare, Red, spune mama, trăgându-mă mai aproape de ea. Mult mai puternică, mult mai curajoasă decât credeam. Și ești fata mea. Sunt mândră de tine. Și de lucrurile în care crezi. Când am devenit mamă, nu mi-am imaginat că o să-mi admir copiii, dar asta se-ntâmplă.

Mă uit la ea.

— Serios? șoptesc eu.

Ea confirmă dând din cap.

— Tata o să stea cu noi până când o să mă simt mai bine. Am găsit un loc în care să mă pot duce ca să fiu ajutată. O să dureze mult și-o să fie tare greu. Dar, de fiecare dată când o să-mi vină să renunț, s-o las baltă, o să mă gândesc la tine.

Se întinde și-mi dă bretonul din ochi.

— Fata mea incredibilă, frumoasă, minunată!

— Credeam că mă urăști pentru că sunt gay, zic eu.

— Nu te urăsc, n-aș putea să te urăsc niciodată. Urăsc lumea uneori și mă urăsc pe mine adesea. Dar niciodată pe tine sau pe Gracie. Și jur că n-o să vă mai dezamăgesc niciodată.

— Nici eu, spune tata.

Îmi plimb privirea de la unul la altul și, pentru prima dată după foarte multă vreme, cred că s-ar putea să mă simt normală.

Pentru că fata asta nebună-cu-părul-roșu care bate la tobe și visează să se îndrăgostească de femeia perfectă *înseamnă* normalul pentru mine.

Normal înseamnă orice vrei tu să însemne.

42.

E foarte devreme și nu trebuie să mă duc la școală azi, nimeni nu trebuie. Pentru că școala e închisă, iar poliția face percheziții. Nimic din toate astea nu contează, iar noi, Rose, Leo și cu mine, ne îndreptăm spre spital, ca să fim acolo când ne vor lăsa s-o vedem.

Stă în pat, în capul oaselor, iar în salon merge televizorul, nu că s-ar uita la el. Nai se uită la Jackie, care îi întoarce privirea, mamă și fiică uitându-se una la cealaltă în timp ce lumina roz-aurie a răsăritului poleiește fiecare suprafață. E cel mai fericit și mai frumos moment din câte am văzut.

Bandajele au dispărut, dar o cusătură diagonală încă îi traversează fața.

Max ne face semn să intrăm și, încet-încet, umplem camera.

— Ești bine? o întreabă Rose prima.

— Mă ustură puțin gâtul, zice Naomi. Ar merge o bere.

Jackie zâmbește și plânge în același timp și ne adunăm toți în jurul ei. Rânjesc ca o idioată și nu știu ce să spun.

— Noi ieșim puțin, zice Jackie uitându-se spre Max, care o aprobă. Dar doar puțin, pentru că are nevoie de odihnă, o așteaptă o perioadă lungă de recuperare.

— OK, zic, luând locul lui Jackie când ea se ridică.

— Mă bucur mult că n-ai murit, îi spun lui Nai.

— Și eu…

Se uită la mine, apoi la Rose și la Leo.

— Doctorii n-au vrut ca mama să-mi zică ce-ați pus la cale, au considerat că m-ar stresa sau ceva de genul ăsta, dar mama știa că aș vrea să aflu. Știa ce mult ar însemna pentru mine, cred…

Mi-e imposibil să-mi imaginez ce-i trece prin cap, dar ochii îi sunt plini de lacrimi și suferință.

— Nu pot să vorbesc despre ce s-a întâmplat, nu vreau să mă gândesc la asta, nu încă. Niciodată. Știu că următoarele luni o să fie grele, dar totul o să fie bine, cu ai mei și cu voi, dacă vreți să-mi mai fiți prieteni.

— Normal că vrem, zic eu.

— Sigur că da, adaugă Rose.

— De parcă s-ar putea altfel, zice și Leo și-i zâmbește.

— Mă bucur!

Naomi se lasă înapoi pe pernă.

— Acum puteți să mă lăsați singură, vă rog? Deja m-am săturat de voi.

— Ne-ntoarcem mai târziu, spun eu și o sărut pe creștetul capului.

— O să aducem DVD-uri, se oferă Rose.

— Și ciocolată, adaugă Leo.

Și, chiar când ieșim pe ușă, o auzim:

— Hei!

Ne întoarcem și ne uităm la ea.

— Vă iubesc al dracului de mult, zice ea.

O văd pe Ash pe hol, dormind lungită pe trei scaune, și mă opresc.

— Aveți chef de micul dejun? ne întreabă Rose. Nu prea vreau să rămân singură. Fac eu cinste, am luat la mine cardul Amandei când am plecat.

— Da, sigur, dar eu vă prind din urmă, OK? zic eu.

Rose și Leo schimbă o privire ca și când ar ști ceva ce eu nu știu. Dar se înșală. De data asta, știu.

— Hei, Ash?

Îi ating umărul și tresar când deschide brusc ochii.

— Ah, credeam că dormi.

— Stăteam cu ochii închiși, încă nu pot să dorm, sunt prea încordată.

Se ridică, iar eu mă așez pe scaunul din fața ei.

— O să fie greu, zice ea. Să revin la normal. E aproape imposibil după tot ce-am făcut împreună.

— Da, în legătură cu asta… zic. Uite, vreau să-ți spun ceva, s-ar putea să te sperie un pic, dar să știi că sunt OK cu asta. M-am obișnuit cu reacția asta, și n-o să afecteze prietenia noastră în niciun fel, pentru că o să-mi reprim pur și simplu sentimentele și-o să mă prefac că nu există, dar treaba e că… Ce vreau să-ți zic e că…

— Red!

Ash se ridică și vine să se așeze lângă mine.

— Da? zic și mă pregătesc pentru ce e mai rău.

— Știi ce-ar trebui să faci? mă întreabă Ash și zâmbește subtil.

— Ce? șoptesc eu.

— Ar trebui să taci și să mă săruți.

Șase luni mai târziu…

E dimineață devreme și afară e un ger de crapă pietrele, iar gheața strălucește de-a lungul podului, transformându-l într-un drum scânteietor. Scoatem aburi pe gură în timp ce mergem, toți șase, cu palmele ascunse la subraț ca să ni le încălzim.

Am rămas mai în urmă și o văd pe Ashira luând-o de braț pe Naomi și conducând-o încet spre pod.

Au fost șase luni lungi de recuperare pentru corpul, sufletul și mintea ei, o recuperare care e departe de a se fi sfârșit. Fața ei e brăzdată de o cicatrice pe care chirurgii spun că o pot face să dispară aproape de tot, dar Naomi zice că nu e încă pregătită pentru asta, că acea cicatrice face parte din ea. La fel ca tatuajul în semicerc de pe brațul ei, care va fi o parte esențială a procesului lui Smith, când o să înceapă. Poliția a spus că e suficient să păstreze poza tatuajului la dosar și că ar putea să și-l scoată sau să-l acopere cu altceva, dar Naomi a refuzat. A zis că o să-l păstreze până când Smith și toți ceilalți bărbați din rețeaua lui o să fie închiși.

Am venit astăzi aici, pe podul sub care au găsit-o, să mulțumim destinului pentru șansa pe care ne-a dat-o, pentru licărul de noroc din beznă care i-a salvat viața și ne-a adus-o înapoi. Încrederea noastră unul în celălalt.

Zâmbesc în timp ce surorile pășesc pe pod ducând un braț de gerbera de un portocaliu-intens, se apleacă peste balustradă și le aruncă în întunericul de dedesubt, agitând ușor apa cu fiecare floare. Urmează Leo, cu margaretele lui albe și, agățată de brațul lui, Rose.

Ei rup împreună petalele florilor, pe unele le lasă să cadă, pe altele să zboare, duse de vânt spre soarele iernii, apoi eliberate din cer ca niște confetti. Rose îl cuprinde pe Leo de mijloc, iar el o sărută pe creștetul capului, ținând-o aproape, aproape de el.

Rose n-a adus niciodată vorba despre ce i-a spus Leo înainte de concert. N-au mai vorbit niciodată despre asta, dar între ei a apărut ceva. O promisiune că, atunci când va veni timpul, vor fi împreună.

Leckraj se apropie și el de balustradă cu un trandafir roșu și, înainte să-i dea drumul, îi aruncă o privire plină de dragoste lui Naomi. Am trecut printr-un moment stânjenitor în prima zi în care Naomi s-a întors în sala de repetiții, iar el era deja acolo, devreme, ca de obicei. Am crezut că va trebui să-l concediem.

Dar, înainte să apuce cineva să zică ceva, Leckraj a rupt o foaie de hârtie de pe pianul electric pe care-l instalase într-un colț.

— V-am zis vreodată că eu cânt și la clape?

Vine rândul meu.

Mă aplec și le dau drumul pe rând, în râu, celor trei irișii.

„Pentru trecut.

Pentru prezent.

Pentru viitor”.

Îi zâmbesc lui Naomi, iar ea se întinde spre mine și mă ia în brațe.

Când îmi dă drumul, o văd pe Ash așteptându-mă. Îmi întinde mâna, iar eu o prind și mă cufund în brațele ei, apoi ne sărutăm în aerul rece, strălucitor, iar căldura corpurilor noastre creează propria noastră felie de vară.

— Deci, zice Leo ținând-o cu brațul de mijloc pe Rose, în timp ce privim toți orașul ce se întinde în jurul nostru. Ce facem acum?

Mă uit la prietenii mei și zâmbesc.

— Orice avem chef, zic eu.

Interviu cu Cara Delevingne

De unde ți-a venit ideea pentru *Mirror, Minor*? Ce anume te-a inspirat?

Îmi doream mult să scriu un roman care să arate o imagine necenzurată a perioadei de trecere de la copilărie la viața de adult, o perioadă dificilă și dureroasă. Există multă presiune pe tineri să fie perfecți și voiam să arăt că, indiferent cine ești, dacă ești fericit cu tine însuți, atunci *ești* perfect.

Ideea de imagine în oglindă/reflexie este o metaforă importantă de-a lungul romanului, dincolo de faptul că dă numele trupei. Spune-ne mai multe despre ce anume vrei să transmiți.

Fiecare dintre noi are mai mult de o versiune, asemenea reflexiilor dintr-o sală de oglinzi. Există versiunea perfectă, filtrată, din mediul online, versiunea de la școală sau de la muncă, versiunea pe care o recunosc prietenii noștri și versiunea autentică, pe care, mult prea adesea, o ținem pentru noi. Mesajul din *Oglindă, oglinjoară* este că ai nevoie de o singură versiune a ta, cea adevărată.

Ești o persoană cu foarte mulți *followeri* pe rețelele sociale, rețele care joacă un rol-cheie în modul în care protagoniștii noștri investighează ce anume s-a petrecut cu Naomi. Spui că rețelele sociale sunt o forță pozitivă?

Pot fi o forță pozitivă extraordinară, dar pot fi și periculoase. Ceea ce-mi place la rețelele de socializare este că pot să țin legătura cu *followerii* mei și-mi pot împărtăși viața cu ei. E un mod extraordinar prin care oamenii pot descoperi cine sunt, își pot găsi apartenența și își pot crea legături. Pe de altă parte, dorința și încercarea de a părea că duci o viață perfectă poate fi copleșitoare și-i poate face pe oamenii vulnerabili și mai vulnerabili. Cheia este să folosești mediul online cu inteligență și să fii în siguranță.

Toți protagoniștii tăi adolescenți se luptă cu identitatea personală; te-ai lovit de aceeași dificultate?

Da, bineînțeles. Cred că încercările de a ne descoperi identitatea ne definesc ca oameni. Iar crearea unor legături profunde cu ceilalți este lucrul care ne face fericiți, care ne oferă motivație în fiecare zi. Toate aceste lucruri ne fac să înțelegem mai bine cine suntem, dar e vorba și de ceva imposibil de pus în cuvinte. Un sentiment, mai degrabă.

Există multe personalități foarte puternice în această carte. Cu care ai cele mai multe în comun?

Cu toți am ceva în comun într-un fel sau altul, pentru că cred că toți am fost în situația lor într-un moment sau altul al vieții noastre. Red se simte izolată și trece printr-o perioadă de autodescoperire, Rose este invincibilă pe dinafară, dar vulnerabilă și distrusă pe dinăuntru, iar Leo are de suportat presiunea circumstanțelor și a așteptărilor celorlalți fată de el.

Cartea are multe răsturnări de situație extraordinare. Știai cum o să se termine povestea? Sau te-a luat prin surprindere?

Am știut tot timpul cum se va termina povestea, pentru că voiam ca aceste personaje extraordinare să-și găsească forța interioară să depășească obstacolele din drumul lor. Cred sincer că oricine poate face acest lucru cu puțină încredere în forțele proprii.

Să se aștepte cititorii să afle mai multe despre viețile lui Red, Leo, Naomi și Rose? Va exista o continuare?

Cu siguranță mai sunt multe de povestit despre aceste personaje așa că, desigur, ar putea exista o continuare. Dar va trebui să așteptați o vreme ca să aflați!

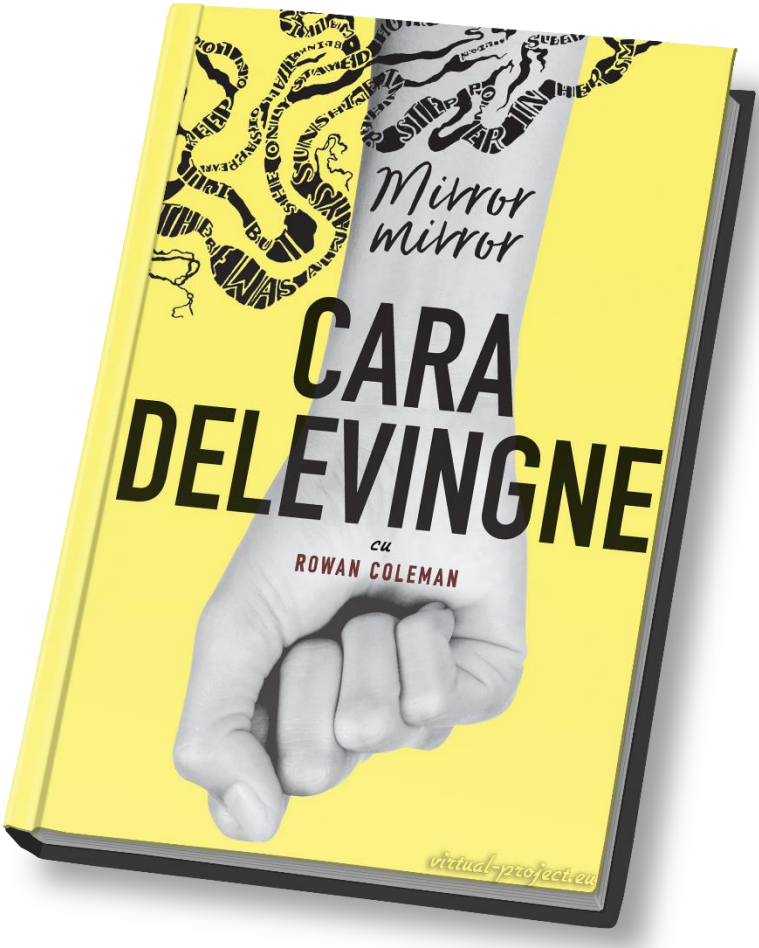

virtual-project.eu